PORTA MAGICA

De acelaşi autor, la Editura Nemira au apărut: *Chivotul, Giulgiul şi Fecioara Maria Gnoza*

Philip Gardiner este master în marketing strategic şi posesor a altor nouă diplome în domenii dintre cele mai variate, de la resurse umane până la medicină holistă şi etimologie. Înainte de a se retrage pentru a se dedica scrisului, a fost proprietar şi director de marketing al unei companii britanice, susţinând numeroase conferinţe despre istoria marketingului şi a propagandei pentru diverse organizaţii şi structuri guvernamentale. A publicat prima sa carte în 2002, *Proof*? *Does God Exist*? urmată de bestsellerul *The Shining Ones*: *The World*'s *Most Powerful Secret Society Revealed*. Lucrările sale au făcut subiectul a numeroase emisiuni de radio şi televiziune, multe dintre ele fiind adaptate ca filme documentare de succes.

Philip Gardiner

SOCIETĂŢI SECRETE:

CUNOAŞTEREA INTERZISA A LUI GARDINER

Traducere din limba engleză Dana Ionescu

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GARDINER, PHILIP

Societăţi secrete: cunoaşterea interzisă a lui Gardiner / Philip Gardiner; trad.: Dana Ionescu.

— Bucureşti: Nemira Publishing House, 2010 Bibliogr.

Index

ISBN 978 – 606 – 8134 – 54 – 3 I. Ionescu, Dana (trad.)

061.236 (100)

Philip Gardiner

SECRET SOCIETIES: GARDINER'S FORBIDDEN KNOWLEDGE © 2007, by Philip Gardiner. The Original English language edition published by Career Press, 3 Tice Rd., Franklin Lakes, NJ 07417 USA. All rights reserved.

© Nemira, 2010

Redactor: Monica ANDRONESCU Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978 – 606 – 8134 – 54 – 3

INTRODUCERE

Conspiraţia Deschisă înseamnă trezirea din coşmar a omenirii, coşmarul infanţii ai luptei pentru existenţă şi al războiului care nu poate fi evitat. Lumina zilei pătrunde între pleoapele noastre, iar în urechi ne vuiesc nenumăratele sunete ale dimineţii. Va veni o vreme când oamenii vor sta faţă în faţă cu istoria şi, privind vreun ziar vechi, vor întreba cu neîncredere: „Oare chiar a existat o astfel de lume?”

H.G. Wells, Conspiraţia Deschisă

Această carte este un volum de reflecţii şi cercetări despre societăţile secrete. Vă va purta în multe călătorii, dar, dacă veţi ajunge la capăt sau unde veţi ajunge, depinde de dumneavoastră. Înainte „să înghiţiţi nada”, trebuie să fac o precizare simplă: Eliberaţi-vă mintea de tot ceea ce ştiţi. Nu contează dacă sunteţi creştini, musulmani, budişti, comunişti, capitalişti, masoni sau Cercetaşi. Nu mă interesează dacă vă consideraţi oameni de rând sau nu. Pe mine mă preocupă adevărul, pentru că, aşa cum stă scris în Biblie, la modul paradoxal, el este singurul care vă poate aduce libertatea.

În anii în care m-am documentat şi am scris, mii de oameni m-au căutat ca să-mi ceară ajutorul. O doamnă din America, multimilionară, m-a rugat să-i scriu zece lucruri pe care le-ar putea face pentru a se ajuta pe ea însăşi, în schimbul unei misiuni atât de simple, mi-a oferit câteva mii de dolari. Dar banii nu înseamnă nimic. Doamna avea nevoie de ce avem nevoie cu toţii – Societăţi secrete 5

să se descopere pe sine. Îi veţi auzi pe mulţi spunând asta, după care vă vor livra un mesaj deformat despre credinţă sau libertate, ademenindu-vă în mica lor breaslă.

Vă vor da zece ponturi bune pentru a vă elibera. Eu am îndemnat-o pe bogătaşa cu pricina să se caute pe ea însăşi. Am refuzat să-i dau ce dorea, fiindcă ea nu făcea decât să se folosească de avere ca să descopere calea uşoară, fără să ştie că un astfel de drum e asemenea unui cerc. Adevărata cale spre cine eşti cu adevărat nu e uşoară; dacă ar fi, n-ar fi cea dreaptă. Ea duce spre propriul dumneavoastră trecut Tot ce aţi învăţat, fiecare sentiment care v-a format, fiecare obstacol, fiecare bucurie, fiecare element de aşa-zisă cunoaştere, toate aceste lucruri nu fac decât să vă transforme în ceea ce credeţi că sunteţi. Dar nu în ceea ce sunteţi cu adevărat Ele toate constituie doar influenţe din exterior, ceea ce budiştii numesc „fenomene", deoarece *nu sunt reale*. Sunt impulsuri electrice din propria dumneavoastră minte şi nimic mai mult. Simplul fapt că la orele de religie ţinute duminica vi s-a spus că Iisus a fost fiul lui Dumnezeu sau că Moş Crăciun aduce darurile de Crăciun nu înseamnă că astfel de lucruri sunt reale. Sunt poveşti, istorisiri şi născociri ale altora, menite să explice ataşamentul emoţional şi dorinţa de progres. Adevăratul sine rămâne înăuntru, zdrobit sub povara plăsmuirilor omenirii. Numai dacă anihilăm cu totul acel sistem mental subtil care manipulează religia sau chiar marketingul specific epocii moderne vom începe să înţelegem cine suntem în profunzime şi să descoperim intuiţia autentică.

Ceea ce nu va fi uşor niciodată, fiindcă, atunci când ajungem să ne dăm seama că trebuie să aflăm cine suntem cu adevărat, suntem deja copleşiţi de fenomenele lumeşti. De fapt, paradoxul e că numai când suntem împovăraţi de greutatea absurdului din lume conştientizăm că totul e o greşeală. Amica mea milionară îşi petrecuse toată viaţa făcând avere, schimbându-şi trăsăturile chipului cu ajutorul chirurgiei plastice şi cumpărându-şi prieteni. Numai când s-a aşezat şi a ascultat ceea ce eu numesc „zgomot" a înţeles că toate „lucrurile" pe care le posedă nu valorează nimic şi n-o fac mai fericită decât o face un ou prăjit în adâncul ei, a înţeles că nu făcea decât să

trăiască în interiorul zgomotului, perpetuându-l. Se culca cu diverşi indivizi pentru bani, putere şi bunuri imobiliare şi conştiinţa ei a coborât din ce în ce mai jos, până când n-a mai fost în stare să discearnă lumina zilei. Şinele ei adevărat a sfârşit în beznă.

Numai scoţând la iveală acest sine adevărat putea redobândi „iluminarea”. Articolele strânse în volumul de faţă sunt menite să vă deschidă ochii, să le vorbească acelor laturi din şinele dumneavoastră care ştiu că există un adevăr ascuns. Când acestei dimensiuni a sinelui nostru i se transmite un impuls, ea trezeşte la viaţă ceva dinlăuntrul nostru. Acel ceva este adevăratul sine, adevăratul eu. Ascultaţi-l. Eul autentic ştie că lumea e covârşită de diverse forme de manipulare şi tânjeşte să se elibereze. A venit vremea să punem ui slujba acestui ţel întreaga cunoaştere şi toată forţa pe care le merită. E timpul să îndemnăm şinele autentic la meditaţie.

Dar cum rămâne cu grupurile, societăţile, organizaţiile? Cum rămâne cu natura colectivă a fiinţei umane care născoceşte monştri de formalism? Să fie acesta un pericol?

Traşi pe sfoară de propria lor închipuire destrăbălată şi de oricine vrea să se folosească de mania lor în diverse scopuri personale, aceşti oameni au fost întotdeauna un fel de pepinieră de adepţi pentru societăţile secrete. (…)

Ele sunt o maladie ce se insinuează în părţile cele mai nobile ale organismului social, răul înrădăcinându-se temeinic şi răspândindu-se în interiorul lui; dacă guvernele nu iau măsuri eficiente (…), Europa riscă să fie învinsă sub atacurile necontenite ale acestor societăţi. (…) Monarhii absolute, monarhii constituţionale; i republici – toate stau sub ameninţarea leveuer-ilor[1]. (Extras dintr-un memoriu despre societăţile secrete, trimis de prinţul Metternich de

1 Levellers (în lb. engleză în original) - membrii unei mişcări politice rămase în istorie sub aceeaşi denumire. Aceasta a fost activă în vremea războaielor civile din Marea Britanie şi a militat pentru suveranitatea poporului, extinderea dreptului de vot, egalitate în fata legii şi tolerantă fată de religii (n. tr.).

Austria împăratului Alexandr al Rusiei în 1822.)

Fiinţele umane s-au organizat întotdeauna în grupuri. Cum numărul înseamnă forţă şi omul, prin natura lui, este slab, singura posibilitate de a izbândi şi de a fi cea mai puternică şi cea mai adaptată specie de pe planetă a fost recursul la ingeniozitate şi la puterea mulţimii. În timp, asemenea grupări şi-au arogat forţa religiosului, element care a întărit „spiritul" celor adunaţi în numele unui sistem de credinţe. Cei slabi sunt alungaţi, pe când cei puternici şi ageri sunt doriţi. Cu trecerea timpului, situaţia a evoluat, astfel încât astăzi între asemenea grupări şi societăţile secrete punem de multe ori semn de egalitate. Ajungem să credem că ordinele şi lojile acestor organizaţii ascund mari secrete despre noi înşine şi zeii noştri. E timpul să aflăm adevărul.

Partea I
MITOLOGIA ŞI MISTERELE EI
CE ESTE O SOCIETATE SECRETĂ?

În cartea de faţă vom cerceta cu precădere originea societăţilor secrete şi ceea ce se află în spatele credinţelor şi ritualurilor din numeroase religii ale lumii. La început, vom parcurge un material care nu pare să aibă legătură cu subiectul şi care cuprinde teme precum electromagnetismul şi fenomenele ciclice, dar legătura se va învedera pe măsură ce vom descoperi că universul naturii este în întregime legat de sistemele noastre de credinţe. Ele sunt aceleaşi pretutindeni şi constituie fundamentul dimensiunii esoterice a societăţilor secrete.

Oricum, trebuie să înţelegem limbajul societăţilor secrete şi ce anume este o societate secretă. Iată un subiect de aprinsă dispută, căruia i se pot da diverse interpretări, după cum vom constata.

Istoria abundă în poveşti despre societăţi secrete. Prima întrebare care se impune este de ce a trebuit ca ele să rămână secrete. Potrivit opiniei comune, lucrurile stau astfel pentru că cei care se întâlneau în taină erau „oameni de renume" sau „personalităţi", care puneau la cale schimbarea civilizaţiei, fie distrugând, fie apărând Biserica

sau regalitatea.

Conform unei idei răspândite, una dintre societăţile secrete iniţiale se numea Frăţia Şarpelui (sau a „dragonului”). Deşi nu există

Societăţi secrete! 11

atestări istorice ale unei străvechi Frăţii a Şarpelui, menţionată pentru prima dată de Madame Blavatsky, cert este că ritualurile şi credinţele presupusei organizaţii secrete sunt similare cu multe altele care, în mod bizar, sunt asociate cu şarpele. Însă pentru mine nu e deloc surprinzător, bineînţeles, deoarece mă număr printre aşa-numiţii experţi în *ophiolatreia* (venerarea şarpelui). În *The Secrets of the Serpent* (*Tainele şarpelui*) am descoperit că pretutindeni a existat o străveche religie a şarpelui. Combinându-se cu sistemele de credinţe construite în jurul Soarelui, al Lunii şi al universului cosmic, ea s-a propagat într-adevăr în lumea întreagă, iar şarpele a fost întrebuinţat la numeroase niveluri. Apoi asemenea credinţe au pătruns în cultele şi societăţile secrete şi au rămas ascunse.

Aproape în toate ipostazele, societăţile secrete joacă un rol religios – intră în contact cu zeul sau zeii prin mijloace la care religia oficială nu poate sau nu vrea să recurgă.

Faptul în sine constituie un bun indiciu. Este incontestabil că religia sau credinţele reprezintă căi excelente de a atrage adepţi şi de a se folosi de starea superioară la care individul poate ajunge, pentru a-şi atinge scopurile, oricare ar fi ele. Cum se întâmplă în majoritatea religiilor, membrii societăţilor secrete fac parte din categoria aleşilor, numărându-se printre cei puţini. Un exemplu limpede este acea afirmaţie a creştinilor – dar pe care ei o fac fără să cunoască adevăratul sens al cuvintelor – şi care spune că drumul este îngust sau că mai uşor e să treci prin urechile acului decât să intri în împărăţia lui Dumnezeu. O asemenea idee îl face, desigur, pe iniţiat să se simtă cu adevărat important în momentul în care e acceptat – deşi puţini sunt cei

respinşi după faza de iniţiere. Această cale a aleşilor este universală, nefiind doar apanajul societăţilor secrete sau al religiei. Ea e prezentă şi în cluburile şi organizaţiile obişnuite, unde, pentru a fi admis, trebuie să treci probe care aparent sunt evaluate la vedere ca să poată intra toată lumea, dar ele conţin niveluri diferite. Existenţa mai multor niveluri permite continuitatea procesului, asigurându-se totodată că proaspătul iniţiat se va strădui să devină adept sau membru cu drepturi depline şi să înţeleagă cum se întâmplă lucrurile în respectivul club sau organizaţie – şi astfel iniţiatul e absorbit total în lumea societăţii.

Societăţile secrete duc cu un pas mai departe afilierea membrilor, incluzând în „banca de cunoştinţe" anumite elemente pe care iniţiatul trebuie să le deprindă. Printre ele se numără strângeri de mână care conţin coduri tainice, cuvinte secrete, zile din an cu semnificaţii speciale, doar de puţini cunoscute, şi iniţierea în scrierile fundamentale. Datorită tuturor acestor elemente iniţiatul se simte şi mai important.

Se pare că, în toate ipostazele, trăirea iluminării finale e rezervată celor care au atins cele mai înalte grade de iniţiere; cei din nivelurile inferioare au acces la şi folosesc gradele inferioare de iluminare.

Astfel, întâlnirile regulate duc şi la formarea unei camaraderii graţie căreia fiecare membru va simţi că aparţine unei familii mai mari şi deci că este mai important. Vorbiţi cu oricine lucrează în armată şi veţi vedea că un factor care contribuie decisiv la victoria unei unităţi este camaraderia. Asta îl conduce pe adept pe drumul înspre societatea secretă, o cale de o asemenea profunzime emoţională, încât părăsirea grupului de către unul dintre ei ar echivala cu pierderea unui membru al familiei. Datorită stării de siguranţă în care simte că se găseşte, iniţiatul nu doreşte să renunţe.

Iniţierea reprezintă aspectul cel mai important. Ea implică formarea unui ritual în jurul unui mit în aparenţă imposibil de înţeles. Comportă mai multe niveluri, ceea ce

a valabil pentru orice religie.

De fapt, procesul începe mai devreme decât cred majoritatea oamenilor, de la simplul fapt de a fi ales sau selectat pentru a se alătura grupului. Procesul de selecţie pare să se conformeze unui plan, iar folosirea cuvântului „ales” înseamnă că nu oricine se poate alătura. Studiile despre asemenea societăţi arată că, în realitate, acest proces este aproape întâmplător şi că adevărata selecţie are loc mult mai târziu. Cei care nu sunt aleşi pentru nivelurile superioare continuă să fie membri şi li se supun membrilor de rang înalt, fără să conştientizeze că de multe ori se află la un nivel inferior.

În etapele de început din cadrul oricărei iniţieri, noul membru trece printr-o purificare de orice tip de gândire care nu este în avantajul respectivei societăţi sau religii. Elementul e vizibil în sfera militară în general, în care mai ales bătălia psihologică dintre mai multe voinţe constituie o lecţie. Înfrângând spiritul recrutului, armata îl purifică de idei preconcepute, astfel încât tehnicile de supunere a minţii să îi pară inocente proaspătului soldat.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru societăţile secrete, căci noilor recruţi li se cere să lase în urmă lumea, inclusiv familia şi prietenii, consideraţi elemente de distragere a atenţiei sau elemente lumeşti ori diavoleşti. Apoi iniţiaţilor li se dă ca substitut noua familie a Bisericii sau a societăţii respective, care, în această etapă a procesului, le vine în întâmpinare dându-le ajutor şi dăruindu-le atâta dragoste, că sunt copleşiţi de bucurie. Ceea ce va prinde rădăcini în mintea recrutului, graţie procesului de purificare pe care l-a parcurs.

Acesta inspiră la loialitate şi aprinde dorinţa de mai mult. Şi Biserica, şi societăţile secrete satisfac respectivul imperativ cu elemente mistice ce le pot fi oferite numai celor care trec probele, create pentru a adânci şi mai mult legăturile în care e prins iniţiatul. Cu fiecare proces de învăţare, adeptul se simte o fiinţă din ce în ce mai deosebită şi astfel i se conferă într-adevăr un statut special.

Există probe menite să descopere dacă iniţiatul are capacitatea de a progresa. Dimensiunile mai profunde pe care le implică asemenea organizaţii devin din ce în ce mai tainice şi la cel mai înalt nivel trebuie să fie astfel, pentru că acesta este adevăratul secret sau ţel al unei astfel de societăţi sau religii.

Cavalerii templieri îl puneau la încercare pe iniţiat cerându-i să scuipe pe cruce. Motivul este simplu şi n-are legătură cu lipsa de respect despre care vorbeşte Biserica. La un prim nivel, dacă iniţiatul nu reuşeşte să scuipe pe cruce, aşa cum i se cere, este răsplătit cu primirea în grup pentru credinţa adevărată de care dă dovadă şi crede că a reuşit. La celălalt nivel, se consideră că, dacă scuipă pe cruce, dovedeşte că este cu adevărat disciplinat şi se va lăsa călăuzit de autoritatea maeştrilor, oriunde l-ar îndrepta ea – un asemenea iniţiat va urca în ierarhie, care-i va rămâne ascunsă primului, cel care nu s-a supus poruncii.

Ajungând la al nouălea grad, prozelitul era pregătit să servească drept simplă unealtă pentru toate patimile şi, mai presus de toate, pentru neţărmurita sete de dominare (…). Aşa că vedem cum cei care ar fi trebuit să fie apărătorii omenirii au cedat în faţa ambiţiei fără margini şi zac îngropaţi sub ruinele tronurilor şi ale altarelor, în mijlocul ororilor anarhiei, după ce au abătut nenorocirea asupra popoarelor şi au meritat blestemul oamenilor.

(Von Hammer citat în The Trail of the Serpent)

Privite din exterior, consecinţele acestor căi specifice unei societăţi secrete par bizare şi neobişnuite. Şi, totuşi, ele pot deveni normă, fiind acceptate de toată lumea. Un exemplu e creştinismul: în primii ani de existenţă, a fost catalogat ca fiind un cult sau o organizaţie secretă, deoarece a trebuit să rămână neoficial. Motivul l-a constituit faptul că religia oficială se credea departe de crezurile cultului creştin, când, în realitate, acestea erau aceleaşi credinţe de tip solar. Pe vremea aceea filosofiile romane erau ceea ce numim azi păgân, dar au fost adoptate de majoritate. La un moment dat din existenţa

lor, chiar şi păgânii au constituit un grup neoficial. Apoi această componentă neoficială a creştinismului s-a dezvoltat, a luat amploare şi i s-au alăturat membri cu statut de „autoritate oficială”. Şi astfel a fost acceptat de tot mai multă lume. Desigur, în aparenţă cultul a avut parte de multă ură „oficială” căci, prin căile tainice pe care le propunea reprezenta o ameninţare la adresa religiilor oficiale. Creştinismul dispunea de semne secrete, strângeri de mână misterioase, ritualuri şi mituri speciale, ca orice organizaţie secretă. Iată esenţa specificului „societăţii secrete”: ea trebuie să rămână secretă din cauza oficialităţilor care fac din ea o societate secretă. Apoi creştinismul a ajuns să conducă întreaga lume şi să lupte împotriva altor mişcări neoficiale, care păstrau misterele miturilor străvechi, după cum vom constata.

E uluitor că acelaşi lucru este valabil şi pentru Islam, iudaism şi budism şi chiar pentru comunism. Toate au început ca organizaţii secrete şi clandestine, în aparenţă potrivnice doctrinei oficiale. Asemenea societăţii secrete a naziştilor din anii treizeci, toate acestea sunt astăzi organizaţii sau religii oficiale care au început în taină şi au sfârşit prin a dobândi putere, ţel pe care-l iau în râs adversarii de pretutindeni ai teoriei conspiraţiei. Cert este că istoria a arătat că, odată cu fiecare generaţie, societăţile secrete cu câştigat putere şi s-au transformat în Biserici şi mişcări oficiale, după cum au dorit.

Acum există societăţi secrete în toate ţările, fiecare având propriul ei scop şi fiecare fiind supravegheată, ca întotdeauna, de oficialităţi.

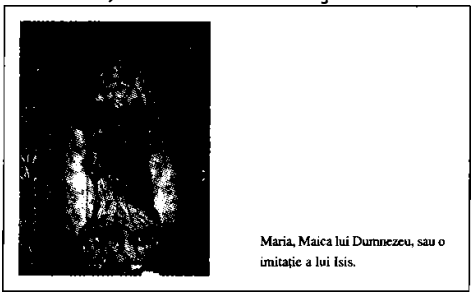

Maria, Maica lui Dumnezeu, sau o imitaţie a lui Isis.

Arabii şi unii creştini cred că evreii sunt la originea

tuturor conspiraţiilor şi urmăresc să conducă lumea. Druizii şi comunitatea ya zidi din Siria şi de pretutindeni sunt consideraţi o ameninţare pentru normă. Mulţi îi percep pe legendarii Illuminati ca pe o ligă secretă de gentlemani şi cred că lor li se datorează puterea creştin-americană. Comunitatea creştină are convingerea că terorismul internaţional e finanţat şi practicat de reţele de organizaţii secrete islamice, răspândite în toată lumea.

Istoria a arătat că după această etapă astfel de mişcări neoficiale modifică echilibrul puterii în lume. Să luăm evenimentele din 11 septembrie 2001 şi dezgustătorul atac împotriva Americii. Ele sunt opera unor organizaţii clandestine şi într-adevăr au schimbat lumea. Un alt exemplu este revolta americană împotriva Imperiului Britanic, sprijinită, condusă şi inspirată de organizaţia secretă a francmasonilor. În Rusia şi în Franţa au existat, de asemenea, revoluţii urzite de organizaţii secrete.

Ceea ce nu înseamnă că fiecare tentativă a societăţilor secrete va avea succes, iar istoria a fost mânjită de sute de astfel de încercări nereuşite. Alţii au dobândit puterea doar pentru scurtă vreme.

Un alt aspect demn de interes, care are legătură cu modul în care înţelegem societăţile secrete, este faptul că multe dintre figurile ilustre ale omenirii au făcut parte din societăţi secrete. Platon a fost un iniţiat în misterele de la Eleusis şi chiar povesteşte în scrierile sale cum s-a petrecut iniţierea. A susţinut că a fost aşezat într-o piramidă timp de trei zile şi că a murit simbolic, a renăscut şi apoi i s-au dezvăluit tainele misterelor. Nu e de mirare că se spunea că Marea Piramidă făcea parte din mistere – numele pe care le-a primit, Ikhet şi Khuti, însemnând „lumină slăvită” sau „strălucire”.

Aşadar, ce este o societate secretă? Este pur şi simplu un grup de indivizi, care susţine că îşi are originea în timpurile imemoriale sau în dansul celest şi solar al universului ciclic, care se adună pentru a provoca o schimbare. Uneori izbândesc, alteori nu, însă de cele mai

multe ori produc o schimbare în societate în general. Ca entitate, au un temei spiritual şi cele care au repurtat victorii au în comun iluminarea, în care îşi are originea numele de „Strălucitorii”.

În anul 1863, Le Counteulx de Canteleu scria astfel în Les Sectes et Sociétés Secrètes (Sectele şi societăţile secrete):

În toate societăţile secrete, de la cele egiptene la Illuminati, formele de iniţiere sunt aproape identice, iar majoritatea se înlănţuie şi dau naştere altora.

UN LIMBAJ SECRET

Istoria e o minciună. Cum zicea Justice Holmes, istoria e „ceea ce spun învingătorii că e”. A fost răstălmăcită de-a lungul unor lungi perioade de timp pentru a se potrivi cu concepţia fiecărei generaţii în parte despre ce sunt faptele şi adevărul. Dacă n-ar fi existat societăţile secrete, istoria noastră ar fi fost cu totul altfel.

Istoria omenirii este asemenea unui puzzle uriaş. Numai atunci când toate piesele sunt aşezate în ordinea corectă putem vedea imaginea în ansamblul ei. Iar rezultatul este de-a dreptul uimitor. Vom avea în faţa ochilor o imagine măreaţă şi edificatoare despre cum am putea elucida enigmele lumii străvechi, dar nu chiar atât de străvechi, de la menhire, Sfântul Graal şi alchimie la adevărul din spatele religiei şi la sistemele politice din zilele noastre. Povestea societăţilor secrete ascunde adevărata istorie a omenirii.

Aşa cum genetica în lumea contemporană arată legăturile indestructibile dintre membrii rasei umane, cercetarea şi concluziile studiului din prezentul volum vor demonstra că propriile noastre sisteme de credinţe politice şi religioase au aceeaşi origine[2]. În definitiv, nimic nu e nou sub soare. Sistemele religioase noi sunt doar vechile sisteme reînnoite, care poartă alte denumiri şi apar în alte contexte, dar credinţele pe care le au la bază sunt aceleaşi.

Din această istorie putem descoperi şi înţelege tiparele ciclice ale comportamentului uman, care ne vor

2 Steve Jones, In the Blood, Harper Collin, 1996.

ajuta să prezicem mai uşor viitorul sau cel puţin aşa ni se spune. Ne vom apleca asupra existenţei vieţii şi a conştiinţei, le vom repera originea şi direcţia în care se îndreptă. Vom călători prin milenii de enigme pentru a dezvălui o istorie reală, întemeiată pe fapte şi dovezi. Vom afla dacă există într-adevăr o conspiraţie mondială şi, dacă da, unde ne duce ea. Vom stabili motive, vom analiza informaţii noi, vom studia documentele existente într-o altă lumină, pentru a ne face o idee generală despre perioade mari de timp şi civilizaţii de amploare, iar în cele din urmă vom cerceta tainele credinţei.

Unul dintre cele mai stranii aspecte ale societăţilor secrete rezultă din înţelegerea clară a faptului că, unul după altul, istoricii ne-au spus minciuni secole de-a rândul. Totuşi, nu trebuie să ţinem seama de faptul că aceşti profesionişti sunt cei care au asamblat cantităţi uriaşe de informaţii şi ne-au oferit aşa-zise descrieri ale faptelor, bazate pe propriile lor sisteme de credinţe, aflate sub influenţa epocii şi a spaţiului în care au trăit sau trăiesc. De n-ar fi fost truda istoricilor, mi-ar fi fost cu neputinţă să scriu o astfel de carte, deşi concluziile ei sunt în contradicţie flagrantă cu viziunea oficială. Să nu uităm că multe dintre studiile de istorie pe care le citim azi au fost scrise sau că cel puţin documentarea pentru ele s-a făcut într-o epocă excesiv de creştină, când fiecare teorie şi fiecare fapt erau privite din punct de vedere creştin. Când s-a descoperit, de exemplu, că înainte de Hristos au existat zei străvechi care au fost răstigniţi, respectivele divinităţi au fost alungate, nimicite sau chiar s-a susţinut că ele au fost un semn de la Dumnezeu cu privire la viitoarea răstignire a lui Hristos. Ceea ce este, evident, o aberaţie născocită de o religie care a fost ea însăşi rodul cultelor străvechi, după cum vom constata.

Trebuie să înţelegem, de asemenea, că numeroşi istorici, artişti, constructori, politicieni, credincioşi zeloşi şi laici au vrut să transmită adevărul, însă n-au reuşit. Aşa că au conceput scrieri secrete, coduri şi o anumită simbolistică pe care să le descifreze breasla lor şi

generaţiile viitoare. Frumuseţea multora dintre aceste simboluri se datora faptului că majoritatea erau deja cunoscute şi aveau semnificaţii precise şi, ca atare, înţelesul ascuns putea fi camuflat cu uşurinţă în religiozitatea oficială.

Simbolurile stau ascunse pretutindeni în jurul nostru, ca un şir de indicii care duc la comoară. Venim în contact cu ele, oriunde mergem – de la arhitectura simbolică şi vitraliile bisericilor medievale, de exemplu, la logoul unei firme de camioane. Logoul propriei mele companii simboliza Faza de Trecere, preschimbarea unei substanţe în alta. Pentru o companie de marketing, era ideal. Şi, oricum, doar cei care cunosc asemenea lucruri ar putea observa. Alţii n-ar vedea decât o săgeată cu o linie ondulată. Am ascuns o reprezentare simbolică în logoul, altfel obişnuit, al unei companii.

Omenirea foloseşte limbajul secret de mii de ani. Această formă alternativă de comunicare s-a dezvoltat cu fiecare generaţie, devenind din ce în ce mai complexă şi mai greu de descifrat. Singurul mijloc de a descoperi tainele simbolismului este să desfacem în bucăţi fiecare pictură, construcţie sau text în toate sensurile posibile şi să ţinem cont şi de autorii acestor artefacte, precum şi de epoca în care au trăit. Apoi asemenea descoperiri trebuie judecate în contextul faptelor istorice cunoscute, cum sunt informaţiile arheologice.

Una dintre cele mai importante opere ale simbolismului, la toate nivelurile, este Biblia. Pentru cărturarul care cunoaşte sensurile alternative ale scrierilor apocaliptice este de multă vreme evident că în ea se află adevăruri ascunse. Dar mult mai mulţi consideră că principiul care străbate întreaga carte este de natură astroteologică – Iisus este Soarele, Fecioara Maria e Luna, iar cei doisprezece apostoli sunt, prin urmare, elementele Zodiacului. Numai că există foarte multe straturi ascunse care arată că e posibil orice număr de semnificaţii şi trebuie să nu uităm că în cod sunt încifrate şi minciuni. Desigur că există, de asemenea, sute de texte şi aşa-

numite evanghelii, concepute în perioada în care a fost scrisă şi Biblia, care pur şi simplu n-au trecut proba la care le-au supus primii propovăduitori ai creştinismului şi n-au fost integrate în ritual. Dar acum ele sunt valabile pentru istoria omului, căci, altfel, am putea redeveni doar o masă de manevră mai ales pentru cei care au stabilit conţinutul Bibliei.

Şi trebuie, de asemenea, să avem grijă să nu decriptăm prea mult din texte, căci am putea risca să le înţelegem în lumina societăţii moderne căreia îi aparţinem. Există numeroase exemple de cărţi recente în care edificii şi scrieri din vechime sunt luate drept dovezi ale „vizitelor extraterestre". Ignorând orice alte interpretări pământeşti şi imensa lipsă de înţelegere a tradiţiilor religioase şi culturale ale vremii, aceste dovezi sunt întrebuinţate abuziv în sprijinul unei idei sau teorii prestabilite.

Un alt exemplu îl constituie evangheliştii din epoca modernă pentru care Apocalipsa *Sfântului Ioan Teologul*, cartea biblică, este „dovada" întoarcerii iminente a Domnului. Aceştia atrag atenţia asupra unor semnificaţii tainice despre războiul nuclear şi dictatorii din Orientul Mijlociu, de parcă ar fi avut ei înşişi vreo revelaţie. După cum vă va spune orice istoric, adevărul este că, după ce a fost întocmită *Apocalipsa*, fiecare generaţie a susţinut să sfârşitul e aproape. În parte, aceasta este chiar ideea din Evanghelia ciclică solară, complet răstălmăcită, ca de obicei. Din cauza tuturor interpretărilor false, elementele cuprinse în cod sunt tot mai greu de descifrat.

Vom începe cu o analiză a originilor noastre. Originea vieţii a constituit dintotdeauna o componentă fundamentală a religiei. Iluminismul şi epoca lui Darwin şi a contemporanilor lui au modificat puternic concepţia religioasă asupra lumii. Dacă aruncăm o privire la adevărul din spatele originii omenirii, vom vedea că Darwin n-a „descoperit" decât ceea ce era deja ştiut – că epoca iluminismului făcea parte dintr-un plan şi că trebuia să vină pentru ca schimbările impuse să aibă loc. Vom vedea că strămoşii noştri îndepărtaţi şi credinţele lor religioase

erau perfect asemănătoare cu aşa-zisele credinţe ştiinţifice de azi şi că doar limbajul întrebuinţat era altul. Să luăm următorul tipar, care a fost simplificat, dar e vizibil în majoritatea religiilor lumii:

1. Numai Dumnezeu există. El este suprem şi singur.
2. Cerurile şi pământul sunt fără de formă. Totul este întuneric şi/sau acoperit de apele primordiale.
3. Apoi se face lumină.
4. Cerul şi pământul se despart
5. Pământul se desparte de ape. Se iveşte soarele, care face noapte şi zi.
6. Pe pământ creşte vegetaţia şi apoi apar făpturi.
7. Se ivesc păsări şi animale.
8. Apare omul.[3]

Veţi observa că tiparul e cuprins şi în teoriile curente despre originea speciilor, doar că acestea nu recunosc existenţa lui Dumnezeu. Este în concordanţă cu aşa-numita teorie big-bang, şi, totuşi, pare să se fi format cu mii de ani în urmă. Asemenea tipare existau îndeosebi în Egiptul antic, unul dintre leagănele misterioase ale religiilor lumii.

În trecut, religiei îi revenea misiunea să ne informeze despre originile noastre. Acum oamenii de ştiinţă sunt cei care ne spun să căutăm fapte legate de aceste origini, în loc să filosofăm pe marginea lor, dar în acelaşi timp vin cu teorii noi, uneori preconcepute, şi nu iau în considerare toată cunoaşterea noastră.

Acum ies la iveală alte şi alte lucruri zi de zi. Noi idei cu privire la ecuaţiile matematice în legile fizicii dovedesc că unele teorii sunt valabile. Trebuie să fim capabili să le înţelegem şi să nu ne fie teamă să ne schimbăm opiniile personale, pe măsură ce apar elemente noi. Propriile noastre adevăruri trebuie să se schimbe, altminteri riscăm să devenim fanatici religioşi, fără forţă şi inerţi. Din nefericire, fervoarea religioasă din toate disciplinele (inclusiv din ştiinţă) ne poate împiedica să vedem aceste înfăptuiri minunate, să mergem mai departe şi chiar să

3 Robert Feather, The Dead Sea Scrolls Decoded, Thorsons, 1999. Bucureşti, 1953 (n.a.).

evoluăm.

Multe lucruri sunt ţinute departe de ştiinţa noastră din cauză că unele dintre ele ar stârni valuri de prejudecăţi şi intoleranţă. Nimeni nu va rămâne neafectat de dovezile pe care le voi prezenta aici. Această carte este o provocare pentru sistemul de credinţe şi prejudecăţile personale ale fiecărui cititor, care, cu siguranţă, nu va fi dispus să accepte totul ca atare. Multe dintre dovezile strânse aici sunt interpretabile. În fiecare asemenea caz, se vor menţiona şi celelalte puncte de vedere. Acolo unde se impun alte abordări, ele au fost cercetate din surse originale. Includ aici toate facţiunile religioase, fie că sunt considerate culte, oculte sau oficiale.

În căutarea adevărului, vom analiza absolut tot ce şi-ar putea găsi locul într-un studiu. Vom porni de la Adam şi Eva şi ne vom îndrepta spre ştiinţa modernă. Apoi vom merge mai departe, încercând să descoperim începutul sistemului nostru de credinţe şi originea unor explicaţii ce fac apel la supranatural. Vom aduce dovezi concrete despre modul în care sistemele noastre de credinţe au fost întrebuinţate, abuzate şi manipulate de un grup secret şi ucigător, care are în spate o istorie de milenii. Aceşti indivizi purtau un nume, puterea lor avea un temei şi deţineau o taină păstrată de câţiva dintre iniţiaţii din rândurile lor, taină care a avut repercusiuni majore asupra viitorului omenirii. Vom descoperi secretul şi-l vom scoate la lumină.

Slava religiei - aurul.

Mii de bestselleruri întreţin enigme care pur şi simplu nu există. Cartea de faţă le va spulbera şi ne va

readuce pe drumul cel bun. Oare de ce, în epoca noastră, care se presupune că e avansată, tot mai credem şi alimentăm minciunile, menite să ne ţină sub control, servite de cei care deţin funcţii ce le conferă autoritate? Răspunsul e simplu. Cunoaşterea înseamnă putere – prin urmare, dacă o păstrezi doar pentru tine, păstrezi şi puterea.

Când lăsăm în urmă vechile religii, primim una nouă, mai relevantă pentru vremea noastră şi pentru scopurile politice ale deţinătorilor de putere. Avem nevoie de opiumul care este religia sau putem supravieţui fără el? Aveam nevoie de religiile New Age reambalate sau de cultele pseudoştiinţifice care caută să descifreze sensul vieţii în farfurii zburătoare? Această carte va arăta că până şi sistemele de credinţe noi sunt întemeiate pe aceleaşi vechi minciuni şi pe cunoaşterea secretă, care, chipurile, ar fi „prea simple" pentru a fi înţelese.

Purtând diverse nume, Strălucitorii ne-au manipulat de-a lungul veacurilor prin varii mijloace, inclusiv prin intermediul psihologiei. Folosindu-se de povestea despre originile omenirii, au mizat pe dorinţa noastră de a afla cine suntem şi de unde venim şi ne-au controlat sistemele de credinţe de la bun început. De asemenea, au înţeles câteva dintre modurile fundamentale în care funcţionează şi e influenţat creierul uman. Au descoperit că nu ne influenţează doar oamenii, ci şi lumea din jur şi în mai multe feluri decât putem înţelege azi.

Dacă sunteţi gata să aflaţi adevărul, dacă puteţi spune sincer că sunteţi deschişi şi pregătiţi să renunţaţi la ideile preconcepute, citiţi în continuare. Uitaţi de falsele interpretări ale mitului şi ale istoriei, pe care le-aţi auzit de atâtea ori, şi descoperiţi ce sunt ele cu adevărat: limbajul secret al Strălucitorilor.

CORPURI CEREŞTI: ZEII ANTICILOR

Pentru a ne continua misiunea de a descoperi tainele societăţilor secrete, trebuie să le înţelegem pe deplin contextul, atât la nivelul credinţelor, cât şi la nivelul istoriei. Pentru că multe dintre societăţile secrete

contemporane desfăşoară o imagistică şi o simbolistică ce gravitează în jurul credinţelor pe care le aveau strămoşii noştri precreştini, ar fi bine să facem o încercare să înţelegem cum şi de ce au apărut asemenea credinţe şi care sunt adevăratele înţelesuri ale simbolurilor care ni se arată. În acest scop trebuie să cercetăm tărâmul „corpurilor cereşti”, adică planetele de pe cerul nopţii.

Sunt bucuros din cale-afară ori de câte ori vizitez un loc îndepărtat, de unde însoţitorii noştri din ceruri se pot vedea fără ca imaginea să le fie tulburată şi otrăvită de lumina ce se revarsă din felinarele de stradă. Să stai să priveşti stelele scânteietoare într-o noapte în care cerul e limpede-limpede – iată o stare pe care ar trebui s-o experimenteze toată lumea. Astăzi ştim ce sunt stelele: sori de departe, uneori răposaţi de multă vreme. Neavând posibilitatea de a contempla aştrii în licărul portocaliu al unei străzi de mahala, strămoşii noştri n-aveau habar de ştiinţa din spatele miracolului. Pentru ei, stelele erau miriadele de ochi ai zeilor din cer – marii Strălucitori de

sus. Soarele-tată şi Luna-mamă erau stăpânii, graţie dimensiunii lor şi aparentei relaţii stabilite cu hormonii bărbatului şi ai femeii – şi astfel aveau control asupra existenţei noastre, la propriu. Nu prea e de mirare că poveştile despre zeii cereşti cei strălucitori au rămas în istorisirile din religiile noastre, în mitologie şi în folclor.

Asemenea zeului păgân Pan, al cărui nume înseamnă „tot”, Biblia spune că „Hristos este tot şi în toate”. Să fi înţeles primii creştini şi gnosticii relaţia omului cu forţele ascunse ale universului mai larg? Un lucru este sigur, anume că societăţile secrete despre care vom discuta în curând au apărat această concepţie ca pe un prunc ce trebuie ţinut la piept. La întrebarea dacă primele fiinţe umane înţelegeau şi foloseau efectele tiparelor ciclice, forţele electromagnetice şi legăturile dintre oameni, plante şi animale putem răspunde amintind de indiciile ce arată reverenţiozitatea omului străvechi faţă de aceste elemente, precum şi veneraţia şi comportamentul ritualic pe care le-

au suscitat unele dintre aceste componente fundamentale ale „supranaturii”.

Tiparele şi ritmurile ciclice, de la tiparul zi-noapte la schimbarea anotimpurilor, ne domină existenţa şi se răsfrâng asupra noastră.

Sistemul solar în echilibru.

Dacă aruncăm o privire la câteva dintre ciclurile care au devenit importante pentru om, putem observa modul în care ne afectează.

Ciclurile zi-noapte diferă în alte părţi ale lumii. În unele locuri nopţile sunt mai lungi şi zilele mai scurte, de exemplu, iar natura de acolo s-a adaptat. Aşa-numita „tulburare afectivă de sezon” e cauzată de nopţile lungi. La ecuator, unde soarele e mai puternic şi străluceşte mai mult timp, această afecţiune nu se manifestă, fiind incompatibilă cu acel spaţiu.

În mai multe părţi ale lumii există patru anotimpuri. În alte zone, anotimpurile sunt altfel. Regiunile tropicale cunosc două anotimpuri: cel umed şi cel uscat. Iar în zonele musonice anotimpurile sunt în număr de trei: rece, cald şi ploios. În ţinuturile polare, trecerea de la vară la iarnă implică o schimbare bruscă de temperatură.

Viaţa omului, a plantelor şi a vieţuitoarelor s-a adaptat remarcabil la diferitele anotimpuri şi la fel s-a întâmplat cu mitologia creată în jurul lor.

Glanda pineală este cea care măsoară anotimpurile şi lungimea zilei. Astfel fiinţa umană se poate adapta la anotimpurile din fiecare colţ al lumii. Numeroase specii, inclusiv anumite păsări, pot prezice corect vremea, pentru ca zburătoarele să-şi poată planifica tiparele pentru a migra. Buburuza din Marea Britanie nu s-a înşelat

niciodată atunci când a făcut o prezicere pe termen lung despre cum va fi iama.

LUNA

Luna joacă un rol important în toate religiile lumii şi semnificaţiile ei sunt bine ascunse în societăţile secrete. Ciclurile selenare sunt indestructibil legate de experienţa umană. Fluxul mareelor oceanelor corespunde creşterii şi descreşterii Lunii, asemenea ciclului menstrual, care a avut o influenţă semnificativă asupra primelor credinţe religioase şi a celor mai târziu.

Menstruaţia (moofi-stmation) se întâmplă numai în anii fertili şi avea un sens simbolic în culturile primitive. Sângele menstrual stârnea spaima sacră şi frica şi este posibil să fi fost în strânsă legătură cu folosirea ocrului de către omul din vechime. Este, de asemenea, un sânge dispreţuit, considerat necurat (chiar şi azi femeile de religie ebraică fac o baie purificatoare la şapte zile după menstruaţie), o otrăvire pe care marii zei i-au sortit-o femeii pentru păcatele ei, deşi concepţia pare să fie o adăugire survenită mult mai târziu, rezultat al confruntării subtile dintre sexele afirmate de religie, deoarece pentru cultele străvechi sângele constituia un obiect de veneraţie atât de important, încât practicaţii lor aveau obiceiul de a-l bea.

Femeile la menstruaţie erau adesea ţinute departe de alţi membri ai tribului sau ai satului din care făceau parte. Poate că de aceea Sabatul vrăjitoarelor avea loc chiar în ziua în care Luna se odihnea, fiind asociat cu răul. Despre Iştar, unul dintre numele purtate de Zeiţa Lună, se spunea că are menstruaţia în această zi. Pe de altă parte, femeia la menstruaţie este considerată şi un simbol al fertilităţii, iar în anumite culturi din Africa ea era purtată în jurul casei unei femei dornice să rămână însărcinată şi i se poruncea să atingă tot. Apariţia menstruaţiei marchează transformarea copilului în femeie, moment sărbătorit prin ritualurile Zeiţei Pământ sau Zeiţei Mamă, iar mult mai târziu prin sângele din Euharistie.

După aceea Sabatul (*Heart-rest of the moori*[4]), ziua în care Luna se retrage, ziua a şaptea, avea să fie preluat de evrei, care îl vor transforma în ziua lor de odihnă şi vor pune capăt religiilor materne, selenare, inaugurându-şi propriul lor „Zeu Soare”. Creştinii au dus şi mai departe ideea, strămutând ziua de odihnă în ziua mithraică a Soarelui, lunea fiind iniţial ziua dedicată Lunii.[5]

Luna siderală cuprinde 27, 32 de zile, iar luna sinodică are 29, 53 de zile. Căile şi sensurile celor două intervale sunt diferite, depinzând de cultura din care fac parte. Anul sideral e alcătuit din 13 luni. Iată o structură matriarhală, veche de mai bine de 3.000 de ani.

Se pare că adoptarea intervalului de 12 luni a fost o tentativă a culturilor patriarhale solare de a domina şi iată că acum anul cuprinde 12 luni. În realitate, ele sunt simboluri ale caselor zodiacale. Fiecare „casă” din zodiac are aproximativ 30 de grade şi Soarele trece prin ea la fiecare 30 de grade. Desigur că, în ipostaza de simbol al Soarelui, Iisus a atins maturitatea la 30 de ani şi a susţinut că în casa Tatălui său se aflau multe odăi. Toate aceste elemente fac parte din ceea ce se numeşte astroteologie – teologia aştrilor – şi s-au strecurat încetişor în încăperile ascunse ale ordinelor secrete.

Eliminarea intervalului de 13 luni s-a întâmplat odată cu persecutarea Sabatului vrăjitoarelor, în care se regăsesc 13 membre, acest număr fiind considerat de rău augur în Occident. Însă mai important este faptul că Iisus a avut 12 discipoli, deci cu el 13, numărul tainic al Pământului Mamă. Însuşi conceptul de creştinism s-a format în jurul veneraţiei pentru aştri şi Soare: Hristos este Soarele, care moare vreme de trei zile în mijlocul iernii şi învie peste trei zile; Fecioara Maria e asociată cu Luna atât din punct de vedere mitologic, cât şi din punct de vedere etimologic; cei 12 discipoli reprezintă cele 12 semne zodiacale.

Luna este prezentă în structura de adâncime a

4 Liniştirea Lunii - în lb. engleză în orig. (n. tr.).

5 Esther Harding, Woman’s Mysteries, Rider, 1971

multora dintre primele noastre culturi. Deşi numele zeităţilor asociate cu ea variază în funcţie de spaţiu, limbă şi diferenţe etnice, ele sunt, în esenţă, aceleaşi: Afrodita, Astarte, Badb, Brigit, Ch'ang O, Demeter, Persefona, Hecate, Inanna, Isis, Iştar, Maya Jotma, Tsuki-Yomi. Şi toate apar ca Sophia gnostică sau înţelepciunea. Unele denumiri au supravieţuit, păstrate în culisele cultelor secrete, în timp ce ordonau în taină sau chiar creau fundamentele unor noi zeităţi pe cale de apariţie, ca Mithras sau Iahve, divinităţi solare şi masculine. Iată elementele propriu-zise ale unei simbolistici interioare cât se poate de reale – echilibrul dintre dimensiunea masculină şi cea feminină din mintea noastră.

Expresii ca „lunatic" („lovit de Lună") şi „mintal" provin de la „Lună", în ideea că stările pe care le exprimă reprezintă consecinţe ale perioadelor astrului selenar, de obicei ale Lunii Pline. Dacă ne gândim la confruntările patriarhale şi matriarhale de pe toate continentele, nu e de mirare că Luna a fost denunţată ca fiind Luna „nebună". S-a avansat ideea că în această perioadă a lunii corpul rămâne fără energia electrică şi omul îşi pierde facultăţile de judecată. Acum nu mai mult de două secole, nebunia[6] era menţionată în lege în Marea Britanie. S-a demonstrat ştiinţific că piromania, cleptomania şi obiceiul de a conduce maşina într-un mod periculos iau amploare când e Lună Plină, deci este posibil să existe o cauză ştiinţifică a acestei pierdute bătălii matriarhale.

Paştele evreiesc se sărbătoreşte în funcţie de calendarul lunar. Data Paştelui creştin (Coster[7] era zeiţa primăverii la anglo-saxoni) se calculează pornind de la Luna Plină, de după echinocţiul de primăvară. Toamna, Luna Plină se celebrează, de asemenea, în zilele cele mai apropiate de echinocţiu. Evreii aveau mai multe festivaluri închinate Lunii, cum ar fi Luna Nouă şi Luna Plină (vezi *Numerii, 28: 11 – 14*). Iar pentru numeroase culturi eclipsa

6 în sensul de „alienare cauzată de fazele Lunii", lunacy în orig. (n. tr.).

7 Dată fiind asemănarea fonetică, autorul pune în legătură acest nume cu Easter, cuvânt din lb. engleză care denumeşte Paştele (n. tr.).

de Lună echivalează cu unirea dintre Zeul Soare şi Zeiţa Lună.

În perioada 1948 – 1957 la New York s-au născut 500.000 de copii. Rezultatele cercetării au arătat că mulţi au venit pe lume în timpul descreşterii discului lunar, iar majoritatea s-au născut după Lună Plină, în Germania, pe coasta de la Marea Nordului, cele mai multe naşteri au avut loc la vremea fluxului, când Luna stă deasupra. În emisfera nordică, în mai şi în iunie vin pe lume mai mulţi prunci decât în lunile noiembrie şi decembrie, iar în emisfera sudică lucrurile se întâmplă invers. S-a analizat rata natalităţii în funcţie de regiune şi s-a constatat un tipar care depinde de perioada anului. În anii ’60, Eugen Jonas a descifrat legătura dintre ovulaţie şi astrul selenar şi astfel a reuşit să îmbunătăţească eficienţa contraceptivelor, care a ajuns la 98%. Când i s-au pus la dispoziţie datele despre naşterea a 250 de nou-născuţi, a identificat sexul a 87% din aceşti copii numai din informaţiile despre situaţia existentă la nivelul planetelor în momentul naşterii lor.

Frank Brown de la Northwestern University din Illinois a descoperit că stridiile aduse în laboratorul lui, aflat la 1.000 de mile distanţă de ţărmul din Connecticut, de unde au fost culese, se deschid în momentul în care pe ţărmul care e habitatul lor natural are loc fluxul, asociat, la rândul lui, cu tiparul orbital al Lunii. Brown a mai demonstrat că fazele Lunii au repercusiuni asupra şobolanilor, a cartofilor şi a unei specii de raci denumiţi „lăutari”. În laborator, metabolismul diverselor vieţuitoare fluctua ca reacţie la tiparele Lunii şi în funcţie de factorii geomagnetici. Acum, după mai mulţi ani, există cercetări care dovedesc că toate vieţuitoarele acvatice cunoscute li se supun aceloraşi faze lunare şi atunci când sunt strămutate din habitatul lor natural. Pe de altă parte, numeroşi oameni de ştiinţă au fost de părere că Brown se ocupă de ştiinţe paranormale şi nu i-au luat în seamă cercetările. Acestea din urmă demonstrează (ştiinţific) efectul ciclurilor şi al energiei electromagnetice asupra

locuitorilor planetei noastre, printre care şi fiinţele umane. Deloc surprinzător că, pentru oamenii din vremurile străvechi, asemenea corpuri planetare erau zeităţi care le orânduiau viaţa.

SOARELE

Strălucitorul, „marea lumină a lumii”, este venerat pretutindeni ca lumină a vieţii, dătător de căldură şi cel mai important simbol ciclic din toate timpurile. Strămoşii noştri ştiau că el înseamnă viaţă sau moarte. Întoarcerea zilnică a Soarelui era o mişcare esenţială pentru ca astrul să-şi reînnoiască forţa anual, de Paşti. Se spune că Soarele e înţelept, aşa că misterele[8] care se jucau în lumea întreagă puneau semn de egalitate între lumină şi înţelepciune. Graţie puterii sale, Soarele a fost considerat cea mai puternică zeitate. În primele civilizaţii dezvoltate, astrul era o prezenţă constantă. În cultura egipteană şi potrivit cultului lui Heliopolis, soarele era Atunci, Ra, Re, Atunci-Ra sau Ra-Atum. Conform cultului de la Memphis, soarele era Amun sau Amun-Re. Scarabeul este întrebuinţat frecvent pentru a înfăţişa Soarele în anumite aspecte ale sale, ca simbol al autoregenerării şi al ideilor timpurii despre reîncarnare. De obicei, Soarele este o zeitate masculină, care depăşeşte în înţelepciune Lima, divinitatea feminină cu care se împerechează.

Marii lumini îi închinăm jertfe, dansuri (aproape întotdeauna în cerc sau în ciclu, ceea ce nu e lipsit de semnificaţii) şi imnuri şi spre ea călătorim sute de kilometri. O antropomorfizăm şi îi dăm nume precum Apollo şi o reprezentăm în piese de teatru. Ceea ce ascunde, bineînţeles, o interpretare mai pronunţat simbolică şi mai profundă, aceea pe care iniţiaţii, străvechii Preoţi Strălucitori ai Soarelui, izbuteau să o desluşească. Tiparul ciclic şi natura Soarelui, dătătoare de viaţă, constituie cheia secretelor deţinute de Strălucitorii din vechime.

Mişcările Soarelui au fost sursă de inspiraţie pentru

8 Piese de teatru din Evul Mediu, cu caracter preponderent religios, care se reprezentau mai ales cu prilejul unor sărbători religioase (n. tr.).

poveşti despre unde se duce Zeul Soare şi de ce se întoarce, despre lupte şi despre înfrângerea morţii. Cea din urmă idee, învingerea morţii, ne dă primul indiciu despre modul în care omul s-a folosit de legendele şi misterele Zeului Soare pentru a ascunde ideile secrete cu privire la posibilitatea noastră de a ne reîncarna. După mii de ani petrecuţi implorând Soarele să se întoarcă în fiecare zi şi să renască în fiecare primăvară, omul străvechi şi-a format propriile lui ritualuri de renaştere şi idei despre înfăptuirea renaşterii. Iar acum, după milenii în care s-au strâns şi mai multe enigme şi simboluri, ne e aproape cu neputinţă să descifrăm secretul magic.

Zi de zi răsărim odată cu soarele. Corpul nostru produce hormoni care ne trezesc, ne învie, ne regenerează. Vara glandele endocrine din organism secretă mai mulţi hormoni care creează o stare de bine. După-amiaza târziu ne simţim mai relaxaţi pentru că puterea soarelui slăbeşte. În multe ţări poliţia secretă preferă să aresteze în acest moment al zilei, fiindcă oamenii cedează mai uşor. Astăzi înţelegem cum să întrebuinţăm puterea soarelui, cu efectele regenerative ale vacanţei şi cu demersurile poliţiei secrete. Dar ce făceau oare strămoşii noştri, a căror gândire, se presupune, nu era aşa de complicată?

Activitatea petelor solare ne afectează direct bioritmurile în feluri pe care nu le înţelegem. Dovezile arată că ea poate irita funcţiile organismului nostru, precum şi atitudinea mentală. Cercetarea pe termen lung efectuată de The Foundation for the Study of Cycles[9] a dus la câteva rezultate interesante, printre care: existenţa unui ciclu de 3, 86 ani în cadrul sinuciderilor lemingilor[10] şi în cazul creşterii cherestelei din lemn de pin în America de Nord; existenţa unui ciclu de 11, 1 ani al activităţii petelor solare şi o amploare considerabilă a războiului şi a

9 Forumul pentru Studierea Ciclurilor (n. tr.).

10 Denumire atribuită mai multor mamifere rozătoare, asemănătoare cu hârciogul, cu blana brun-roşcată, care trăiesc în regiunile nordice (n. tr.).

tulburărilor. Ciuma Neagră[11] şi Marea Ciumă[12] au coincis cu această turbulenţă solară. De asemenea, la fiecare 11, 1 ani se înregistrează o creştere a numărului de accidente rutiere, iar în modă se schimbă lungimea fustelor, mai mică sau mai mare, iar activitatea vulcanică şi seismică se intensifică. Ultima constatare le este cunoscută celor care ştiu deja că Iahve a fost, de fapt, un zeu solar şi vulcanic – o străveche legătură a doua fenomene ciclice.

STELELE

Şi miriadele de Strălucitori au înrâurire asupra noastră. Psihologul francez Michel Gauquelin a susţinut că ipoteza potrivit căreia poziţia planetelor din momentul naşterii noastre ne afectează existenţa bate la porţile ştiinţei. El a demonstrat că felul cum sunt aşezaţi aştrii conţine indicii cu privire la sfera profesională pe care ne-o alegem mai târziu. Ideea nu avea legătură cu practici ca astrologia sau horoscoapele din ziarele cotidiene, ci cu o analiză ştiinţifică, riguroasă a datelor. Iar psihologul Hans Eysenck a făcut următoarea afirmaţie: „Oricât de enervant ar fi, cred că trebuie să recunoaştem că aici e ceva ce trebuie explicat”. Însă rezultatele la care a ajuns confirmă doar o parte a teoriei lui, căci tendinţele spre anumite domenii de activitate, prezente în plan astronomic, se verifică numai în cazul oamenilor realizaţi din punct de vedere profesional. Nu şi pentru ceilalţi.

Studierea aştrilor a început cu mii de ani în urmă. Unii susţin că, acum 4.000 de ani, Sumerul a fost prima civilizaţie care a deschis acest drum. Alţii sunt de părere că începutul ar fi avut loc chiar mai devreme şi afirmă că omul străvechi studia stelele acum 32.000 de ani.[13] Dovada pe care se bazează este un.com de cerb din Abri Blanchard, Franţa, pe care e scrijelit un model ciudat,

---

11 Una dintre cele mai mari epidemii de ciumă din istoria lumii, care a făcut ravagii în Europa în 1348-1350 (n. tr.).

12 Nume sub care a rămas în istorie epidemia de ciumă din Marea Brita- nie din 1665-1666, când boala a cauzat moartea a aproximativ 100.000 de oameni (n. tr.).

13 Feder and Park, Human Antiquity, Mayfield Publishing, 1993.

alcătuit din crestături sau din fazele calendaristice ale lunii.

Date fiind toate dovezile oferite de tipare, ritmuri şi de electromagnetismul care ne afectează organismul, nu e de mirare că ştiinţa modernă a ales o altă abordare pentru arta străveche a astrologiei, neglijată din cauza frecventei întrebuinţări eronate a horoscoapelor generale.

Astrologia natală cercetează poziţiile planetelor în momentul naşterii noastre. Astrometeorologia se ocupă cu prezicerea de cutremure, schimbări climaterice şi erupţii vulcanice de amploare. Există numeroase dovezi care sugerează că anumite vieţuitoare, care pot ghici astfel de evenimente, se nasc într-un anumit moment al anului, care corespunde anumitor previziuni astrologice. Iar motivul este simplu. Mişcările planetelor determină schimbări în subtila energie electromagnetică din galaxie şi, cu ajutorul unor organe precum glanda pineală, animalele pot într-adevăr „citi" această informaţie. În cealaltă lucrare a mea, *The Serpent Grail* (*Graalul Şarpe*), am arătat că respectiva energie e reală şi oamenii o pot dobândi atunci când revin la propria lor supraconştienţă.

Cosmobiologia reprezintă studiul echilibrului dintre comportamentul ciclic, tiparele biologice, radiaţia şi efectele gravitaţiei asupra noastră. După cum vă poate spune orice om de ştiinţă competent, gravitaţia este o undă care ne poate afecta psihicul.

Fără îndoială că, din moment ce făceau preziceri citind în stele, popoarele străvechi înţelegeau sferele acoperite de astfel de ştiinţe noi, care tocmai căpătaseră un nume. Poate pentru că omul din vechime îşi folosea şi „puterile ascunse", şi uneltele oferite de Pământul din jur. Şi poate că ideile şi simbolistica alchimiei au reprezentat doar câţiva paşi în plus făcuţi pe acest drum.

Înţeleptul indian Parasar (aprox. 3.000 î.Hr.) a folosit astrologia natală în opera lui. Structurile megalitice cuprind numeroase aliniamente astrologice sau aliniamente ale Pământului. Piramidele oglindesc aştri, călăuzindu-se după principiul hermetic „cum e sus, e şi

jos”. Ziguratele, templele, reprezentările picturale de pe podele, ciopliturile şi liniile cu o lungime de 40 de metri gravate pe pământ stau mărturie pentru străvechea credinţă universală în previziunile astrologice.

Cele mai vechi almanahuri cuprindeau predicţii meteorologice bazate pe previziuni astrologice. În ţările arabe, poziţia aştrilor era relevantă pentru vreme. Iar preoţimea din vechime, întotdeauna ştiutoare, părea un grup sfânt şi zeiesc şi nu e de mirare că gruparea a fost înglobată în formatul simbolic şi în numele aştrilor.

Sensul termenului *zodiac* se referă la animale. El ar putea fi acela de „hartă a animalelor” sau „cerc de animale”, ceea ce se observă mai clar în vechiul zodiac chinezesc, în care fiecare semn zodiacal poartă numele unei vieţuitoare. Zodiacul este centura zeilor, la nouă grade, de ambele părţi ale planului eliptic, şi cuprinde orbitele Lunii şi principalele planete. Fiecărei zodii îi corespund 30 de grade. Iniţial, Soarele traversa aceste zeităţi minore, urmând o traiectorie regulată, iar semnele zodiacale erau binecuvântate de sosirea lui. E uşor să demonstrăm că toate legendele despre omul-zeu, de la Iisus la Horus, reprezintă chiar trecerea Soarelui prin ceruri.

Deoarece cuvântul *zodiac* face referire la animale, înţelegem de ce acesta cuprinde simboluri animaliere precum berbecul sau peştele. Asemenea vechi credinţe antropomorfe au fost acceptate de ceruri, la fel cum zeii păgâni au fost consideraţi sfinţi de către Biserica Creştină. Mai târziu, sfinţii şi-au primit propriile lor stele, împreună cu care au fost zugrăviţi, din fervoare bisericească. Şi au preluat chiar simboluri animaliere, căci nu erau decât o invenţie creştină creată pe temei astroteologic. Conceptul a fost ţinut departe de oamenii obişnuiţi, după cum ne spune Acharya S în *The Chiist Conspiracy* (*Conspiraţia numită Hristos*):

În realitate, cosmologia sau mythos-ul celest a fost ţinut ascuns de oamenii obişnuiţi veacuri întregi, pentru a îmbogăţi şi a spori puterea elitei conducătoare. Încă din

timpuri imemoriale, conspiratorii regi-preoţi din acest grup au ocârmuit imperii cunoscând-o şi folosindu-se de ea în faţa sclavilor.

Iată că şi alţi autori au descoperit ideea că din vremuri „imemoriale" pământenii au fost minţiţi de dragul puterii.

În unele zodiace, cum e cel chinezesc, în centru e reprezentat un arbore ce înfăţişează axa polară a Pământului, adică adevăratul spaţiu al Edenului, aflat în cer.

Babilonienii şi mai ales popoarele din Orientul Mijlociu au studiat aştrii cu instrumentele matematicii şi au încercat, chiar şi acum 5.000 de ani, să detecteze pe cale ştiinţifică relaţia dintre reacţiile şi consecinţele stelelor. Au realizat un calendar şi instrumente cu care să măsoare cu precizie timpul, esenţiale pentru oamenii care nu aveau ceasuri. Carl Jung a sugerat că zodiacul e o componentă arhetipală a sufletului omenirii şi l-a asociat cu teoria, inconştientului colectiv".

Ritmurile şi tiparele aştrilor, împreună cu activităţi precum gravitaţia şi radiaţia, au efecte uriaşe asupra universului nostru. Dar oare ne afectează şi în plan personal, şi în plan colectiv?

Radiaţia cosmică ce izbeşte şi traversează planeta noastră are o vechime de milioane de ani. Se produce în cicluri, asemenea vântului solar. Ciclurile cresc şi descresc, dar un tipar există oricum. Specia noastră e prezentă pe această planetă, iar viaţa face parte dintr-un univers amplu, suficient de vast ca să permită crearea unui efect pregnant, vizibil.

Există un mare număr de alte cicluri în care suntem implicaţi – cele urinare şi sexuale, căderile Bursei, epidemiile şi multe alte cicluri minore. Studierea istoriei va scoate la lumină faptul că generaţii diferite au făcut aceleaşi greşeli şi au repurtat aceleaşi victorii, toate desfăşurându-se în cadrul unui tipar ciclic. Căderile de la Bursă constituie o analogie profundă. Cei care au ştiinţa şi puterea banilor pot să prevadă asemenea întâmplări, deci

îşi pot spori exponenţial puterea şi averea. Cei care posedă cunoaşterea îşi păstrează puterea – cunoaşterea ciclurilor.

Roata Vieţii din religia budistă reflectă concepţia celor din vechime despre viaţa noastră ciclică. Punctul culminant al Roţii îl constituie cele douăsprezece legături din lanţul cauzal prezent în căutarea adevărului, care înfăţişează, printre altele, creaturile născute din patimă, nesăbuinţă şi ură, arătând cum repetă aceleaşi lucruri la nesfârşit.

Astfel de tipare repetitive ale întâmplărilor, împrejurărilor, gândurilor şi emoţiilor din existenţa noastră, care se ivesc iar şi iar, sunt aidoma planetelor care se învârtesc în jurul Soarelui cu frecvenţe orbital diferite.

Am putea afirma că învârtirea planetelor din sistemul nostru solar reprezintă – şi în acelaşi timp oglindeşte – aceleaşi tipare prezente în dialogul interior al fiinţei umane, ca şi cum ce se petrece în spaţiu ar reflecta ce se petrece în spaţiul interior şi în străfundurile propriului nostru suflet.

Hinduşii asociază acest element cu reîncarnarea, fiindcă ciclul moarte-viaţă este doar un alt ciclu ale tiparelor repetitive, despre care ei cred că sunt efectul karmei încă neîmplinite şi sfărâmate. Se spune că ţelul suprem este oprirea şi nimicirea Roţii Karmei.

Dacă este aşa, atunci harta astrologică a fiecărui individ în parte va cuprinde informaţii despre viaţa pe care respectiva persoană o duce în prezent şi poate că şi despre vieţile anterioare – adică „programul” inclus în conştiinţa fiecărui om – şi poate că harta sau horoscopul unui om va arăta şi punctele forte, şi slăbiciunile lui, precum şi împrejurările şi întâmplările satisfăcătoare şi provocatoare. De asemenea, ea va scoate la iveală obstacolele cu care se confruntă fiecare dintre noi şi care trebuie depăşite pentru a merge mai departe.

Dacă suntem suficient de inteligenţi să analizăm ciclul cerurilor şi să-l înţelegem, este posibil ca horoscopul personal să ne dezvăluie, mai mult sau mai puţin, aceleaşi

tipare conţinute în ADN-ul nostru, care constituie calea propriei noastre existenţe, precum şi provocările care ne aşteaptă, pe care suntem încurajaţi să le înfruntăm şi să le învingem. Şi e posibil chiar să nimicim complet programul sau tiparul!

S-a constatat recent că, de regulă, informaţiile conţinute de horoscopul personal sunt 75 – 80% adevărate, dar ele depind, desigur, de priceperea astrologului. Să adăugăm că statistica se datorează faptului că, de obicei, cunoştinţele astrologice ale omului sunt limitate – asemenea cunoştinţe nu sunt mai numeroase decât cele pe care le are despre orice altceva, dacă luăm în considerare cel mai înalt nivel de înţelegere la care fiinţa umană poate ajunge în această etapă din evoluţia ei.

Lipsa cunoştinţelor astrologice este într-adevăr consecinţa prejudecăţilor oamenilor despre acea versiune, superficială şi popularizată peste măsură, a astrologiei, versiune considerată acceptabilă pentru şi de societate.

Astrologia pe care o citim în ziare şi reviste, aceea pe care o putem afla din cărţile înşirate pe rafturile din secţiunea, Alinte, Suflet şi Spirit" este acea astrologie familiară întregii societăţi, care s-a generalizat prea mult şi a devenit prea comercială pentru a mai fi de folos. Planetele însele – şi, mai ales, poziţia lor în sistemul solar, privită în orice moment – vor conferi o semnificaţie fiecărui individ în parte. Diferite între ele, influenţele vibraţionale ce radiază din fiecare planetă şi în primul rând vibraţiile schimbătoare datorate poziţiilor mereu diferite ale fiecărei planete în relaţie cu celelalte din sistemul solar sunt foarte subtile, fiind greu de observat şi de măsurat. Însă din cauză că bombardează necontenit Pământul, aceste vibraţii au o înrâurire pregnantă şi profundă asupra conştiinţei fiecărui individ de pe planeta albastră; prin urmare, semnificaţiile ce pot fi descifrate în asemenea vibraţii se bazează pe poziţia planetelor în momentul conceperii sau naşterii individului. Faptul că suntem concepuţi şi venim pe lume în momente diferite generează o mare varietate de credinţe, experienţe şi mentalităţi.

Toate aceste elemente se oglindesc în poziţiile planetelor, în mişcarea ciclică, ciclonică a sistemului nostru solar, care acţionează ca un uriaş ceas cosmic, ale cărui cicluri, asemenea bioritmurilor, conţin „schiţa” vieţii fiecărui individ de pe planetă. Aşadar, harta astrologică a fiecărei persoane este, *în nucce*, o imagine a vieţii respectivului om şi fiecare planetă (precum şi interacţiunile dintre ele) urmează tiparele repetitive în acea existenţă – frecvenţele planetelor creează tiparele vibraţionale imprimate în sistemul nervos central în etapa dezvoltării fetusului în pântece. Tiparele evenimentelor care au nevoie de un an pentru a se repeta au legătură cu planetele exterioare mai mari, mai încete, ca Jupiter, Saturn şi Uranus.

Horoscopul personal este într-adevăr o reprezentare a imaginii personale reale şi a dialogului interior prin care ea se formează.

Sunt convins că cei din vechime înţelegeau acest lucru şi poate că şi de aceea s-a acordat o atât de mare importanţă poziţiei stelelor şi mişcărilor Soarelui, ale Lunii şi ale planetelor.

Pânza pe care fiinţa umană a întins-o de-a lungul a mii de ani este încâlcită şi densă. Istoricii vor să credem că diversele izbânzi ale omului au fost spontane şi au avut loc simultan pe continente. Din punct de vedere matematic, o asemenea perspectivă este eronată. Există prea multe coincidenţe, prea multe izbucniri simultane ale culturii şi descoperirilor umane, de la edificiile care au acelaşi scop, servind ca temple astrale şi solare, la formarea crucii străvechi ca simbol – toate acestea sunt legate de energia rezonantă a universului, fiind implicate la nivel profund în legătura cuantică, idee ştiinţifică de dată recentă. În realitate, această nouă teorie, susţinută de savanţii de la Universitatea din Beijing, arată că e posibil şi probabil să apară telepatia atunci când particulele/undele a doi indivizi sunt în interacţiune. Acelaşi efect se creează în cazul oricărei unde/particule de energie. Prin meditaţie, individul se apropie din ce în ce mai mult de o înţelegere de tip conştient a acestei energii – ce idee năstruşnică şi ce

dezamăgire să aflăm că o asemenea informaţie a fost ţinută departe de noi.

Nu uitaţi că nu există nicio cale uşoară de a arăta toate lucrurile legate între ele. Informaţiile sunt pur şi simplu prea numeroase, iar societăţile ascund multe dintre ele.

În 1957, Tom Lethbridge a scris o carte numită *Gogmagog*. A susţinut să religia celtică şi brahmanismul erau legate între ele şi aveau origine comună. Autorul credea că străvechea lor religie nu era străină de Zeiţa Pământ, asociată la rândul ei cu Zeiţa Mamă, cele două zeităţi fiind într-o relaţie asemenea legăturii dintre catene. Zeiţa Pământ/Lună sau Zeiţa Mamă avea multe nume – Gaia, Ce, Isis, Astarte – şi avea să culmineze mai târziu în Fecioara Maria (Maica lui Dumnezeu) sau chiar în Maria Magdalena şi să ducă la apariţia cultului Fecioarei Negre, care pare asociat mai mult cu Maria Magdalena decât cu Maica lui Dumnezeu. În esenţă, ele toate sunt construite în jurul aceleiaşi energii, a aceluiaşi tipar uman şi chiar universal clădit în fiecare dintre noi.

Pe Lethbridge l-au deranjat atât de tare reacţiile stârnite de ipoteza lui, că s-a „retras" la Devon şi s-a pus pe căutat[14], practică legată de cultura străvechilor Strălucitori şi de ideea de energie a pământului. Din păcate, atitudinea lui n-a făcut decât să alimenteze părerile adversarilor lui despre el, în ciuda a câteva descoperiri remarcabile care i se datorează şi care sunt preţuite şi azi de căutători.

Lethbridge a arătat că pendulul se mişcă diferit, în funcţie de substanţele şi obiectele cu care intră în contact. Se ştie că pendulul este cel mai eficient instrument de căutare, ceea s-a adeverit în cazul lui. Lethbridge a descoperit că pendulul se mişcă în funcţie de vechimea obiectelor, precum şi de emoţiile din jur. O pietricică

14 Autorul foloseşte termenul dowsing, care în lb. engleză desemnează acţiunea de a căuta izvoare ascunse, metal sau minereuri îngropate, pietre preţioase sau curenţi de radiaţie a pământului, însă fără a folosi un aparat ştiinţific (n. tr.).

azvârlită cu putere reacţiona altfel decât una aruncată mai puţin violent. Cercetările efectuate de alţi căutători au scos la iveală faptul că, în vreme ce rezultatele sunt diferite, principiul este acelaşi. Este posibil ca diferenţa să se datoreze nivelului la care căutătorul absoarbe energia emisă, dar e greu de înţeles de ce nivelurile sunt diferite. Dacă ar exista, un tipar al nivelurilor neregulate ar fi o dovadă suficientă pentru ignorarea unei asemenea practici. Dar, după cum stau lucrurile, avem suficiente dovezi ce reclamă continuarea investigaţiilor.

Deşi unele dintre concluziile lui Lethbridge sunt discutabile, ne întrebăm dacă există vreo dovadă că oamenii pot capta energie. Şi aveam să aflu că există (vezi cealaltă lucrare a autorului la www. serpentgrail.com)

După cum am constatat, electromagnetismul este omniprezent şi noi, asemenea necuvântătoarelor, suntem deschişi la puterea lui. Teoria afirmă că le transferăm această energie instrumentelor folosite în timpul căutării, ceea ce poate explica de ce căutătorii au rezultate diferite, însă proporţiile sunt identice cu cele ale muncii lui Lethbridge. În războiul din Vietnam şi în Primul Război Mondial s-au folosit iscoade care să ajute forţele militare să descopere grenadele neexplodate şi zonele minate. Companiile petroliere moderne recurg la capacităţile căutătorilor de a detecta petrol.

Există numeroase dovezi care atestă că omul străvechi recurgea la căutarea radiaţiilor electromagnetice sau a radiesteziei, într-o formă sau alta. În peşterile Tassili-n-Ajjer din Sahara, aflate în sud-estul Algeriei, există pictograme antice, cu o vechime de aproximativ 8.000 de ani, care înfăţişează o acţiune ce seamănă cu o astfel de căutare a radiaţiilor electromagnetice. Invenţia i-a fost atribuită lui Thoth, zeul egiptean al înţelepciunii şi al scrierii, precum şi lui Dedalus din mitologia greacă, aflaţi în strânsă legătură unul cu celălalt.

Chinezii, maeştrii Feng Shui-ului, au fost consideraţi şi ei părinţii acestei căutări, la care ar fi purces încă din mileniul al III-lea î.Hr. Din Biblie aflăm că Moise

(patriarhul care, potrivit *Faptelor Sfinţilor Apostoli*, ar fi posedat cunoaşterea deplină despre Egipt şi al cărui nume e asociat cu Soarele şi şarpele) voia să găsească apă călăuzit de toiagul său. Autorii cărţilor biblice au contestat vehement tradiţia căutării de radiaţii electromagnetice, fiindcă orice laic ar fi putut face acest lucru şi, prin urmare, ar fi putut răpi cunoaşterea secretă din sânul preoţimii, diminuându-i astfel puterea.

Mai târziu, Inchiziţia catolică a crezut de cuviinţă să elimine cu forţa respectiva practică, însă mulţi egumeni au continuat-o în taină şi au întocmit scrieri numeroase pe această temă, deşi la modul simbolic. Ce reacţie putea să aibă Biserica, de vreme ce oamenii ei erau pe cale să afle că propriii lor profeţi, inclusiv presupusul Mântuitor, practicau divinaţia?

I

O altă formă de divinaţie ce trebuie cercetată este Bath-Kol, „citirea" glasului cel divin. Interpretând sunetul ceresc, vechii profeţi evrei le puteau vesti oamenilor Vrerea lui Dumnezeu. Dacă a existat vreodată un instrument cu ajutorul căruia sacralitatea lui Dumnezeu să rămână în sânul elitei, atunci, el a fost această formă de divinaţie. Se pare că este vorba despre o practică răspândită pretutindeni, în toate culturile, dar înfăptuită doar de câţiva iniţiaţi. Ceea ce nu înseamnă că respectivii nu participau cumva, printr-o formă sau alta a ritualului formulat, la legătura cuantică din planul colectiv universal.

Necromanţia, arta de a trezi spiritele din morţi pentru a afla răspunsuri, constituie o altă formă de divinaţie, care are strânse legături cu Biblia. În capitolul 28 din *Cartea întâi a Regilor*, Vrăjitoarea din Endor invocă spiritul lui Samuel pentru ca Saul să poată să-i pună întrebări. Acesta avea să plătească pentru păcatul lui, ceea ce atestă existenţa unei asemenea practici străvechi, în uz în epoca credinţelor în Lumea de dedesubt sau în Sălaşul strămoşilor, credinţă şi formă de divinaţie prezente pretutindeni. Să fi fost oare o practică obişnuită în

rândurile străvechii preoţimi, care se poate să fi cutreierat lumea? Epoca se potriveşte. Însă elementul este strâns legat de încercarea Strălucitorilor de a intra în contact cu cei plecaţi în Duat sau în Lumea de dedesubt. De fapt, preoţii antici credeau că pot comunica cu spiritele răposaţilor prin meditaţie, prin stări induse de halucinogene sau chiar prin activităţi fizice, cum ar fi cele la care se dedau dervişii.

Astrologia este o formă de divinaţie care are legătură cu lumea astrală. Ea a fost practicată în lumea întreagă în acelaşi timp cu necromanţia.[15]

---

15 Ophicus se află între Săgetător şi se întinde la răsărit de capul lui Hercule, spre Scorpion. Aflându-se parţial pe Calea Lactee, ecuatorul ceresc îl împarte în două părţi egale. Cărturarii consacraţi l-au unit pe Ophicus (deţinătorul şarpelui) cu Serpens (şarpele) şi astfel au creat în cer o imagine măreaţă a lui Esculap, străvechiul şarpe tămăduitor. „Cel care ţine şarpele (...) Se vor lupta fără încetare, căci au pornit la război de pe aceleaşi poziţii şi având aceleaşi puteri.“ Unul otrăveşte şi unul vindecă - cele două contrarii văzute în timpul iluminării, care le dau naştere Strălucitorilor.

Esculap a fost vraciul de pe Argos, asociat cu Iason şi argonauţii plecaţi în căutarea Lânii de Aur, fiind păzit de şerpi/dragoni. Despre el se povestea că învie oamenii şi le hărăzeşte nemurirea. Cuvântul igienă îşi are originea în Hy- geia, numele uneia dintre fiicele lui Esculap, iar termenul de panaceu, care are sensul de „leac universal“, provine din numele celeilalte fiice a lui, Pan acea.

Pentru cei din vechime, Serpens era tămăduitorul din cer, iar Ophicus, unul dintre Psylli din Libia, adică şerpi tămăduitori.

Autorii cărţilor biblice au afirmat că această constelaţie era Aaron cu toiagul-şarpe sau Moise.

Naşterea anuală a Soarelui şi, prin urmare, a lui Hristos/Dionysos/Krişna şi a multor altor zeităţi solare este însoţită de steaua strălucitoare, Sirius sau Sothis sau chiar planeta Venus. Ei i se alătură cei trei aştri din centura lui Orion, întruchipându-i pe cei trei înţelepţi sau Magi.

Soarele intră în fiecare semn zodiacal la 30 de grade, astfel că Soarele Rege sau Zeu îşi începe slujirea la 30 de ani.

Soarele este dulgherul care clădeşte casele zodiacului.

Când se spune că Hristos (sau ceilalţi) au mers pe ape, aceasta este o oglindă a Soarelui, a cărui reflexie pare să păşească pe ape.

Oniromanţia, interpretarea viselor, este o practică răspândită în întreaga lume, prezentă şi în paginile Bibliei, precum şi în multe alte scrieri sacre din aproape toate religiile şi culturile din trecutul îndepărtat. Uneori, cel care visa alegea un anumit loc, după care lua o substanţă halucinogenă care să-i provoace visul, pe care nu-l putea interpreta decât preotul. Potrivit Bibliei, cel care avea iscusinţa de a citi visele era alesul lui Dumnezeu – Strălucitorul, o fiinţă specială sau un preot special.

A citi viitorul în globul de cristal presupune folosirea unui glob magic sau strălucitor, a unei oglinzi sau, mai conform cu adevărul şi cu vremurile străvechi, a unei pietre strălucitoare. Numai preotul şi mai lâiziu clarvăzătorul puteau desluşi mesajele primite. Această artă datează de dinainte de vremea Egiptului antic. Ţiganii (cuvântul derivă din „egipteni”[16]) folosesc globul de cristal şi azi. Tradiţia ebraică afirmă că Adam a primit înţelepciunea de la o piatră strălucitoare, iar Nostradamus folosea un bol plin cu apă, asemenea lui Zeus.

Geomanţia este un mijloc străvechi de interpretare a mesajelor pământului. Cuvântul provine din grecescul *Ce* sau *Gaia*, numele purtat de Mama Pământ, şi din *manţie* sau *mangos*, care înseamnă „cunoaştere”. Geomanţia este menţionată de scriitorii greci, latini şi arabi din Antichitate. Este o tehnică divinatorie universală, la care se face referire şi în Biblie, în unele secvenţe remarcabile, după cum vom constata în capitolele următoare. Cronologia răspândirii geomanţiei în întreaga lume este subiect de aprinsă dispută. Însă cert este că era în uz la

---

Soarele rămâne fără putere la sfârşitul anului, la vremea la care constelaţia Scorpionului este vizibilă pe cer. Scorpionul este Iuda Iscarioteanul - cel care muşcă pe la spate, o analogie cu modul în care atacă scorpionii.

16 Autorul face o speculaţie pe baza asemănării fonetice vagi dintre gypsies („ţigani“ în lb. engleză) şi Egyptians („egipteni“ în 1b. engleză) (n. tr.).

scară universală, ceea ce ne demonstrează legătura dintre omenire şi credinţele în Mama Pământ, care se regăsesc şi în creştinism – iată supravieţuirea tradiţiilor străvechi.

Geomanţia înseamnă scrutarea pământului prin atingerea cu mâna sau cu beţe şi citirea mesajului descoperit. Se întrebuinţează coduri sau simboluri speciale, cunoscute doar iniţiaţilor. De regulă, simbolurile sunt linii, puncte sau stele. Probabil că simbolul din urmă este cel pe care trebuie să-l ţinem minte, căci cuprinde simbolul peştelui, deşi nu e prezent în tehnicile moderne de geomanţie. Arabii utilizau semne puse la întâmplare şi le interpretau. În alte părţi, se arunca pământ în aer, iar formele pe care le lua atunci când cădea erau citite şi descifrate.

În China, cea mai complexă formă de geomanţie era Feng Shui-ul (sensul literal al sintagmei este „vânt şi apă"), adică interpretarea energiilor Pământului (cunoscute sub numele de „Căile Dragonului") şi folosirea acestei interpretări pentru descoperirea locului cel mai bun să găzduiască morminte sau temple. Chinezii recurg la o tehnică similară în acupunctura, tehnică frecventă şi, se spune, eficientă din medicina alternativă.

Puterilor Pământului chinezii le-au spus „Yin" (feminin, negativ) şi „Yang" (masculin, pozitiv). După cum ştim, totul – inclusiv energia, materia şi magnetismul – conţine o dimensiune pozitivă şi una negativă. Deci strămoşii ne-au luat-o înainte încă o dată. În epoca noastră, căutarea energiei electromagnetice a scos la iveală faptul că situri ca Stonehenge, Glastonbury, Newgrange, piramidele din Egipt şi ziguratele din America de Sud sunt situate pe aşa-numitele linii energetice din vechime. Iată încă un exemplu al caracterului universal al străvechilor credinţe, care s-au răspândit în culturi fără a determina schimbarea componentei etnice a oamenilor, ci dimpotrivă, adaptându-se la ea. Preoţimea din Antichitate nu a modificat şi nu a îmbunătăţit stilul de viaţă al popoarelor şi de aceea le-a fost atât de greu arheologilor să descopere existenţa acestora. În schimb, preoţii

transmiteau cunoaşterea mai departe, împărţindu-şi puterea între ei, puţinii aleşi să devină Strălucitori.

Există indicii subtile, neobservate de istoria oficială, care încep să scoată la lumină tiparele unei ierarhii a preoţilor speciali din vremuri imemoriale. Odată ce aflăm despre existenţa lor, ni se pare evident că au existat dintotdeauna. Dacă recitim orice episod din Biblie şi înlocuim cuvintele, Domnul" sau „Dumnezeu" cu „Strălucitorii", vom vedea limpede cât de adânc e înrădăcinată în cultura noastră preoţia.

În lume există o mulţime de sisteme de credinţe şi toate îşi au originea într-un fundament comun, de necontestat, născocit de Strălucitori şi prelucrat tot de ei pe căi diferite. Pretutindeni se foloseşte acelaşi termen, iluminarea, pe care ei o trăiesc şi o creează, susţinând-o, iar închinarea la acelaşi glob solar este şi ea omniprezentă.

Aceşti preoţi erau experţi în tehnicile de autocontrol asupra minţii, m; inevrându-şi propriile gânduri, astfel încât să pătrundă în dimensiuni-a Strălucitoare a Universului prin cicluri de energie şi magnetism. cu ajutorul halucinogenelor şi depunând eforturi fizice şi mentale, au obţinut Sfântul Graal al existenţei. Şi aşa au atins o stare de sănătate perfectă, precum şi cunoaşterea lumii înconjurătoare, descoperind astfel Elixirul.

În loc să ne aplecăm asupra marilor migraţii de civilizaţii, aşa cum a fost Atlantida, ar trebui să-i cercetăm pe făuritorii de credinţă, pe iluminaţii care s-au răspândit în sânul neamurilor lumii şi au devenit zei printre oameni.

ADEVĂRUL DIN CUTIA CRANIANĂ

STRĂVECHEA ENIGMĂ A CUPEI-CRANIU

Se pare că, într-un fel sau altul, nu este un secret că răspunsurile la toate întrebările despre timp, univers şi viaţa de după moarte se află de fapt în propria noastră minte, situaţie aproape paradoxală şi care există totuşi de mii de ani. Omul a căutat în el însuşi răspunsurile şi cred că le-a găsit Sper ca în acest mic capitol să scot la lumină câteva dintre uimitoarele simboluri ale căutării şi să dau la iveală înţelesurile ascunse din spatele unora dintre cele

mai enigmatice obiecte şi imagini din istorie. Capitolul de faţă se va axa pe unul dintre cele mai profunde simboluri folosite de societăţile secrete: craniul. Dar înainte de a purcede, trebuie să mă aplec asupra energiei care se presupune că se ridică spre craniu şi care, se crede, îi conferă putere: kundalini.

Energia în discuţie e prezentă, într-o formă sau alta, în aproape toate societăţile secrete, fie că ele îşi dau seama sau nu. Kundalini reprezintă fundamentul energiei şi al sinelui centrat despre care vorbesc astfel de organizaţii. Fără această „energie", nu ar număra în rândurile lor învăţători înţelepţi care să aibă viziuni şi să intre în stare de transă. Nu ar exista iluminarea „mistică". Kundalini este energia

48 I Philip Gardiner şarpelui dinăuntru, puterea ascunsă ce sălăşluieşte ui fiecare dintre noi – sau cel puţin aşa ni se spune.

Ea, cea mai subtilă dintre subtile, poartă înăuntru Taina facerii şi, prin strălucirea ei, se zice, e iluminat universul, iar cunoaşterea nemuritoare se trezeşte şi se înfăptuieşte eliberarea. Ea susţine toate fiinţele din lume prin inspiraţie şi expiraţie. (Arthur Avalon, *Puterea şarpelui* [*Serpent Power*], 1919)

Forţa kundalini trebuie trezită de omul cu minte puternică, voluntară şi controlată. El sau ea trebuie să fie dibaci – ceea ce reprezintă, ca în masonerie, abilitatea de a uni dimensiunea fizică cu cea mentală. Un adevărat adept poate stăpâni această artă şi poate ridica şarpele încolăcit, de natură feminină, în minte, care este centrul cerebral. Astfel craniul devine important şi de aceea anumite cupe-craniu se prefac în Graalul tuturor Graalurilor.

Şi noi trebuie să urmăm drumul celor din vechime şi să căutăm în cutia cranianã. Vom începe cu una dintre cele mai tainice imagini: cupa-craniu tantrică.

CUPELE-CRANIU

În limba sanscrită, cupele-craniu erau numite *kapala* (de unde derivă cuvintele „cap" şi „cup"[17]) şi, de regulă,

17 Cupă - în lb. engleză în original (n. tr.).

ele se făureau din secţiunea ovală a ţestei.

Slujeau ca vase de libaţie pentru un număr mare de zeităţi, care de care mai mânioase. Însă cupele-craniu nu sunt întotdeauna asociate cu zeităţile ranchiunoase; sunt văzute, de asemenea, alături de zei ca Padmasambhava, cel care ţine „cupa-craniu”, descrisă ca ţinând

Botez în Potir, Cipru.

un ocean de nectar (Elixir) care pluteşte în vasul longevităţii. Aşadar, avem imediat un indiciu despre conţinutul acestui receptacul şi adevăratul lui scop – Elixirul. Acesta din urmă se afla în centrul multor ordine secrete, fiind unul dintre momelile folosite pentru ademenirea adepţilor.

Dar nu numai conţinutul avea însemnătate. Alegerea craniului potrivit era foarte importantă, iar cei ce foloseau obiectul căutau puteri tantrice sau energie tantrică. Prin urmare, o moarte violentă, cum e cea prin decapitare, era întotdeauna preferabilă. Simbolistica Cupelor – Craniu Tantrice este foarte asemănătoare cu cea a Sfântului Graal, ambele constituind simboluri ale nemuririi. Chiar şi anumite scrieri alchimice occidentale povăţuiesc ca întrebuinţarea cupelor-craniu să se facă în cursul înfăptuirii „marii opere”, care este, bineînţeles, căutarea Elixirului Vieţii. Descoperim iar şi iar că „energia” la care se face referire în relaţie cu potirele-craniu este exact aceeaşi cu „energia şarpelui” sau „a focului”, râvnită de societăţile secrete de pretutindeni, care susţin că se pricep să o mânuiască.

Cupele-Craniu Tantrice, zice-se, sunt aidoma oalelor de lut folosite în jertfele vedice şi asemenea cutiei milei purtate de Buddha. Cel puţin în cazul unui mit, am constatat că în acest recipient se află un şarpe.[18] Ţestele sunt considerate un fel de simboluri permanente ale morţii. Craniile conţin adesea sânge, dar şi, mai specific, sângele lui Rudra, „Domnul sălbăticiunilor”, asemenea lui Cerunnos.

Originea etimologică a numelui Rudra este incertă. Acesta ar putea însemna „cel roşu” sau „bocitorul” sau ar putea deriva din sirianul „Rhad”, care are sensul de „şarpe”. În alte zone, el este cel care „îndepărtează suferinţa” sau „tămăduitorul”. S-a pus semn de egalitate între Rudra, vindecătorul divin, şi Shiva.

Mahadeva, unul dintre numele lui Shiva, este reprezentat frecvent cu un şarpe încolăcit în jurul gâtului, al braţelor şi al capului. Soaţa lui, Parvati, este înfăţişată la fel. Bhairava, Avatarul lui Shiva, este aşezat pe un şarpe încolăcit, al cărui „cap se înalţă deasupra capetelor zeilor”.

Potrivit teoriei susţinute de Hyde Clarke şi C. Stanilard Wake în *Serpent and Shiva Worship* (*Adorarea şarpelui şi a lui Shiva*), Shiva este unul şi acelaşi cu Rudra, tămăduitorul, şi e numit Regele Şerpilor. Este reprezentat cu o ghirlandă din ţeste, simbolizând timpul măsurat în ani şi schimbarea epocilor. Uneori i se spune Nagabhushana Vyalakalpa sau „cel cu şerpi atârnaţi de gât” şi Nagaharadhrik, adică „cel cu coliere-şarpe” sau Nagaendra. Nagesha sau „regele neamului Naga” este cunoscut şi sub denumirea de Nakula „mangusta”, făcând referire la o persoană imună la veninul de şarpe.

Shiva mai este cunoscut şi ca „zeul cu coame”, fiind

---

18 Kashyapa l-a avertizat pe Buddha că mai e disponibilă o singură colibă, dar că a ocupat-o un Naga rău. Dar Buddha nu s-a înfricoşat şi a intrat în colibă. A urmat o luptă îngrozitoare, care a ajuns la apogeu când coliba a izbucnit în flăcări. Cei care erau în preajmă cu stins focul, dar a trebuit să aştepte până dimineaţă să afle dacă Buddha supravieţuise. Şi el s-a arătat ducând cutia milei în braţe, în care stătea paşnic un şarpe încolăcit Buddha ucisese dragonul cel înspăimântător, apoi se ivise, aducând un deznodământ fericit.

asociat în mai multe feluri cultului şarpelui. Atât Shiva, cât şi „Shiva întruchipat în Rudra" sunt percepuţi ca fiinţe dinamice, în care se împletesc şerpi. Aceştia sunt zeităţi-şarpe din timpuri străvechi şi au legătură cu craniul, unind mai multe elemente disparate – craniul, cupa, mintea, şarpele şi timpul sau nemurirea. Ei reprezintă zeităţi şarpe care se regenerează, dăruind longevitate prin intermediul sângelui lui dintr-un potir. În esenţă, este vorba despre şarpele care sălăşluieşte în minte, deci în craniu, şi ne dăruieşte toate cele pe care, se zice, ni le-ar oferi Graalul.

Dar oare s-a păstrat această legătură în timp şi spaţiu şi a ajuns oare în Europa, adevăratul leagăn al Sfântului Graal?

În *Historae*, Livius menţionează o operaţiune celtică similară, datând din secolul al III-lea d.Hr., care se leagă cu siguranţă de cupelecraniu din India. Se pare că, atunci când puneau mâna pe o victimă, cei din tribul Boii îi „tăiau capul şi-şi purtau prada triumfător, spre cel mai sacru templu. Acolo curăţau ţeasta, după obicei, şi o poleiau cu aur, iar după aceea ea slujea ca vas sfânt, din care să toarne libaţii, şi ca potir din care să bea preotul şi cei ce venerau templul".

De multe ori, apa sacră din cupele-craniu era scoasă dintr-o fântână sfântă. După cum am stabilit în altă parte[19], fântânile sacre erau spaţii intim legate de cultul străvechi al şarpelui. Ideea principală este că această practică ritualică s-a ivit cândva în negura vremurilor, chiar înainte de timpurile pe care le mai ţin minte celţii, într-o vreme în care potirele întrebuinţau adevărata putere a şarpelui, nu doar apa simbolică. În linii mari, apa, fie că venea din fântâni, lacuri, heleşteie sau mări, era considerată pretutindeni intrarea sau portalul spre Lumea Cealaltă. Ajungând într-o cupă sacră, o picătură din acest lichid din altă lume îi conferă o putere specială apei, care nu diferă de cea a Apei Sfinte dintr-o cristelniţă.

Etimologia cuvântului „craniu" ne oferă câteva indicii interesante, în germana veche exista *Scala*, care înseamnă

19 Philip Gardiner, Gary Osbom, The Serpent Grail, Watkins, 2005.

şi „scoică” – simbol folosit de pelerini în drum spre altarul St. James din Spania, simbol al vieţii. În scandinava veche, îi corespundea termenul de *Skel*, cu sensul de „a avea solzi” sau „a fi ca solzii”. *Skoal*, astăzi numele unei băuturi destul de cunoscute, este în strânsă legătură şi înseamnă „a toasta cu o ţeastă”. Dacă ar fi numai etimologia, şi tot am observa că ţeasta este un element adânc înrădăcinat în Europa occidentală, precum şi folosirea ei ca vas din care se bea. De menţionat că *skoal* era utilizat şi când se făcea referire la potir! (în limba ucraineană, cuvântul *Cherep* denumeşte şi ţeasta, şi cupa.)

Hristos răstignit pe Golgota, mănăstirea Kykkoss, Cipru.

Să nu uităm că Mesia cel creştin a fost răstignit pe Golgota, adică „locul căpăţânii”, ceea ce înseamnă că sângele lui a dus jertfă a curs pe căpăţână!

Însă aici se ascund mai multe semnificaţii decât putem descoperi la prima vedere.

Golgota e asociată şi cu semnul zodiacal al Capricornului, jumătate capră şi jumătate peşte sau şarpe. *Capri* este un termen latinesc şi înseamnă „capră” sau „cap”, iar *corn* are sensul de „corn”. Avem, aşadar, „cornul de pe cap” sau „capră” – Golgota.

Deci sângele lui Iisus s-a vărsat în Graalul tainic în acea zi sortită, Graalul tainic fiind cornul sau cupa ţestei.

Aşa cum sângele şarpelui se află în cupele-craniu, ceea ce putem afirma şi despre sângele lui Iisus.

Acum putem observa de ce faimosul cap Baphomet[20] al cavalerilor templieri era considerat un craniu *şi* o capră. Era o enigmă, o taină care a fost înţeleasă greşit încă de atunci. Şarpele de Aramă, şarpele tămăduitor al lui Moise, văzut acum ca Hristos din Noul Testament, a fost înălţat la locul căpăţânii şi jertfa lui de sânge[21] a fost strânsă – jertfa supremă în arborele vieţii pentru răsplata supremă a nemuririi. Dar dacă Hristos este tot şi în toate, aşa cum ne spune Biblia, înseamnă că noi toţi putem dobândi nemurirea Unului, zeitate, şaman sau Hristos, care a mers în Lumea Cealaltă. Iisus s-a pogorât în iad de dragul nostru, aşa ni se spune: şamanul intră în transă, soarbe din cupă-craniu şi pleacă în Lumea Cealaltă de dragul nostru; preoţii din Egipt şi din Africa de Sud, precum şi de pe meleagurile celţilor făceau la fel. Aşadar, este vorba despre o experienţă universală, exprimată într-o formă simbolică cu ajutorul căpăţânii. Motivul este limpede: mintea se află în cutia craniană; forţa tantrică şi înţelepciunea percepută a energiilor unite ale şarpelui acţionează în interiorul craniului. Deci nu e de mirare că a fost retezat capul, apoi întors invers şi poleit cu aur. Dar există şi alte dovezi care să ateste acest simbolism remarcabil?

Există un mit Naga[22] ce are legătură cu locul căpăţânii. Este vorba despre Padmasambhava (Guru Rinpoche) sau, mai simplu, Padma. Obiect de veneraţie în multe locuri, în Tibet e cinstit alături de Buddha. Într-adevăr, mulţi îl consideră „a doua venire” a lui Buddha. E inseparabil de primordialul Buddha. El era „la început”, aşa cum Iisus era „Cuvântul”.

---

20 Baphe înseamnă „a se (s)cufunda“, metis are sensul de „înţelepciune“. Aşadar, Baphomet ar putea însemna pur şi simplu „a se cufunda în înţelepciune“.

21 Sigur că sângele este considerat în lumea întreagă o foită sau o energie a vieţii. Era sacru mai ales pentru evrei, dar nu ca element separat. Prin urmare, vărsându-şi energia aproape tantrică, Hristos îi insuflă viaţă craniului pe care cad picăturile şi astfel preface Golgota într-un loc sau un vestigiu sacru.

22 Naga este denumirea adoratorilor şarpelui din India.

A primit giuvaienil care îndeplineşte dorinţe de la fiica unui rege Naga şi l-a folosit pentru a readuce vederea şi a face rost de bogăţii. Legenda spune că s-a prefăcut în demon, legându-şi un şarpe în păr, şi că vorbea o limbă tainică prin care-i convingea pe cei din neamul Naga să i se alăture. Le vorbea celor care aveau urechi de auzit; Aijuna (John) l-a învăţat astrologia, iar de la Jivakakumara a deprins totul despre medicină.

În vreme ce Padma făcea exerciţii în cimitir, fiica *neprihănită* a regelui Dharmasoka l-a adus pe lume pe Garab Doije. Vă rog să nu încercaţi asta acasă! Cum copilul din flori nu-i era de trebuinţă, i-a dat drumul într-o groapă în flăcări. Dar pruncul a supravieţuit. Apoi ea şi-a adus aminte un vis în care năştea o făptură cerească, aşa că l-a luat din groapă viu, după şapte zile[23], şi i-a pus numele de Rolang Dewa.

În primii ani de viaţă, pruncul a deprins multe lucruri înţelepte şi a stârnit gâlceavă cu 500 de mari învăţători care spuneau că el ar fi Buddha.

Apoi a venit Padma înţeleptul (aşa cum a făcut Ioan Botezătorul cu Iisus) şi i-a fost învăţător lui Garab Tantras. După care Padma a continuat să caute secretul longevităţii şi a fost povăţuit să meargă la Kungamo, care sălăşluia în palatul căpăţânilor.

Kungamo l-a prefăcut pe Padma într-o silabă – aşa cum Iisus este cuvânt –, pe care a înghiţit-o. Iar în stomac a găsit tainele pe care le căuta.

Padma este reprezentat frecvent ţinând o cupă plină cu o substanţă divină, pe care le-o oferă învăţăceilor lui, spunându-le „beţi pentru a vă elibera”.

Prin urmare, Padma are legătură cu Naga, cultul şarpelui, cu tămăduirea şi Elixirul, prin intermediul palatului căpăţânilor. El este cuvântul; învăţătorul lui Hristos, aidoma lui Garab, cel născut din fecioară; şi el le

---

23 Sigur că cele şapte zile reprezintă o aluzie la cele şapte niveluri ale şarpelui încolăcit sau ale trezirii forţei kundalini, proces în care energiile şarpelui sunt vizualizate şi se înaltă în echilibru până în cap, iar cel ce experimentează această stare devine Buddha sau cel iluminat.

dă ucenicilor cupa împărtăşaniei. Iată o reprezentare simbolică a aproape aceluiaşi proces pe care trebuie să-l parcurgă cel iniţiat în tainele societăţilor secrete. Iată o parabolă a căii.

Această minunată poveste indiană stilizată cuprinde toate elementele de care am avea nevoie pentru a demonstra că legendele creştine medievale despre Graal nu sunt decât o repovestire a unor concepte mult mai vechi, care gravitează în jurul unui adevăr arhetipal şi universal. Adevărul e că nemurirea şi mântuirea noastră se află în propria noastră minte. Ordinele secrete care propovăduiesc asemenea procese există şi azi. Unele propovăduiesc adevăruri cu ajutorul unor metode occidentale, iar altele le-au occidentalizat ele. Însă toate vorbesc despre adevărul ce sălăşluieşte în mintea noastră. Acum ştiţi adevărul; dar oare el vă va elibera?

TAINA SFÂNTULUI GRAAL ŞI DESCOPERIREA ELIXIRULUI VIEŢII

În capitolul anterior am constatat că în conceptul oriental al cu pei-craniu se afla deţinut secretul puterii din cutia cranianã a fiecărui om şi felul în care apoi el a pătruns şi în Occident. În capitolul de faţă vom arunca o privire rapidă la concepţia occidentală şi la modul în care s-a insinuat în cultura noastră prin intermediul scrierilor medievale menite a ascunde adevăruri de opresiva Biserică Catolică.

CE ESTE GRAALUL?

De fapt, apariţia Graalului în cultura populară nu s-a produs decât în secolele XII-XIII, datorită cunoscutelor poeme şi legende ale lui Chrétien de Troyes, Wolfram von Eschenbach şi alţii, însă urme ale acestei idei pot fi şi au fost descoperite în căldările celţilor şi în diverse legende.

Se crede că, la origine, Graalul a fost cupa în care s-a vărsat sângele lui Hristos de pe cruce sau chiar cel pe care l-a folosit la Cina cea de

Taină. Ideile cele mai recente sunt în contradicţie flagrantă cu o asemenea teorie, însă ele susţin mitosul lui

Hristos şi chiar un anumit tip de propagandă a unor societăţi regaliste şi secrete, după cum vom vedea.

După publicarea, în anii optzeci, a volumului *The Holy Blood and the Holy Graal* (*Sfântul sânge şi Sfântul Graal*), semnat de Baigent, Leigh şi Lincoln, am fost bombardaţi neîncetat cu o mulţime de teoriidespre „descendenţă", care au culminat cu isteria iscată azi în jurul romanului *Codul lui Da Vinci*.

Acest concept de dată recentă ne spune că termenul sau termenii originari care denumeau Graalul, *san graal*, înseamnă, de fapt, „Sânge Sfânt". Walter Skeat (1835 – 1912), fost unul dintre cei mai importanţi cercetători ai originilor limbii engleze, în studiul său *English Etymology* (*Etimologia limbii engleze*) subliniază ideea că etimologia Sfântului Graal:

„(…) a fost *falsificată* foarte devreme, «San Greal» («Sfântul

Vas») fiind înlocuit dinadins cu «Sang Real» («Sânge Regal»)".

Potrivit lui Skeat, cuvântul constituie o formă alterată a lui *cratella*, termen din latina vulgară, cu sensul de „bol mic" sau „crater", care desemna iniţial un *bol în care se amestecau substanţe*, provenind din grecescul *kpa*, „eu amestec".

Fireşte că o asemenea etimologie nu prea are sens, dacă mai întâi nu descifrăm dovezile prezentate în *The Serpent Grail*. Dar vom vedea că totul se va clarifica.

În afară de etimologia propriu-zisă susţinută de teoria din anii ’80, trebuie să cercetez şi alte elemente pentru a demonstra că e incorectă, aşa cum cred eu. În primul rând şi cel mai important este că e cu putinţă ca Hristos şi, după toate probabilităţile, toţi cei din jurul lui să nu fi existat niciodată în came şi oase şi să reprezinte elemente ale unui limbaj mistic, mult mai vechi, al iluminării.

Aşadar, niciuna dintre cele două teorii despre Sfântul Potir nu se susţine: este imposibil să existe un potir folosit de Iisus la Cina cea

!

Potirul cu balaur al Sfântului Ion.

de Taină sau un vas în care să fi fost sângele lui. De asemenea, descendenţa merovingiană nu se poate să includă „copii" ai lui Hristos. Nu există nicio descendenţă, iar Hristos este, în realitate, o străveche divinitate-şarpe arhetipală, cum sunt şi Sfântul Ion, Horus, Esculap şi alte mii şi mii.

Pentru a respinge teoria descendenţei, trebuie să ne aplecăm şi asupra ciudăţeniei care este rău-famata Priorie din Sion. Celor care nu ştiu nimic despre ea le pot spune că nu este decât o reconstituire a unei organizaţii aşa-zis secrete, care, chipurile, ar apăra descendenţa lui Hristos, organizaţie întemeiată de escrocul Pierre Plantard. Am pus mâna pe primele lui „newsletter"-uri şi am constatat că erau doar un fel de „pândă între vecini"[24].

CELE TREI NIVELURI ALE NOII NOASTRE ANALIZE A GRAALULUI

Ţinând cont de toate elementele acestea, trebuia să revizuiesc întreaga mitologie despre Graal, iar ceea ce aveam să descopăr a fost tulburător.

Există tradiţia evidentă potrivit căreia Graalul este o călătorie, o metodă de autodezvoltare, aşa că am cercetat prin prismă gnostică toate scrierile pe care am reuşit să le găsesc. Am aflat că viziunea gnostică era absolut corectă şi

24 Acţiune la care participă o comunitate locală, în timpul căreia vecinii îşi supraveghează casele unii altora şi stau la pândă pe străzi, în încercarea de a preveni săvârşirea unei infracţiuni (n. tr.).

că literatura despre Graal ascundea tradiţiile gnostice ale „amestecării contrariilor”. Gnosticii nu erau decât o societate secretă creştină, timpurie, căreia Biserica Catolică i-a pus capăt cu forţa şi care, pentru a nu fi descoperită, a trebui să funcţioneze clandestin. Gnosticii începuturilor erau cunoscuţi sub numele de ofiţi, care înseamnă, pur şi simplu, „adoratori ai şarpelui”. Venerau înţelepciunea şerpilor şi aveau o simbolistică minunată, care se păstrează şi azi, aceea a energiilor unite ale şarpelui, întruchipând unirea contrariilor.

Astfel se reunesc, în mod repetat, personalităţile scindate ale „minţii”, pentru a „înfăptui omul desăvârşit” – pe care alchimiştii îl simbolizau ca androgin sau hermafrodit (Hermes şi Afrodita, bărbatul şi femeia contopiţi înăuntrul nostru). Însă procesul este mult mai profund şi ne-ar lua prea mult să-l explicăm în amănunt. Să menţionăm doar că fuziunea respectivă se realiza în „creier”, deci în craniu, şi era reprezentată simbolic în culori ca roşul şi albul.

Creierul sau craniul şi-au făcut apariţia în alte culturi din care izvorâseră şi ideile gnostice europene, unele dintre ele fiind cupacra niu tantrică din India şi chiar povestea despre Hristos care-şi varsă sângele ca jertfă pe Golgota, locul căpăţânii.

În esenţă, întregul proces mistic era acelaşi pretutindeni, iar astăzi este cunoscut în India sub numele de kundalini. El constituie o tradiţie orientală ce urmăreşte dobândirea iluminării şi înseamnă „şarpe încolăcit”. Reprezintă o metodă de a înfăptui înălţarea şerpilor gemeni prin intermediul unui procedeu psihologic special, până ce individul ajunge la iluminare şi dobândeşte Graalul. În toate cazurile din lume, acest proces implică şarpele sau dragonul, ambii însemnând acelaşi lucru pentru scopul mitic urmărit. Ceea ce putem vedea limpede azi în celebra imagine a caduceului de pe însemnele medicilor, ambulanţelor, spitalelor etc. Acelaşi lucru îl putem constata şi în puternica reprezentare a şarpelui Uraeus, care ţâşneşte din fruntea faraonilor egipteni şi e

prezent şi în aproape toate societăţile secrete.

Făcând cercetări, am descoperit prezenţa masivă a şarpelui în mitologia, folclorul şi religiile de pretutindeni şi din toate epocile.

Originile lui pornesc din Africa antică, unde şi astăzi mai există obiceiul de a răstigni, bătându-l în cuie, un şarpe de un copac sau de o cruce pentru a săvârşi o jertfă în folosul comunităţii. Iată o continuare a unui sistem vechi de mii de ani. Este un element simbolic, dar are şi o dimensiune practică, după cum vom vedea. În veacul al XVI-lea încă mai existau monede germane numite taleri, având întipărit pe o faţă chipul lui Hristos pe cruce, iar pe partea cealaltă, un şarpe pe o cruce. Se spunea că imaginea îl înfăţişează pe „atotvindecătorul”.

Putem observa influenţa şarpelui şi în Biblie, chiar începând cu episodul Adam şi Eva. Credeţi sau nu, Eva înseamnă, de fapt, „şarpe femelă” şi provine din rădăcina *Hawwah* sau *hevviah*, termen derivat, printre altele, din numele zeiţei Ninhil, divinitate şarpe din Sumer, asociată şi cu zeiţa Aşeza, prezentă în Templul Ierusalimului sub forma unui copac pe care se încolăcesc şerpi. Până şi constelaţia Serpens (Şarpele) era numită „mica evă” de anumiţi arabi.

Legenda spune că Adam a fost tatăl lui Seth, numit „fiul şerpilor”.

Şarpele nu provoca prăbuşirea omenirii, ci dimpotrivă, îi făcea pe Adam şi Eva „după chipul lui Dumnezeu”, dăruind cunoaşterea de căpătâi. Iată limbajul gnostic secret, astfel încât cunoaşterea să se regăsească înăuntrul fiecăruia, graţie contopirii dintre masculin şi feminin şi datorită unui întreg proces de dezvoltare psihologică.

În aura din jurul capetelor sfinţilor observăm chiar imaginea fundamentală a Capului Divin sau a iluminării. Am aflat că ea provine de la cobra din India, simbol al nemuririi şi al înţelepciunii divine a şarpelui.

În Malta am descoperit craniile alungite ale anumitor preoţi, datând din epoca construirii Templului. Asemenea

ţeste se făureau punându-se scânduri de lemn pe capetele pruncilor, pentru a crea aparenţa că fiecare are un cap mai asemănător cu cel al şarpelui, cu ochi alungiţi şi piele întinsă. Erau cunoscuţi sub denumirea de pre oţi-şarpe, iar prin alungirea craniului glandele cerebrale secretau anumiţi hormoni psihotici, care facilitau atingerea iluminării şi provocau schimbarea stării de conştientă. Preoţii-şarpe originari alcătuiau o elită, ţinută în umbră şi ascunsă de grupul principal – astfel era societatea secretă a şarpelui strălucitor de la începuturi!

Desigur că în Malta abundă folclorul despre şarpe, cel mai recent fiind cel legat de Sfântul Pavel. Este vorba despre o poveste născocită în secolul a XIII-lea, care istoriseşte că Sfântul Pavel a naufragiat în Franţa şi a îmblânzit şerpii cei răi, după care a purces să tămăduiască oameni, graţie puterii sale de şarpe nou descoperite. Sigur că nimic din toate astea nu s-a întâmplat în realitate, dar pe creştini nu-i întrece nimeni când vine vorba de marketing.

După ce am dovedit, cred eu, suficient de convingător omniprezenţa cultului şarpelui şi am evidenţiat ceea ce savanţii prea conformişti n-au reuşit să pună în lumină, de teama creştinilor, am mers mai departe şi m-am aplecat asupra fiecăreia dintre aceste tradiţii, pentru că în ele se află originile şarpelui venerat de francmasoni, asasini, rozacrucieni, templieri şi mulţi alţii.

În fiecare caz în parte, şarpele constituia un simbol al înţelepciunii, energiei şi nemuririi.

Înţelepciunea şi elementul energetic din şarpe puteau fi explicate acum prin intermediul „trezirii şarpelui încolăcit” /procesul kundalini, ceea ce însă nu explică întru totul ideea de nemurire, cuprinsă în simbolistica şarpelui. Pentru a justifica această dimensiune n-am avut încotro şi m-am îndreptat spre universul ştiinţei, unde a început întregul proces, înainte de toate, şi unde aveam să descopăr Elixirul secret, apărat de societăţile secrete generaţii de-a rândul şi ascuns în limbajul tainic al alchimiştilor.

ELIXIRUL

Înainte să-mi treacă prin cap să scriu o carte despre Elixir şi Piatra Filosofală, tocmai îmi apăruse volumul *The Shining Ones* (*Strălucitorii*) şi tocmai mă despărţisem de o carieră de ani întregi în publicitate şi radio. La momentul acela eram în căutarea unei noi încercări. Ei bine, într-o noapte stăteam în pat şi citeam o carte despre alchimie, veche şi mucegăită.

Era cam unu noaptea şi mă delectam cu o ceaşcă de ceai, când soţia mea, care-şi citea revistele de medicină lângă mine, mi-a zis ceva despre veninul de şarpe şi celulele T. N-avea nicio noimă, aşa că am rugat-o să mă lumineze.

Mi-a povestit că oamenii de ştiinţă descoperiseră recent că anumite elemente din veninul de şarpe ajută la reproducerea celulelor T. Acestea, mi-a spus ea, ne îmbunătăţesc sistemul imunitar – ne ţin în viaţă.

Ei bine, mintea mea s-a pus pe treabă, pentru că ştiam o mulţime de lucruri despre şerpi, dragoni şi elementele lor simbolice din legendele regelui Arthur şi altele. Am ştiut imediat sau am fost „iluminat” în privinţa faptului că e vorba despre dimensiunea fizică a nemuririi simbolice a şarpelui şi aşa au început doi ani de documentare asupra acestei temei, adică a şarpelui, a miturilor pe care le-a generat şi acum a ştiinţei despre el.

După o cercetare ştiinţifică intensă şi după verificări, am constatat că proteinele unice, peptidele, polipeptidele şi enzimele din veninul de şarpe fuseseră întrebuinţate mii de ani de omul străvechi, în tot felul de aplicaţii medicale, şi că se amestecau cu sânge de şarpe sau cu sângele gazdei. Iată amestecul alb-roşu, care îmbunătăţea starea de sănătate şi tonusul fiecărui om. Am fost uimiţi când am aflat că mixtura se prepara într-un „bol de amestecuri” sau craniu şi apoi se bea ca un Elixir al Vieţii, practică ce ne-a parvenit ca element al Sfântului Graal.

Iar veninul de şarpe se prefăcea în „piatră” sau pastilă. Am aflat, de asemenea, că are proprietăţi psihoactive, care provoacă stări de conştienţă alternative

şi trăiri mistice, foarte asemănătoare cu cele necesare pentru dobândirea adevăratei iluminări. Aşadar, era considerată o metodă concretă de a te întâlni cu „zeii”.

Prin urmare, şi ca vitamină consistentă, şi ca o cheie de acces la universul mistic, veninul de şarpe era un produs unic.

Mai mult, aveam să aflu că acelaşi „Hristos”, despre care se povestea că a dăruit sângele „vieţii veşnice”, în potir fusese prezent, la început, în culturile creştine şi gnostice timpurii, precum în cele ale ofiţilor/adoratorilor şarpelui, chiar în ipostaza de şarpe!

„Aşa cum Moise a înălţat şarpele de aramă în pustie, aşa trebuie să se înalţe şi Hristos”, spune Biblia şi aşa s-a întâmplat.

Creştinii începuturilor aveau chiar o Euharistie a lui Agathode mon/” şarpelui bun”, la oficierea căreia se foloseau şerpi vii şi un potir special, care a devenit faimosul Sfânt Graal, pe care astăzi îl ştim cu toţii. În primii ani ai creştinismului, Iisus era reprezentat chiar ca şarpe pe crucea Tău.

Totuşi, întorcându-mă la Africa antică, am observat chiar şi acolo asemănarea dintre Hristos cel răstignit şi şarpele răstignit pe copac. Dar am aflat şi că, la momentul respectiv, aceiaşi oameni foloseau diverse părţi din şarpe la tămăduirea suferinţelor, glandele care secretă salivă sau venin fiind cele mai preţuite.

Alt efect colateral al folosirii veninului de şarpe erau malformaţiile apărute din cauza cantităţilor uriaşe de proteină, printre care malformaţia craniană. De aici, alungirea craniului, ca în cazurile constatate în Malta.

CONCLUZIE

Deşi nu am suficient spaţiu în acest scurt capitol pentru a explica Piatra Filosofală, am văzut că ea reprezenta atât dimensiunea gnostică, cât şi dimensiunea duală a înţelepciunii şarpelui şi a fost întrebuinţată în scrierile alchimice ca perdea care să camufleze adevăratul amestec de venin şi sânge. După cum susţinea însuşi Wolfram von Eschenbach, celebrul autor al povestirilor

despre Graal, piatra era unul şi acelaşi lucru cu Graalul, după cum am constatat.

Ca atare, întreaga mitologie modernă a Graalului este eronată. Nu numai teoria cea mai recentă despre „descendenţă”, ci şi ideea originară, potrivit căreia Graalul a fost potirul propriu-zis în care s-a vărsat sângele lui Hristos. De fapt, este vorba despre un element simbolic al mitului, care ar trebui să rămână aşa, fiindcă Hristos, în ipostaza de şarpe bun, a dăruit adevăratul lui Elixir pentru viaţa veşnică – element inclus atât în conceptele gnostice de natură psihologică, cum este kundalini, cât şi în veninul propriu-zis şi în sângele şarpelui. Un indiciu despre identitatea dintre Hristos şi şarpe este şi faptul că-şi leapădă pielea. Şerpii îşi schimbă pielea regulat, ceea ce pentru omul din vechime echivala cu o renaştere. Ideea a fost preluată în episodul intrării lui Hristos în peşteră şi al *lepădării* de giulgiu.

Ca personaj literar, regele Arthur a fost ales să fie „mântuitorul” modern, astfel încât acest potir să fie redescoperit, pentru că el era Pe/J dragon. Pen înseamnă „cap”, deci Arthur este, asemenea lui Iisus, dragonul sau şarpele cu cap.

Mai aflăm că absolut toate descendenţele regale din lume au susţinut că se trag din şarpe. Fie că este vorba despre merovingieni sau despre împăraţii-dragon din China, toţi pretind că fac parte din „descendenţa pe linie de sânge” a şarpelui! De aceea i-a fost atât de uşor lui David Icke şi celor asemenea lui să afirme că familiile regale sunt, în realitate, reptile care îşi schimbă forma, fiindcă propria lor istorie mitologică se revendică de la şarpele cel înţelept – acelaşi în jurul căruia gravitează societăţile secrete de pretutindeni.

Fără îndoială că istoria lumii nu este aşa cum credeam noi odinioară.

VEGHETORII

Acum trebuie să mergem mai departe şi să ne îndreptăm atenţia spre una dintre originile cele mai vechi ale societăţilor secrete, cea din care provine mare parte

din terminologia şi simbolistica întrebuinţate şi azi de francmasoni, rozacrucieni şi mulţi alţii: cunoscuţi şi sub numele de „fiii lui Dumnezeu”, sensul sintagmei ebraice Eyrim (Irim). Vom arunca o privire la originile primelor societăţi secrete şi la influenţele exercitate de astroteologie şi de cultul şarpelui asupra lor.

Zecharia Sitchin face următoarea afirmaţie în *Stairway to Heaven* (*Scară spre cer*):

Akkadienii şi-au numit înaintaşii sumerieni şi au menţionat Ţinutul Sumerului. De fapt, era vorba despre biblicul Ţinut Shin-ar. Un teritoriu al cărui nume – Şumer – însemna literal Ţinutul Veghetorilor. Era într-adevăr egipteanul Ta Neter – Ţinutul Veghetorilor, tărâmul din care zeii veniseră în Egipt.

Aşadar, Sumer ar putea însemna „Ţinutul Veghetorilor 1, regiune din care proveneau şi cei numiţi Elohim sau Strălucitori, stăpânii Veghetorilor. În *The Origin of Consciousness în thebreakdown of the*

Bicameral Mind (Originea conştiinţei la apariţia gândirii biunivoce), Julian Jaynes ne spune ceva interesant despre zeităţile stăpânitoare:

Încă din cele mai vechi timpuri ale Sumerului şi ale ţinutului Akkad, toate regiunile din Mesopotamia erau sub stăpânirea zeilor, cărora muritorii le erau sclavi. Scrierile cuneiforme elimină orice îndoială în această privinţă. Fiecare oraş-stat avea un zeu tutelar, iar în documentele cele mai vechi regele era prezentat ca truditor al pământului şi chiriaş al zeului.

Să facem o analiză succintă a celor care au purtat numele Elohim şi să aflăm cine erau aceste „zeităţi” care au prefăcut oamenii în sclavi şi se îngrijau de Veghetori.

ELOHIM

Este un termen întrebuinţat frecvent în Vechiul Testament (precum şi în alte scrieri, după cum observăm în cazul termenului musulman *Allah = Elah*) pentru a-l denumi pe Domnul. Este o întrebuinţare incorectă, deoarece cuvântul are sens plural şi înseamnă

„Strălucitori”.

Putem observa sensul plural în *Facerea*, *1*: *26*: „Şi a zis Dumnezeu: «Să facem om după chipul şi asemănarea Noastră (…)»”. Şi, de asemenea, în *Facerea*, *6*: *2*: „Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase (…)”. Sintagma „fiii lui Dumnezeu” este, de fapt „fiii zeilor” şi provine din *ben ha-elohim*, adică „fiii strălucitorilor”.

Termenul sumerian „El” înseamnă pur şi simplu „strălucitor”; „Aillil”, cuvânt din irlandeza veche, are sensul de „strălucitor”; în vechiul idiom din Cornwall înţelesul lui „El” este acelaşi; „Elf* înseamnă tot „strălucitor” – de aici, elfii, nişte făpturi angelice înalte/misterioase; sensul lui „Încă lila” este tot cel de „strălucitor” sau „a străluci”; acelaşi lucru este valabil pentru babilonianul „Ellu”.

Iată doar câteva exemple de termeni din toată lumea, care au aceeaşi origine sumeriană.

Baal, zeitatea numită adesea „Domnul” în Biblie, este înfăţişat ca strălucitor în Vechiul Testament, spunându-i-se „Stăpânul”. În vremea aceea existau mulţi „Stăpâni” sau strălucitori; de fapt, fiecare sat avea câte unul.

Pentru evrei, Elohim reprezentau divinităţi ale naturii, provenind din străvechiul Sumer. Generalul Albert Pike, celebrul istoric mason, susţine în *Morals and Dogma* (*Morală şi dogmă*) că Elohim erau „ceata din ceruri” care se înalţă şi se pogoară pentru a purta mesajele de la zeu şi înapoi sau de la căpetenie (Iahve). Bineînţeles că „ceata din ceruri” erau stelele de pe cerul nopţii antropomorfizate.

Unii dintre strălucitori erau denumiţi Veghetori, fiind înrudiţi cu Îngerii Domnului. Iahve Elohim înseamnă „căpetenia strălucitorilor”.

Aşadar, Elohim sau strălucitorii erau zei, chiar mai presus de regi, şi din rândurile lor proveneau Veghetorii – pentru a veghea omul şi, după cum a subliniat Sitchin, erau prezenţi şi în Egipt.

„Ta Neter”, menţionat de Sitchin, seamănă cu egipteanul „Ntr”, denumire acordată lui Ptah şi altor zei,

având sensul de „paznic” sau „veghetor”. Ta Neter este, de asemenea, o denumire a strâmtorii Mării Roşii, care lega Mesopotamia de Egipt, fiind cunoscută ca lăcaş al zeilor. „Neter 1 sau „Ntr” desemnează ideea de neutralitate, din care şi provine, denumind calea de trecere dintre stâlpi sau spaţiul dintre starea de veghe şi cea de vis, la care ne-am referit deja în capitolul de faţă.

Veghetorii erau cunoscuţi şi sub numele de Urshu, fiind consideraţi fiinţe înzestrate cu o natură divină inferioară celei a zeităţilor, deşi, în acest caz, după cum remarcă Graham Hancock în *Fingerprint of the Gods* (*Amprenta zeilor*), Urshu vorbesc despre Neteru (Ntr), de parcă aceştia ar fi zeii, iar Urshu ar fi Veghetorii. Oricare ar fi adevărul, nu e de mirare că s-a creat o confuzie perpetuată mii de ani. Totuşi, cert este că anticii se refereau la o epocă în care existaseră zei sau strălucitori care ocârmuiau Sumerul şi Egiptul şi care-i puneau pe veghetori să-i vegheze pe oamenii obişnuiţi. Aşa cum un faraon egiptean era echivalentul unui zeu-pe-Pământ, preoţii lui Elohim (aştrii) erau aştri-pe-Pământ:

Cartea egipteană a morţilor îi numeşte astfel pe veghetori:

Anubis şi Horus întruchipaţi în Horus cel fără de vedere. Însă alţii spun că ei sunt Tehatcha, care au irosit faptele săvârşite de cuţitele lor; iar alţii zic că sunt căpeteniile încăperii Sheniu.

Deci confuzia era prezentă şi în Egiptul antic, la vremea la care s-a întocmit scrierea citată. Iată ce afirmă Sitchin în *Wars of Gods and Men* (*Războaiele zeilor şi ale oamenilor*):

Au venit în Egipt, consemnau egiptenii, din Ta-Ur, „Ţinutul îndepărtat/Străin”, al cărui nume, Ur „însemna „cel mai bătrân”, dar se poate să fi fost numele efectiv al locului – un loc bine-cunoscut din izvoare mesopotamiene şi biblice: străvechea cetate Ur.

Observăm că Ur este acelaşi loc în care se povesteşte că se pregătise Avraam, părintele celor trei mari religii ale lumii.

Potrivit Legendei lui Votan (a se observa asemănarea cu nordicul Wotan, care ar fi venit, chipurile, de peste mare) din Mesopotamia, Votan era şarpele care se trăgea din neamul lui Can şi era numit „păzitor" sau „veghetor", uluitor de asemănător cu Canaan, după cum a sugerat, de pildă, Zelia Nuttal în *Papers of the Peabody Museum* (*Comunicări susţinute la Muzeul Peabody*).

Cananiţii constituie un element care se leagă de numeroase spaţii ce gravitează în jurul Strălucitorilor şi al preoţilor-şerpi de la începuturi, un alt nume ce-i desemnează pe Strălucitori[25].

În limba cananeeană, existau mai mulţi termeni care denumeau şarpele: Aub, Ab, Oub, Ob, Oph, Op, Eph, Ev. În idiomul mayaşilor, „Can" are şi sensul de „şarpe". Particula este prezentă în numele „Cu culcal", şarpele-pasăre, precum şi în străvechiul termen sumerian „Acân" şi în cuvântul scoţian „Can", care înseamnă tot „şarpe" şi din care provine „canny" („îndemânatic, şiret, precaut" în limba engleză, aşa cum este şarpele înţelept). Numele lui Vulcan (care se aseamănă fonetic cu Votan şi Wotan), zeul focului în mitologia romană, provine din particula de origine babiloniană „Can" („şarpe") şi din „Vul", care denumeşte focul, ceea ce arată o legătură etimologică ce a traversat distanţe uriaşe pe uscat şi pe ape, iar acel Vulcan

---

25ş erpi, ci făpturi Strălucitoare şi că şarpele şi strălucirea merg mână în mână. In caldeeană înseamnă „aramă", datorită strălucirii, aşa cum termenul Nehushtan are sensul de „bucată de aramă" m Cartea a doua a Regilor, 18:4. Observaţi că Domnul i-a poruncit lui Moise să înalte Şarpele de Aramă în pustie, pentru a mântui neamul omenesc. Moise era cu adevărat un Strălucitor (Numerii, 21:8 - „Fâ-ţi un şarpe de aramă", adică „fâ-ţi un şarpe strălucitoi")- Nachash pare un termen interşanjabil cu Saraf sau Seraf, care înseamnă „ a străluci". în Epistola a doua către Corinteni a Sf. Apostol Pavel, 11:3, se face referire la acel Nachash care a dus-o pe Eva în ispită, descris ca înger al luminii sau ca strălucitor. Eva, şerpoaica, reacţiona în faţa unui Strălucitor. Şi Adam e un Strălucitor, de vreme ce aflăm din Facerea ebraică că „pielea lui era veşmânt strălucitor, strălucind ca unghiile lui; când păcătuia rămânea fără de strălucire şi se înfăţişa gol". (Târg. Yer. Gen. iii 7; xi; Adam şi Eva, xxxvii). Quetzalcoatl al aztecilor - şarpele cu pene - e prezent în numeroase dialecte din regiune. în Itzan

este, prin urmare, şarpele strălucitor. Chiar şi centrul lumii creştine, Vaticanul, îşi are originea în „vatis” („profet”) şi „can” („şarpe”), ceea ce face din Vatican un lăcaş al profeţiei şarpelui.

Evreii îi numeau pe aceşti veghetori „nun resh’ayin”, adică „cei care păzesc”. Termenul corespondent în limba greacă este „gigantes”, adică „giganţi”, rasă pe care, încă din anul 907 î.Hr., scriitorul Hesiod o considera monstruoasă (fără îndoială din cauza înfăţişării de şarpe). Acum putem înţelege rolul giganţilor[26] în folclor, ei arată prezenţa Veghetorilor.

În *Cartea lui Enoh*, *20*: *1* – 7 Enoh ne dezvăluie numele Veghetorilor şi am observat că terminaţia tuturor numelor menţionate conţinea ideea de Strălucitori:

Şi acestea sunt numele îngerilor cei sfinţi care veghează. Uriel, unul dintre îngerii cei sfinţi care este peste lume şi peste Tartar. Ra fael, unul dintre îngerii cei sfinţi care este peste sufletele oamenilor. Raguel, unul dintre îngerii cei sfinţi care se răzbună pe lumea luminătorilor. Mihail, unul dintre îngerii cei sfinţi care este pus peste ce e mai bun în lume şi peste haos. Sărachael, unul dintre îngerii cei sfinţi care este peste sufletele care

---

26 se spunea Cuculcan, iar în Quichuan era numit Amaute. Insă etimologia este aceeaşi. în toate ipostazele, el este şarpele cu pene, dar şi învăţătorul înţelept Şi e şi „şarpele auriu sau strălucitor“. în mitologia nordică şi mai ales în opera lui Ulf, descoperim şarpele la care se referă Odin Battles: „Vidgymnir din vadul (Thor) Vimuros a izbit în cap şarpele strălucitor din valuri.“ Cât priveşte etimologia dragonului, cealaltă creatură de pe acelaşi plan cu şarpele, ea scoate la iveală elemente impresionante. Din ediţia pe 1966 a Oxford English Dictionary aflăm că dragon este derivat în franceza veche, unde termenul provenea, la rândul lui, din latinescul diacon. Acesta îşi avea originea în grecescul spakov, adică „şarpe“, provenind din verbul din limba greacă spakelv, „a vedea limpede“. De aceea are întotdeauna legătură cu vederea. Dare din sanscrită are sensul de „a vedea“, darstis avestic desemnează vederea, iar derc din irlandeza veche înseamnă „ochi“. Toiht din engleza veche şi din saxona veche, precum şi zoraht din germana veche, înseamnă „limpede“, „strălucitor“ sau „strălucire“. Rădăcinile cuvântului provin din idiomurile indoeuropene şi chiar din continentul indian, astăzi leagănul iluminării aduse de şarpele kundalini.

păcătuiesc în duh. Gabriel, unul dintre îngerii cei sfinţi, care este peste Paradis şi peste şerpi şi Heruvimi. Remiel, unul dintre îngerii cei sfinţi, pe care Dumnezeul l-a rânduit peste cei care înviază.

Să observăm că Gabriel, solia care a vestit naşterea lui Iisus şi care i-a transmis înţelepciunea lui Mahomed, veghează asupra şerpilor. Iar Remiel îi are în grijă pe cei care se înalţă în căutarea iluminării.

În *Testamentul de la Amram* (manuscrisul B) descoperim indicii remarcabile despre înfăţişarea Veghetorilor strălucitori:

Am întrebat, „Cine sunteţi voi, de aveţi puteri asupra mea?" Ei mi-au răspuns: „Am fost împuterniciţi să stăpânim peste toată omenirea". Mi-au spus: „Pe care dintre noi alegi să-ţi fie stăpân?" Am ridicat ochii şi am privit. Unul dintre ei avea o înfăţişare înspăimântătoare de şarpe, cu o mantie în multe culori, şi totuşi foarte întunecată. Şi m-am uitat iar la înfăţişarea lui şi chipul îi era ca de viperă şi istovit din cale-afară şi toţi ochii lui (…) I-am răspuns: „Aşa este Veghetorul acesta?" Şi el mi-a răspuns: „Veghetorul acesta (…) şi cele trei nume ale lui sunt Belial şi Prinţul întunericului şi împăratul Răului".

Cartea jubileelor din cultul mozaic s-a numit iniţial *Apocalipsa lui Moise*, căci s-a presupus că o scrisese Moise pe Muntele Sinai, unde i-o dictase un Veghetor sau înger. Era menită să fie o istorie a vremurilor de altă dată şi să dezvăluie ţelul Veghetorilor:

În vremea lui Îngerii Domnului [Elohim – Strălucitorii] au coborât pe pământ [au coborât din cetatea lor de pe munte] – cei cărora li se zice Veghetori – ca să-i înveţe pe fiii oamenilor să facă judecată şi dreptate pe pământ.

Potrivit scrierii citate, Veghetorii sunt fiii lui Dumnezeu menţionaţi în *Facerea*, trimişi din tărâmul lor ceresc să-i călăuzească pe muritori. Se pare că au căzut în dizgraţie pentru că s-au împerecheat cu fiicele oamenilor şi astfel au fost renegaţi – de aici, îngerii căzuţi pe care îi ştim azi.

Însă *Dictionary of Angels* (*Dicţionarul îngerilor*) afirmă că nu toţi veghetorii au coborât din tărâmul ceresc, cei care nu s-au pogorât fiind numiţi Veghetori sfinţi şi sălăşluind în al cincilea cer. Cum Enoh însuşi a depus mărturie împotriva Veghetorilor prăbuşiţi, l-au apărat Strălucitorii la putere, purtându-l în Grădina Edenului (Eden înseamnă „platou”, fiind, prin urmare, un loc special):

Eu, Enoh, îl binecuvântam pe Domnul măreţiei şi împăratul veacurilor, şi Iată! Veghetorii m-au chemat pe mine, Enoh scribul, şi mi-au spus: „Enoh, scrib ai dreptăţii, du-te, spune-le Veghetorilor cerului care au părăsit înaltul cerului, eternul loc sfânt, şi s-au pângărit cu femei şi au făcut aşa cum fac copiii pământului, şi şi-au luat soţii: Voi aţi adus mare nimicire asupra pământului: şi nu veţi cunoaşte pacea şi nici iertarea păcatelor; şi, câtă vreme ei se bucură de copiii lor, vor vedea moartea celor iubiţi de ei; se vor plânge de nimicirea copiilor lor şi vor cere îndurare veşniciei, dar îndurare şi pace aceştia nu vor avea”. (*Cartea lui Enoh*, *12*: *3 – 6*)

Potrivit studiului Ashes of Angels: The Foibidden Legacy of a Fallen Race (Cenuşa îngerilor – moştenirea interzisă a unei rase

Sf. Mihail şi Sf. Gheorghe, păzitori angelici.

prăbuşite) de Andrew Collins, Veghetorii căzuţi în dizgraţie se leagă prin jurământ. Locul în care îşi jură credinţă se numeşte Ardis, legendarul vârf al Muntelui Hermon, derivat din *harem*, termen ebraic ce denumeşte

blestemul. După ce Veghetorii căzuţi au săvârşit faptele acelea, Strălucitorii au adus potop mare pe Pământ pentru a nimici vlăstarele, iar Noa i-a prevenit, spunându-le să-şi făurească o arcă mare ca să scape de o soartă iminentă. Fireşte că între răzvrătiţi, Strălucitori şi Veghetorii regali s-a dat o luptă aprigă, cei din urmă lăsându-i pe Mihail, Gavriil şi pe ceilalţi să-i ucidă pe Veghetorii prăbuşiţi. Potopul este conceptul simbolic ce exprimă purificarea ulterioară a ţinutului (şi a minţii) şi noul început al rasei umane (sau al sinelui), la unison cu idealurile Strălucitorilor – probabil un amestec între imaginea unei catastrofe de proporţii în memoria colectivă şi întâmplarea propriu-zisă. Alte calamităţi au fost consemnate ca fiind judecata Veghetorilor care au rămas, care trebuie să fie doar amintiri colective despre catastrofe care au avut loc în realitate şi pentru care au fost învinovăţiţi Veghetorii căzuţi în dizgraţie. Într-adevăr, după cum subliniază Enoh, până şi duhurile Veghetorilor căzuţi sunt considerate vinovate pentru relele care vor veni:

(...) Duhurile uriaşilor aduc tulburare, prigonire, distrugere, nelinişte, lupte, aduc nimicire pe pământ; ele nu mănâncă mâncare, dar vor fi înfometate şi le va fi sete şi vor aduce nenorocire. Şi aceste duhuri se vor ridica împotriva copiilor oamenilor şi împotriva femeilor, căci din aceştia s-au născut. (*Cartea lui Enoh*, *15*: *11*)

Revelaţiile remarcabile pe care Veghetorii le pun pe seama fiilor omului reprezentau cunoaşterea semnelor pământului: scrierea, meteorologia, geografia şi geodezia, toate implicând faptul că Strălucitorii înţelegeau energia şi puterea Pământului, precum şi electromagnetismul acestuia, ca să nu mai pomenim de mişcările planetelor. Pretutindeni există o mulţime de legende din vremurile acelea, în care apar mari constructori, arhitecţi şi magicieni, toţi având legătură cu originile

76 Philip Gardiner i

Strălucitorilor. În cazul edificiilor din Europa (şi de pretutindeni), putem observa relaţia de asemănare dintre gorgane şi faptul că Azazel, unul dintre Veghetorii

prăbuşiţi, a fost azvârlit în deşert, unde l-au îngropat sub pietre grele şi colţuroase.

Numeroase elemente din mitul Veghetorilor se regăsesc în legendele despre război şi despre amestecul de neamuri din Orientul Mijlociu – între cananeeni, egipteni, sumerieni şi chiar între civilizaţiile arabe. Însă la baza acestor mişcări stă credinţa că Strălucitorii erau conducători, iar Veghetorii se supuneau – ei au devenit mai târziu Dumnezeu cu făpturile lui Angelice.

Iată că ce am descoperit până acum este exact ceea ce am afirmat despre societăţile secrete, anume că acestea deţineau şi menţineau autoritatea din punct de vedere religios. Ştim că omenirea i-a deificat pe „oamenii de renume”, aceiaşi Anunnaki/Anakim, deci ştim că Strălucitorii erau doar oameni, starea hipnagogică (starea dintre veghe şi vis) fiind elementul care îi diferenţia. Annunaki, Anakim şi chiar Nefilim înseamnă „cei care au coborât din cer pe Pământ”, fiind o referire la poziţia lor pe platoul Edenului („Eden” înseamnă „platou”). Ei se uitau de sus la muritorii de jos – adică îi vegheau. Reprezentau Soarele, Luna şi planetele pe Pământ. Ceea ce nu înseamnă, cum ar vrea alţii să credem, că au venit din stele, ci că erau trimişii divinităţilor cereşti.

Adevărul din povestea despre Strălucitori şi Veghetori a fost înlăturat de numeroase autorităţi ebraice, care se temeau, pe bună dreptate, că miturile despre aceşti îngeri şi cultul lor îi vor îndepărta pe oameni de închinarea la un singur zeu. De aceea *Cartea lui Enoh* şi *Cartea Jubileelor*, menţionate anterior, au fost eliminate de pe lista scrierilor atestate, fiind astăzi scrieri apocrife sau pseudoapocrife. Totuşi, ceea ce ştim este că Veghetorii au continuat să existe neoficial şi că li s-a spus egregori.

Cabala numeşte 72 (…) de regenţi angelici naţionali, cărora evreii le spun Elohim (Strălucitori); mai sunt numiţi şi prin termenul metafizic tehnic de Egregori. Cuvântul, derivat din grecescul *egreoros*, înseamnă „veghetor” sau „paznic”. Veghetorului îi revine misiunea de a apăra de presiuni din exterior o regiune sau un grup etnic care i-a

fost dat în grijă. O regiune stă întotdeauna departe de alta care presupune o ameninţare de un fel sau altul. Un grup dat de persoane (grupul celor apăraţi) este „legat" de o anumită arie de jurisdicţie (...) Şi aici dăm de „ghicitoarea despre întemeierea oraşelor şi a statelor (...)" Mai mult, atât romanii, cât şi, destul de recent, chinezii au recunoscut existenţa spiritelor protectoare care veghează asupra oraşelor. Cât priveşte războiul ocult pe care Roma antică l-a declarat oraşelor inamice, iată ce consemna un scriitor: „Romanii luaseră obicei ca, atunci când asediau un oraş, să se intereseze de numele lui şi de cel al spiritului care-l apăra. Când le aflau, invocau spiritul care veghea oraşul şi pe locuitorii lui şi îl cucereau". (Willy Schrodter, *Comentaries on the Occult Philosophy of Agrippa* [*Comentarii la filosofia ocultă a lui Agrippa*])

EGREGOR

Termenul provine din greacă şi înseamnă „a se trezi din somn", „a fi stârnit de patimi", „a fi treaz" sau „a veghea" – iată o incredibilă asociere etimologică cu iluminarea trăită în stare de veghea sau hipnagogică. Se pare că sirianul în sau *ei* este rădăcina cuvântului şi se întoarce le Veghetor, fiind, de asemenea, în legătură cu Ur, casa lui Avraam.

A devenit şi un termen gnostic şi mistic, care ar desemna „inconştientul colectiv", pe care M. Denning şi O. Phillips l-au asociat cu Veghetorii în volumul *The Magical Philosophy* (*Filsofia magică*).

Éliphas Lévi (magician şi mistic din secolul al XIX-lea) a făcut referire la egregori în multe ocazii, chiar asociindu-i cu uriaşii sau Veghetorii care apar în *Cartea lui Enoh*, afirmând că ei „se prefac în giganţi şi apar deghizaţi în giganţi: aceştia sunt egregorii din *Cartea lui Enoh* (...), numiţi în vechime veghetori sau egregori".

De asemenea, Levi pune semn de egalitate între egregori şi Anakim (Strălucitorii, oamenii de renume, uriaşii) din Biblie, susţinând că apar în miturile din diverse culturi, exact ceea ce am constatat.

Aşadar, se pare că Levi şi alţii i-au descoperit pe

egregori sau Veghetori în *Cartea lui Enoh*, tradusă recent şi disponibilă peste tot (în cercurile mistice). Este bine cunoscut faptul că Levi avea afinităţi rozacruciene, iar rozacrucienii cunoşteau şi ei sensul cuvântului. De fapt, credeau că egregorii încă mai există şi stau în umbră. O serie de mistici din secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, printre care şi dr. John Dee, ştiau de existenţa *Cărţii lui Enoh* şi au plagiat-o intens. Dee e considerat unul dintre întemeietorii ordinului rozacrucienilor şi iscoadă pe teritoriul ocârmuit de regina Elizabeta. Ca iscoadă la Curte, numărul lui era 007, iar Elizabeta avea numele de cod M. Asemenea grupului Illuminati, apărut ulterior, rozacrucienii au reprezentat o reacţie la faptele iezuiţilor. Ceea ce ne trimite cu gândul la scrierile întocmite de Dee şi camaradul, Edward Kelly, dictate de îngeri! E surprinzător că ele vorbesc despre „cei vechi". Unele texte au ajuns pe mâna lui Dee (aşadar, nu au fost un dar de la îngeri) în vremea când era în slujba lui Rudolf al II-lea la Praga.

Uimitor este că celebrul Necronomicon ne vorbeşte despre „fabuloasa cetate Irem". Irem al Stâlpilor face parte din folclorul magic arab, fiind clădit de Jinn sau îngeri. Se poate să fi fost şi Turnuri de Veghe – „turnurile veghetorilof". Ebraicul „Erim" înseamnă „a se trezi".

Stâlpii au fost ridicaţi după poruncile Domnului către tribul lui Ad („nemurire"), care în ebraică sunt desemnaţi prin termenul „Ne fi lim" – uriaşi sau Veghetori ai Strălucitorilor, iar în *Cartea lui Enoh* li se spune, Jrim". Potrivit legendei arabe, Irem se află în Rub al Khali, „loc gol" sau „vid". Vidul ar putea reprezenta un loc sterp care există în realitate sau ar putea fi un termen ce denumeşte „spaţiul dintre", despre care am discutat. Arheologii au identificat locul în care era situat faimosul Irem: Ubar, oraşul dispărut.

O altă legătură între Enoh şi misterele alchimiştilor, ale misticilor şi ale clarvăzătorilor moderni o constituie scrierile lui A. Bar Hebraues din veacul al XIII-lea. Autorul lor a cercetat scrierile străvechi ani întregi la Biblioteca

din Maragha şi ne oferă un indiciu nepreţuit:

Vechii greci spun că Enoh este Harmis Trismaghistos. (*The Chionology of Bai Hebraeus* [Cronologia lui Bar Hebraeus], trad. În engl. de E.W. Budge, 1932)

Acesta nu este altul decât Hermes Trismegistus[27], Hermes cel de trei ori măreţ, preţuit nespus de toţi misticii pentru a fi transmis străvechile taine profunde, considerat părintele aproape tuturor ordinelor secrete din Occident. Este, de asemenea, o dovadă că scrierea *Cartea lui Enoh* era desluşită încă din secolul al XIII-lea, adică devreme şi, în acelaşi timp, târziu.

Dacă adevăraţii Strălucitori, Veghetori sau egregori au constituit o prezenţă concretă în această lungă perioadă rămâne un subiect deschis, dar ceea ce se vădeşte astfel este că străvechea influenţă a Strălucitorilor a continuat să existe fără doar şi poate.

Chiar şi *Thesaurus Temporum*, tălmăcit în latină la mijlocul veacului al XVII-lea, ne oferă o cronologie a evenimentelor legate de egregori.

La anul 100 î.Hr. aceştia au descălecat (*primus egregorum descensus*), iar la 1487 î.Hr. Îl duseseră pe

27 Taautus (Taut) sau Hermes. Potrivit lui Eusebius, acesta este originea cultului şarpelui în Fenicia. în viziunea lui Sanchoniathon, Thoth era zeul care a făurit prima imagine a lui Coelus şi a inventat hieroglifele, ceea ce îl pune în legătură cu Hermes Trismegistus, cunoscut în Egipt sub numele de Thoth. Taautus a deificat dragonii şi şerpii, iar fenicienii şi egiptenii au preluat această superstiţie. Este foarte posibil ca Taautus să fie o reminiscenţă a primei grupări care a venerat şarpele după potop sau după sfârşitul ultimei ere glaciare, petrecut acum 12 000 de ani. Taautus este asociat cu legendele despre Thoth, care mai târziu avea să devină, în credinţele gnostice şi alchimice, un mare înţelept. După ce s-a stins (nu ştie nimeni când), Thoth a fost deificat şi i s-a spus „zeul sănătăţii“ sau „al tămăduirii“. El a fost prototipul lui Esculap, fiind identificat cu Hermes sau Mercur. Toţi vindecătorii, toţi înţelepţii, toţi învăţătorii şi toţi izbăvitorii sunt asociaţi cu şarpele prin puterile cu care sunt înzestraţi, prezentând cu toţii o importanţă crucială în sistemele de credinţă ale societăţilor secrete. Thoth, zeul vindecător, era reprezentat ca şarpe, de obicei înfăţişat cu cap de ibis sau de maimuţă.
Litera sau simbolul „Tau“ este prima literă din Taautus, Tammuz şi Thoth şi se crede că ar fi „însemnul lui Cain“, simbol al comorii ascunse.

Enoh în Paradis (*Enoch transferaturin paradisum*), din cauza împotrivirii Veghetorilor prăbuşiţi.

Pare-se că străvechiul concept de Strălucitori şi la fel de vechea lor poveste, încă aveau forţă, fiind propovăduite în taină de misticii ultimelor câteva secole. Făceau parte din secretele lor ascunse. Şi astfel se naşte următoarea întrebare: De ce au simţit nevoia să ţină ascunse asemenea taine?

Pentru cercurile oculte de azi, egregorul e o formă de energie, înrudită cu forţa kundalini! Website-ul rozacrucienilor susţine următoarele:

Din punct de vedere mistic, Egregor (e) (cuvânt de origine latină) reprezintă un set de forme ale gândurilor, realizate în plan Astral de un grup de indivizi. Egregor (e) se poate schimba în timp, în funcţie de calitatea membrilor grupului. Fiecare grup are un anumit Egregor (e).

Orice grup capabil să se sincronizeze cu un anumit Egregor (e) poate susţine că este autentic, fiind o continuare a grupurilor anterioare, care au întrebuinţat sau au dezvoltat acest egregor (e).

Iată şi Ordinul Martinist al Cavalerilor lui Hristos, care se pretind urmaşii rozacrucienilor şi ai altora:

Ţelul ordinului e să elibereze fiinţa umană din Strânsoarea Prinţului Lumii şi să înfăptuiască Unirea Mistică a omului conştient de sine (conştiinţa) cu profunzimea individuală (supraconştiinţa). Membrii lui se străduiesc să dobândească acces la măiestrie reunificând

!

„Împărăţia Centrului”, prielnică pentru coborârea lui Paraclet, trimis de Hristos, pe lângă ajutorul ce provine din legătura afectivă care se naşte între Iniţiator şi Egregore, apărătorul Lanţului Tainic.

„O succesiune apostolică a puterii” ar constitui funcţia de bază a egregorului, sugerează John Michael Greer în *Inside a Magica*] *Lodge* (*înăuntrul Lojei Magice*):

„Închină-te la mine!” strigă Egregora. „Eu sunt fiul lui Dumnezeu; tu n-ai fi decât o fiinţă păcătoasă şi de

nimic, din naştere osândită şi sortită iadului, de n-ar fi jertfa mea; şi fără mine nu vei ajunge niciodată în ceruri!" (Marcelo Ramos Motta, *Letter to a Brazilian Mason Unexpurgated* [*Epistolă către un mason fără de pată, din Brazilia*])

Egregore este un spirit de grup care slujeşte la a-i aminti iniţiatului ţelurile pe care le are. El informează şi călăuzeşte individul, apărând lanţul viu al frăţiei. În care se poate pătrunde când un Setian oficiază un rit al propriei lor creaţii, menit a apăra şi a întări Templul lui Set. Egregore apără frăţia, dezvăluindu-i duşmanii. O reprezentare simbolică a lui Egregore serveşte la păstrarea legăturii cu Prinţul întunericului. (Sir Oimsond al IV-lea, *Saturnian Principles*, [*Principii satumiene*])

Împrejurările morţii lui Mansour Al-Hallaj, Sfântul Sufit, sunt aproape identice cu acele ale dispariţiei lui Hiram Abif, egregorul Masonic (...) În Masonerie, Vulturul cu Două Capete este un echivalent al lui Baphomet, creatură compozită, aidoma unei himere, reprezentând Forţa Universală a materiei. În unele Sisteme Gnostice, aceasta ar fi Demiurgios sau „Domnul Lumii acesteia". (Malgwyn, din Yesidim, *Zoroastrism în Western Secret Societies*, [*Zoroastrismul în societăţile secrete din Occident*])

TURNURI ŞI PIRAMIDE ROTUNDE

Turnurile rotunde constituie una dintre dovezile speciale despre „veghetorii" străvechi. În ceea ce priveşte obiectul supravegheat, el e o temă oarecum disputată. Se poate să fi fost oamenii sau e posibil să fi fost aştrii. E foarte probabil ca turnurile să fi fost construite şi pentru una, şi pentru cealaltă şi, nu în ultimul rând, pentru depistarea agresorilor.

În simbolistică, tumul rotund reprezenta înălţarea interioară, în plan psihologic, *axis mundi* (axa lumii). Forma lui simbolică este scara sau poarta către rai – asemenea corzii[28] sau frânghiei pe care, potrivit lui Enoh, o

28 Coarda. Element prezent în multe religii ale lumii cu aceeaşi semnificaţie. Ea poate simboliza legătura cu divinitatea şi astfel se face

purtau şi o foloseau Veghetorii. Sintagma „Turn de Fildeş” a apărut pentru că aceste locuri şi acest proces interior le erau inaccesibile multora. Ca Munte al Cerului, piramida era identică turnului rotund şi stupelor din India, a căror origine erau făuritorii de tumuli Kurgan din Nord.

Şi eu, şi alţii am descoperit că Marea Piramidă de la Gizeh a fost considerată o poartă pentru minte/suflet. În lucrarea sa *The Great*

Pyramid Texts (*Textele Marilor Piramide*), Clesson Harvey atrage atenţia că piramidele din Saqqara adăpostesc mai mult de trei mii de coloane de scrieri datând din epoca celei de-a V-a şi a VI-a dinastii, texte care, crede autorul, ascund secretul despre întrebuinţarea piramidelor. Scrierile includ incantaţii şi formule magice, însă „în pasajul, încăperea, galeria şi coloana de sus (…) se află un glif megalitic de neasemuit, de o vechime incredibilă”. Este remarcabil că acest glif sau frază echivalează cu „uşa-stea” şi cu „poarta care deschide tunelul”.

Iată o descoperire provocatoare, pentru că glifii lipsesc, din nefericire, din majoritatea piramidelor. Poate că au existat mai multe informaţii, dar au fost distruse, cum ar fi cele despre presupusa vizită a lui Herodot în Egipt în veacul al V-lea î.Hr. – cele scrise pe suprafaţa

---

asocierea cu eliberarea. Coarda de Aur a lui Zeus ţine universul, stabilirea legăturii cu acest univers fiind misiunea fundamentală a şamanului. Potrivit miturilor iraniene, coarda înfăşurată de trei ori în jurul mijlocului aduce fapte, gânduri şi vorbe bune. Şamanul foloseşte o coardă pentru ca astfel să-şi simbolizeze propriul cordon ombilical şi cu ajutorul ei poate intra în „lumile celelalte“ - sau poate atinge iluminarea. Coarda întruchipa, de asemenea, şarpele care încercuieşte lumea. Pentru tibetani, ca şi pentru alte grupări, frânghia constituia un liant între cer şi pământ. Frânghia putea lua şi forma unei scări, a unui copac sau a unui pod spre ceruri. în hinduism, expresia „frânghia ascunsă a înălţării“ desemna Gnoza. în miturile din Babilon şi Sumer, frânghia însemna legătura sau uniunea dintre zeu şi omenire, cunoscută ca legătură mistică. Cavalerii templieri au fost acuzaţi că folosesc o coardă în ritualurile lor: „înconjurau sau atingeau fiecare cap al idolului menţionat anterior cu mici coarde, pe care le purtau înfăşurate pe propriul lor trup, lângă cămaşă sau piele.“

exterioară a piramidei s-au şters. Egiptologii susţin că „steaua” e mitologică şi nu merg mai departe. Însă eu nu mă voi opri aici şi pot afirma că „tunelul” şi „uşa-stea” reprezintă intrarea în starea de transă – deoarece „steaua” şi „strălucirea” sunt legate indestructibil la nivelul semnificaţiei, formându-se datorită stării de iluminare, percepută ca liant cu zeii – aştrii.

Ştim deja că Gizeh era numit de egipteni „Rostau” (*ros* însemnând ori „cap”, ori „hros”, cel din urmă fiind, de fapt, „horse”[29]; aşadar, *ros tău* constituie „tau-ul capului”, iar *tău* înseamnă „comoara ascunsă”. „Rostau” are şi sensul de „Poartă către Lumea Cealaltă”.

Dar cum funcţiona piramida, m-am întrebat, date fiind aceste elemente şi cum o putem discuta în relaţie cu teoria despre transă, la care am făcut referire? Mai mult, oare au existat şi alte clădiri sau structuri în lume care să aibă legătură? Şi a venit vremea să abordăm altfel posibilele elemente ştiinţifice din spatele construcţiilor din pământ.

În anii ’70 şi ’80, un om de ştiinţă pe nume Joe Parr a hotărât că e momentul să cerceteze Marea Piramidă şi formele piramidelor în general şi a făcut o descoperire uimitoare.

În timpul experimentelor, Joe a aşezat o piramidă pe axa nord-sud şi est-vest, plasând la sud şi la nord bobine plate. Folosind o baterie, un rezistor şi un aparat de măsurare a câmpului electric, a aşezat un condensator de un microfarad în spaţiul din interior. Procedeul a urmărit să simuleze energia electromagnetică a Pământului, trecând peste piramidă. Oamenii de ştiinţă au înregistrat zilnic schimbările, consemnând starea unei bule de energie care înconjura piramida.

În mod bizar, energia a oprit toate tipurile de radiaţie, iar bula a prezentat o diminuare în faţa emiţătorilor beta, a surselor de ion şi a surselor magnetice care au fost introduse în ea. De fapt, alimentarea ionilor negativi din bulă a intensificat energia. S-a descoperit, de

29 Cal în lb. engleză (n. tr.).

asemenea, că energia se schimbă de-a lungul unui an, iar cei treisprezece ani de experimente au dat rezultate bune. Efectul asupra gravitaţiei, inerent legată de radiaţia electromagnetică, a fost cel mai neobişnuit. Se pare că bula împiedica pătrunderea forţei gravitaţiei, precum şi a energiei electromagnetice, arătând o creştere de 113 ori a energiei cinetice, ceea ce i-a determinat pe cercetători să emită ipoteza că, în realitate, piramida se mişca în spaţiu şi timp – într-un loc cunoscut fizicienilor specialişti în fizica teoretică sub denumirea de „spaţiul h”. Când în bulă s-au introdus ioni negativi, piramida a fost atrasă de Lună (pe când ionii pozitivi o îndepărtau) – iată o corelaţie uimitoare cu dimensiunea feminină şi, prin urmare, cu dimensiunea spiritual negativă a cultului închinat astrului selenar.

Însă ce relevanţă are un asemenea experiment pentru cercetarea noastră? Ei bine, dacă e adevărat, după cum se pare, că multe societăţi secrete arată spre Marea Piramidă înseamnă că trebuie să existe un motiv (sau două). Mi-am exprimat convingerea că Piramida reprezenta o intrare în starea de transă sau Duat şi că Textele Piramidelor, precum şi mult mai multe dovezi din egiptologie, demonstrează această idee. Efectul cauzat în creier, care degajă hormonii necesari stării de transă, este, în principal, de natură electromagnetică, fiind influenţat de activitatea ionilor, desigur. Sunt ferm convins că pe această cale au mers străvechiul cult al şarpelui sau Strălucitorii, deoarece percepeau ondulaţia şarpelui ca energie şi venerau zeul invizibil ca fiind un şarpe. Mai târziu, după ce au dobândit suficiente cunoştinţe despre energia şarpelui, au ridicat clădiri care o dirijau către un element controlor. Cum efectul „prizelor” în gurile de aer a avut un efect considerabil şi asupra energiei electromagnetice, putem vedea cum a fost realizat printr-un honing special.

Însă edificiile străvechi cuprind, cu siguranţă, mai multe dovezi ale prezenţei acestui design special prestabilit.

O structură deosebită, despre care s-a scris puţin,

este tumul rotund. În întreaga lume există sute de astfel de construcţii care, în mod bizar, sunt asociate cu şarpele în aproape toate cazurile.

Toate edificiile rotunde, înalte, elegante, prezente în diverse culturi, de la civilizaţia celţilor irlandezi şi de la creştinismul timpuriu la cultura indienilor hopi şi la cea egipteană, sunt legate de cultul şarpelui. Până şi *Manuscrisele de la Marea Moartă* menţionează „turnurile" apărate de îngeri sau Veghetori. În celebra Comunitate Qumran a Manuscriselor de la Marea Moartă, războiul dintre Fiii Luminii (Qumranites) şi Fiii întunericului (toţi cei ce nu fac parte din sectă) „trebuie purtat cu o conştiinţă acută a locului lumii angelice (...)" Sulul Războiului[30] (1QM 9.10 – 16) ne oferă şi amănunte despre formaţiunile în conflict, printre care patru „turnuri" („Migdalot"), care sunt unităţi de soldaţi cu suliţe şi scuturi foarte lungi. Pe fiecare scut e scris numele unuia dintre cei patru arhangheli, element ce face legătura între turnurile rotunde sau turnurile de veghe şi Veghetori sau uriaşi.

În Irlanda există peste şaizeci şi cinci de turnuri rotunde, multe dintre ele având o înălţime mai mare de 100 de picioare, edificii despre a căror vechime savanţii afirmă că nu depăşeşte o mie de ani.

Dar, ca majoritatea construcţiilor creştine, acestea au fost clădite în spaţii religioase mult mai vechi şi se poate dovedi că multe dintre ele au o vechime mai mare decât s-a crezut iniţial. Pe unele s-au construit chiar biserici, ca un fel de adăugare concretă la străvechiul cult al şarpelui strălucitor. De fapt, am arătat deja în *The Serpent Grail* (*Potirul Şarpe*) cum „a izgonit" Sfântul Patrick şerpii din Irlanda şi căci reprezentau într-adevăr un cult străvechi al şarpelui, întreaga poveste simbolizând preluarea controlului de către Biserica Creştină. Gradwell, scriitor din secolul al XIX-lea, a subliniat:

Aproape fără excepţie, Sf. Patrick şi adepţii lui alegeau acele locuri sacre ale păgânismului şi-şi clădeau

30

bisericile din lemn la umbra Turnurilor Rotunde, şi atunci la fel de enigmatice şi de nepătruns ca azi.

Unii susţin că edificiile respective erau temple ale focului închinate cultului Soarelui şi e uşor să înţelegem de unde o asemenea teorie, dacă descoperim legătura dintre cultul Soarelui, cultul şarpelui şi iluminare. Alţii afirmă că astfel de construcţii erau „turnuri de veghe”, ipoteză compatibilă cu termenul străvechi de „Veghetori”, care desemnează cultul şarpelui. Hargrave Jennings, autorul studiului *Ophiolatreia*, asociază aceste turnuri cu obeliscul, străvechiul stâlp care-şi are originea în şarpe şi care se înălţa în ceruri.

Turnurile erau situate şi aproape de râuri, pârâuri şi fântâni sacre. Tot în *The Serpent Grail* am dezvăluit că acest aspect este intim legat de cultul şarpelui tămăduitor. Apa constituia sălaşul subteran al şerpilor, fiind „intrarea” în Lumea Cealaltă, adică destinaţia la care trebuia să ducă experienţa iluminării. Se pare că asocierea acestor structuri cu apa este importantă în relaţie cu energia electromagnetică a Pământului.

E posibil ca turnurile rotunde să aibă o legătură importantă cu fenicienii, care aveau edificii similare, închinate lui Baal, zeitate a ploii şi a apei. În Sardinia sunt răspândite mii de astfel de turnuri, chiar la nord de cetatea feniciană Cartagina, datând cel puţin din anul 2000 î.Hr.

Însă, după cum a subliniat Ralph Ellis în *Jesus, Last of the Pharaohs* (*Iisus, ultimul faraon*), turnurile rotunde sunt extrem de asemănătoare cu turnul Benben din Templul de la Heliopolis, care are legătură cu fenicienii, al căror nume îşi are originea în pasărea Benben, mai cunoscută sub denumirea de pasărea Phoenix. În epoca modernă, fenicienii aveau să devină celebri pentru credinţele lor, răspândite pretutindeni graţie numeroaselor căi de negoţ de care dispuneau. Fenicienii au fost unii dintre cei mai iscusiţi navigatori din toate timpurile.

De asemenea, tumul rotund a fost asociat cu stâlpul djed sau şira spinării a lui Osiris. Este vorba despre stâlpul sau coloana vertebrală de-a lungul căreia se presupune că

se ridica energia şarpelui sau kundalini în India, idee la unison cu conceptele despre iluminare, care duc la „strălucire”.

Să-i amintim şi pe cei care cred că turnurile erau instrumente întrebuinţate în astronomie, ca şi complexul de la Stonehenge, ceea ce ar putea fi adevărat. Se crede că Tumul Radkan („rhad” înseamnă „şarpe”) din Iran e unul dintre ele şi, asemenea turnurilor ridicate mult mai târziu în Europa, are vârf conic.

În India – tărâmul leagăn al şarpelui sau al Naga, tumul rotund a devenit stupă, iar în China s-a transformat în pagodă, ambele constituind de fapt alte forme ale lui. Universul Feng Shui ne oferă un indiciu cu privire la adevărata întrebuinţare a turnurilor – se crede că pagoda şi stupă captează energia negativă sau chi (energia şarpelui/dragonului), adică ceea ce am numi ioni negativi. Să nu uităm că, potrivit experimentelor la care Parr a supus piramida, aceştia generau antigravitaţie şi efecte antielectromagnetice. Însăşi legenda Şerpoaicei Albe este bine-cunoscută în lumea întreagă, ceea ce, în ultimă instanţă, se datorează energiei electromagnetice. Şerpoaica Albă sau şarpele lunar este creatura ce a rămas închisă în pagodă o mie de ani.

Istoricii au asociat şi Tumul Uriaşului din Gozo, din apropiere de Malta, cu turnul din secolul XX. Istoricul Captain Oliver a făcut următoarea afirmaţie:

Se poate formula ipoteza că aceşti loculi (găuri mici) au avut menirea de a-i ţine captivi pe micii idoli, ale căror trunchiuri (fără cap), din piatră sau din lut, nu sunt lipsite de asemănare cu figurile feminine convenţionale din reprezentările Hindoo, de pe numeroasele pietre conice, cu formă grosolană, mari şi mici (se poate să fi fost simboluri sacre, similare cu conurile din piatră mai mari, pe care s-au găsit gravate mamele, în naragghi[31] în ruină din Sardinia), descoperite în ruinele acelea. Conuleţe piramidale asemănătoare, considerate de unii a simboliza

31 Forma actuală a cuvântului este nuraghe şi desemnează principalul tip de construcţie megalitică din Sardinia (n. tr.).

razele soarelui, au fost observate în mâinile preoţilor care îngenunchează în faţa zeului şarpe în diverse reprezentări picturale egiptene.

Turnuri rotunde descoperim şi în ţinuturi îndepărtate cum ar fi sudul Americii, New Mexico, Colorado, Utah, Chichén Itzá şi multe altele. Toate sunt asociate cu energia şi cultul şarpelui şi multe dintre ele prezintă aceeaşi configuraţie astrală.

Tribul hopi le numeşte „case ale şarpelui”. Masau’u este zeul morţii şi al lumii Celeilalte pentru acest trib şi el trebuie să-i explice mamei şarpe de ce copiii ei nu pot locui în casă:

Şi Masau a zis: „Jiu, şerpii nu au case; pentru că i-au muşcat şi i-au ucis pe cei din neamul Hopi nu vor mai avea niciodată casă, ci va trebui să sălăşluiască sub pietre şi în găurile din pământ”. Dar casele şerpilor (turnurile rotunde), a mai spus el, cele clădite pentru ei, nu vor mai fi nimicite nicicând şi toate neamurile omeneşti care vor veni trebuie să cunoască soarta şarpelui, aceea de a nu mai avea niciodată casă. (Alexander M. Stephen, *The Journal of American Folklore*.

[Jurnalul foclorului american])

Să fie acesta un indiciu cu privire la sfârşitul cultului şarpelui? Să fie vorba despre versiunea hopi a legendei despre Sfântul Patrick?

Dacă este aşa înseamnă că se vădeşte o legătură cu Irlanda, unde se află numeroase turnuri rotunde asociate cu şarpele!

Să ne aducem aminte că mai devreme ne-am referit la Baal. Pentru că este zeul cananeean al ploii, poate avea o legătură, căci în limba tribului hopi există cuvântul „paal” care denumeşte apa (este prezentă litera „p” fiindcă din respectivul idiom lipseşte litera „b”)”. Paal” înseamnă şi „fiertură”, şi „minune”.

De vreme ce astfel de turnuri rotunde sau case ale şarpelui se regăsesc peste Atlantic, având aceleaşi temeiuri religioase şi culturale, atunci putem afirma că ideea e asociată şi cu Anakim., Anak” are sensul de „gât

lung" sau „colier". Şi în limba tribului hopi există termenul *anaaq*, care înseamnă „colier" sau „cercel", fiind, de asemenea, o expresie folosită pentru a denumi durerea provocată de muşcătura de şarpe!

Însă cum rămâne cu ştiinţa turnurilor rotunde? Să aibă vreo legătură cu energia despre care am discutat când ne-am referit la piramide?

În cartea sa *Ancient Mysteries, Modern Visions* (*Mistere străvechi, viziuni moderne*), profesorul Callahan îşi dezvăluie cercetările care, în mod uimitor, arată că este posibil ca turnurile rotunde să fi fost concepute ca uriaşe sisteme de rezonanţă, menite să adune şi să adăpostească lungimi de undă de dimensiuni măsurate în metri de energie magnetică şi electromagnetică. Pare o fantezie? Mie aşa mi s-a părut, aşa că am aprofundat subiectul.

Luând ca fundament al cercetării sale antenele insectelor şi capacitatea de a rezona undele electromagnetice, Callahan a formulat ipoteza că turnurile rotunde cele înalte au fost menite a fi „antene ale pământului" şi că e cu putinţă ca edificiile şi structurile similare din lumea întreagă să fi fost realizate în acelaşi scop. Savantul era încredinţat (chiar înainte de vremea lui, aş adăuga eu) că energia se transmitea celor care mediau în asemenea spaţii. În opinia mea, este un adevăr, un mod de a impulsiona starea de transă şi a-l aduce pe individ mai aproape de „dumnezeu". Dovezile integrale ale acestei idei *sunt incluse în cartea mea Gateway to the Otherworld* (*Poarta spre Lumea Cealaltă*).

Din cercetările efectuate la turnurile din Irlanda, Callahan a descoperit că piatra cu un conţinut bogat în fier din care sunt clădite a contribuit la obţinerea unui asemenea efect. Turnurile realizate din alte materiale, din calcar sau granit, încă erau „paramagnetice". Callahan merge mai departe şi arată că sfărâmăturile din piatră din interiorul acestor turnuri, care i-au nedumerit pe oameni decenii întregi, erau reale, constituind un mijloc de „conectare" – aproape ca în cazul în care am afirmat că „prizele" din „găurile de aer" ale Marii Piramide sunt prize

de conectare.

În opinia mea, ar trebui efectuate cercetări în toate spaţiile, din Irlanda şi de oriunde, în care sunt prezente turnuri rotunde, înainte ca timpul să facă ravagii şi să nimicească ce ar putea fi o incursiune remarcabilă în practicile străvechiului cult al şarpelui.

Se observă amploarea influenţei originilor primordiale ale societăţilor secrete în cultură, în scrieri, dar şi în numeroase vestigii arheologice, fascinante şi enigmatice, din lumea întreagă. Strălucitorii sunt primii consemnaţi pe hârtie. Ei au o structură şi un fundament al autorităţii. Stăpânesc neamul omenesc şi sunt cu toţii înţelepţi, iar „Veghetorii" lor au misiunea de a se asigura că instrucţiunile lor sunt respectate. Ori Strălucitorii sunt încă la putere, la generaţii întregi distanţă, ori societăţile secrete din lume au imitat metodele, structura şi simbolul primilor, care erau în număr mic. Toate marile religii ale lumii au fost create printr-o metodă secretă. Primii creştini s-au întâlnit în taină şi au răspândit cuvântul lui „Hristos" până departe, în vreme ce religiile şi oficialităţile epocii s-au străduit să-i îndepărteze. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Islam. Aşadar, puterea provine din controlul asupra maselor, iar controlul sumerian s-a datorat celor care deţineau cunoaştere adâncă, înţelepciune şi aparenta artă de a comunica cu Dumnezeu. Aceasta a fost întotdeauna momeala ordinelor secrete, precum şi a religiei oficiale. Primele dau dovadă de deschidere, dar cea din urmă nu.

SABIA-ŞARPE

Prima dată când am fost invitat să mă alătur unei anumite societăţi secrete – una care nu e de găsit pe Internet – m-au uimit imagistica şi simbolistica din jurul meu. În noaptea iniţierii, un anumit obiect ieşea în evidenţă printre toate celelalte: sabia.

Eram într-o sală lungă, ca o capelă veche, cu grinzi din lemn şi ferestre înalte. În jurul părţii de jos a acestora se aflau reprezentări frumos pictate în lemn de stejar, înfăţişând patimile şi suferinţele unui călugăr-războinic din Evul Mediu. La capătul holului erau perdele mari din satin,

de un roşu intens. Eu eram flancat de ambele părţi de şiruri de bărbaţi îmbrăcaţi în robe albe, ţinând săbii din argint sclipitor cu vârful în sus, iar la sfârşit Marele Maestru m-a poftit cu un „apropie-te”. Pe măsură ce înaintam, săbiile cădeau în spatele meu, fiind aşezate în zigzag de-a lungul podelei, astfel încât să nu am cale de întors. Iată un element simbolic, un adevăr pe care trebuie să-l învăţăm cu toţii – nu are niciun rost să încercăm se mergem pe un drum pe care l-am bătut deja.

Apoi am ajuns în dreptul Marelui Maestru şi am purces la un ritual vechi de secole. M-am înclinat adânc şi mi-am depus jurămintele, iar

92 I Philip Gardiner

Maestrul, în mod simbolic, a ucis cu sabia vechiul meu sine, astfel încât să pot renaşte.

În acest caz sabia este un mijloc prin care se activează dimensiunile simbolice ale unui adevăr gnostic ascuns şi ale unei psihologii la fel de relevante în prezent ca şi în trecut. Lucrurile stau astfel de amar de vreme, prin urmare e interesant să descoperim că însuşi regele Arthur, care simbolizează aşa de multe lucruri, a ţinut şi sabia adevărului, a energiei şi a înţelepciunii.

În *The Quest of the Holy Grail* (*în căutarea Sfântului Graal*), poveste alchimică inconfundabilă, creaţie a ordinelor secrete, sabia apare ca şarpe înfricoşător, simbolizând energia. Este sabia regelui Solomon sau făurită de înţeleptul Solomon, având o măciulie în care se regăsesc toate culorile Pământului şi la mâner două apărătoare, una făcută din peşte pescuit din Eufrat şi cealaltă din şarpe.

Se spune că seamănă cu sabia lui Arthur, despre care *The Dr*eam *of Rhonabwy* (*Visul lui Rhonabwy*) afirmă că are formă de şarpe. Se zice că, atunci când Arthur îşi trăgea sabia, din gurile celor doi şerpi izbucneau două flăcări, iar sabia era aşa de minunată, că aproape nimeni nu se putea uita la ea. Arma trebuie să rămână în stăpânirea lui Arthur, fie că e vorba despre sabia din piatră sau Excalibur, pentru că ea îi asigură izbânda şi

supravieţuirea. Malory îi descrie strălucirea şi flăcările ce izbucnesc din ea: „Pentru ochii duşmanilor lui era atât de strălucitoare, că lumina cât treizeci de torţe”. Numai că sabia în piatră nu rezistă mult şi Doamna Lacului îi dă lui Arthur sabia Excalibur, precum şi o teacă-şarpe, care aduce viaţă veşnică. Malory afirmă limpede: „(…) câtă vreme vei avea teaca la tine, nu vei pierde sânge şi nicicând nu vei fi rănit; aşadar, păstreaz-o bine, ţine-o întotdeauna cu tine”. Numai când Morgan le Fay, sora vitregă a lui Arthur, fură teaca înlocuind-o, Arthur devine o ţintă vulnerabilă pentru loviturile mortale ale lui Mordred. Sabia preţuită odată este astfel redată apei, sălaşul Doamnei Lacului – duhul şarpe.

Există o asemănare remarcabilă între legendele despre sabia lui Arthur şi legendele din China. Un erou din veacul al VI-lea î.Hr., Wu Tzu-hsu, şi-a aruncat sabia într-un râu.

A sărit ca o scânteie de duh, sclipind strălucitor când s-a scufundat de trei ori şi de trei ori a ţâşnit la suprafaţă cu şuvoi mare de apă şi apoi plutind deasupra apei. Zeul râului (…) a auzit clinchetul de săbii (…) şi a trimis-o în apă cu aprins elan (…) Dragonii au gonit pe valuri şi au ţâşnit din apă. Zeul râului ţinea sabia în mână şi, înfricoşat, i-a spus lui Wu Tzu-hsu să şi-o ia înapoi. (Mair, 1983, pp. 141, 286)

Consemnată în secolul al VIII-lea d.Hr., povestea nu diferă deloc de legenda sabiei istorisită de Malory. Există legende chinezeşti despre săbii minunate, Primăvara Dragonului şi altele, care ţâşnesc în apă, înconjurate de dragonii care fac valurile să spumege. Sabia lui Wu Tzu-hsu se mai numeşte Primăvara Dragonului.

Dar oare există dovezi arheologice care atestă existenţa unei sau a unor săbii reale, considerate şerpi? Ei bine, s-a întâmplat să descopăr

Sabie-şarpe din Evul Mediu.

asemenea dovezi în *Catalogue of the Fourteenth Paik Lane Aims Fair* (*Catalogul Târgului de Arme din Fouiteeth Park Lane*). Lee A. Jones a scris un articol fascinant, intitulat „The Serpent in the Sword: Pattern-Welding in Early Medieval Swords” („Şarpele din sabie. Făurirea modelelor la săbiile din Evul Mediul timpuriu”). Când l-am citit, m-am cutremurat, (www.vikingsword.com/serpent.html)

Sabia a apărut cam în urmă cu patru mii de ani şi a devenit imediat o armă importantă, preferata războinicilor. Studii recente în metalurgie au arătat modul în care structurile sau straturile suprapuse au îmbunătăţit această armă, în cadrul artefactelor celtice, începând chiar din anul 500 î.Hr. Nu e de mirare că fierarul a jucat un rol important în legende şi în folclor, căci iscusinţa de a făuri săbii era vitală: de-a lungul unei lame se aşezau mai multe tije unificate şi astfel se netezea metalul. Apoi se încălzea şi se turna în formă. Făurirea săbiilor era o îndeletnicire de seamă. Pentru o mai mare fermitate se introduceau tije micuţe, tratate cu cărbune (cărbune îmbunătăţit). Ele formau oţelul, un aliaj de fier cu cantităţi mici de cărbune, care se introducea în marginile lamei pentru că era mai puternic şi mai eficient.

În perioada cuprinsă între veacul al V-lea şi al X-lea d.Hr., epocă în care e plasat, cu aproximaţie, regele Arthur, făuritorii de săbii au izbutit să manevreze această structură în straturi pentru a crea modele minunate înăuntrul lamei. Metoda a rămas neschimbată chiar şi în secolul XX, după cum se poate vedea la pumnalele naziştilor, care le foloseau intens.

Asemenea tipare sunt vizibile, în grade diferite, în diverse tije care arată nuanţe schimbătoare. Tijele sunt întotdeauna întoarse în dreptul mânerului, ceea ce creează un efect de spirală. Aceste săbii „întoarse” sunt prezente încă din secolul I î.Hr., în perioada laten, deşi au fost întrebuinţate mai eficient în veacurile III-V, adică în prima parte a perioadei căreia îi aparţine regele Arthur. Casiodor a fost secretarul lui Teodoric, iar în anul 250 î.Hr. i-a scris unui trib germanic, preaslăvindu-i iscusinţa, mai ales cea vădită în umbrele şi culorile lamelor, pe care el le asocia cu nişte „şerpişori”. Kormaks Saga din secolul al X-lea descrie astfel sabia Skofnung:

(…) are un acoperământ şi tu îl vei lăsa aşa; soarele nu trebuie să strălucească peste garda de sus, iar tu nu vei veni la locul luptei, ci vei sta singur şi acolo vei trage sabia. Ţine lama în sus şi suflă în ea; un şerpişor se va strecura sub pază. Tu să înclini lama ca să-i fie mai uşor să se strecoare înapoi sub ea.

Trebuie să ţinem cont de opinia unor oameni de ştiinţă, potrivit cărora roua dădea la iveală modelul şarpelui de pe sabie, lăsând impresia că iese de sub teacă.

Obiceiul de a încastra şarpele în lamă avea să fie înlocuit cu simbolurile şi literele din fier încrustate şi cu sintagme creştine de genul „In Nomine Domini” („în numele Domnului”). Prezenţa şarpelui în modelele de pe săbiile din veacul al V-lea este o dovadă extraordinară, perfect compatibilă cu epoca lui Arthur. Celebrul personaj a fost descoperit în reprezentări de pe această sabie, iar în legendele menţionate există indicii textuale. E cu putinţă ca în legendele despre Arthur şi săbiile lui, şarpe sau dragon, să existe un sâmbure de realitate?

Aşadar, cercul se închide, şi revin la primii ani de iniţiere şi la sabia care mi-a fost încredinţată şi care acum s-a întors în sânul ordinului. Măsura cinci picioare şi avea vârf din aur, în care se zvârcoleau dragoni. La lumină, strălucirea argintie a lamei etala un model frumos, cu şerpi împletiţi, ale căror capete se apropiau spre capăt.

Ca armă de război, sabia l-a însoţit pe om patru

milenii, devenind astfel apanajul războinicilor de elită, care-şi puteau permite un asemenea lux. În această alcătuire de oţel s-a insinuat simbolistica înţelepciunii, a energiei şi a iluminării, la fel cum sabia şi-a făcut loc în miturile şi istorisirile despre lumina interioară. Pentru societăţile secrete de azi, sabia strălucitoare are o întrebuinţare simbolică, aşa cum a fost folosită veacuri de-a rândul, reprezentând un liant între omul de azi şi omul de ieri.

ISTORIA SECRETĂ A REGELUI ARTHUR ŞI A LUI ROBIN HOOD

REGELE ARTHUR

În ultimele capitole am făcut numeroase referiri la regele Arthur şi legendele Graalului. Trebuie să înţelegem că în ele se ascund mistere. Asemenea adâncimi tainice sunt opera a diverse organizaţii secrete, care s-au temut prea tare să spună adevărul deschis, în public, fiind înspăimântate de inchiziţiile catolice şi de intoleranţa creştinismului. În căutarea adevărului despre tainele societăţilor secrete trebuie să desluşim ce se străduiau ele să ne transmită şi posibilele legături dintre asemenea poveşti şi istoria şi filiaţia societăţilor. Am aflat deja că religia şi cultul şarpelui, adică al înţelepciunii, stau la originea lor. Vom descoperi oare acelaşi lucru în legenda lui Arthur şi în cea a lui Robin Hood, personaj literar înrudit cu Arthur?

Majoritatea istoricilor consideră că veacul al V-lea d.Hr. este epoca arthuriană, element de la care am pornit în călătoria mea prin istorie, menită a-l dezvălui pe „adevăratul Arthur** şi a scoate la iveală „adevărul” adevărat.

În jurul anului 402 d.Hr., Stilico, barbarul care conducea Roma, a avut nevoie ca ostaşii supravieţuitori să se întoarcă în oraş să-l apere de invadatorii goţi. Din cauza acestei mişcări, Britania a rămas vulnerabilă şi slăbită din punct de vedere militar, iar la anul 410 anglo saxonii au dat piept cu o invazie aprigă, care a pus pe foc zona rurală.

Dar de ce şi-au întârziat saxonii invazia? Răspunsul se află în acţiunea anterioară a romanilor, una foarte inteligentă, prin care au curăţat ţara de ceea ce numeau „arbarieni”, adică acei oameni care ori şi-ar fi folosit isteţimea pentru a le da o mână de ajutor forţelor invadatoare, ori ar fi subminat orânduirea la putere. Romanii apelau la metode de infiltrare specifice serviciilor secrete şi subminau baza puterii aflate la conducere.

Britania a văzut moartea cu ochii până să sosească Stilico şi, odată ce saxonii au fost înfrânţi, mările au devenit mai sigure, iar picţii au sfârşit sfâşiaţi şi, astfel, Britania a devenit sigură.

Aşa scria în anul 399 d.Hr. Claudian, poet şi istoric din rândul primilor creştini. Chiar şi Gildas (cca. 504 – 570), un călugăr galez, a descris modul în care „legiunile au venit în strâns contact cu duşmanii cruzi şi i-au ucis pe mulţi dintre ei. Toţi au fost alungaţi în afara graniţelor, iar localnicii umiliţi au fost salvaţi din masacrul sângeros care-i aştepta”.

Se pare că, fiind prinsă vreme de opt ani între romanii care plecau şi saxonii care invadau Britania s-a bucurat atunci de o scurtă perioadă de relativă pace. Însă ea s-a spulberat violent odată cu instigarea saxonilor la măcelul sângeros care a avut loc în vara anului 410. La venirea iernii, „civitates” din Britania se săturaseră pur şi simplu de aspirantul roman, Constantin al III-lea, şi de vechiul sistem roman, aşa că au hotărât să meargă pe cont propriu. Însă mesajul britanilor către împăratul Honorius a lăsat o portiţă deschisă, ca nu cumva să facă o greşeală. Britanii voiau să rămână în Imperiul Roman, dar nu ca supuşi, ci ca aliaţi care să se ajute cu băştinaşii la treburile negoţului şi ale apărării. Deci Britania a devenit stat autonom în cadrul imperiului, mai ales după căderea Romei, opera din anul 410 a goţilor lui Alaric.

Echilibrul puterii s-a menţinut, iar în 417 trupele Comes Brittaniarum au ocupat parţial forturile saxone de pe coasta de sud-est. Forţa britanică consta în şase unităţi de cavalerie şi trei de infanterie, alcătuind o armată

terestră mobilă unică, a cărei metodă de luptă a fost influenţată de războinicii de elită din Sciţia, aduşi în Britania de romani. Sciţii au adus cu ei şi numeroase tradiţii asociate cu şarpele, dintre cele asociate cu Arthur, inclusiv cultul lui Uther/Zeus şi obiceiul de a înfige în pământ, ca jertfă, sabia înmuiată în sânge.

După moartea lui Honorius, Roma a trecut prin timpuri cumplite, fiind în mâinile uzurpatorilor, iar ultimele rămăşiţe ale armatei romane s-au făcut nevăzute din Britania. Data exactă a plecării lor nu este cunoscută, deşi Nennius, istoric creştin din veacul al VIII-lea, ne spune că Vortigem devenise rege al Britaniei pe la anul 425. Informaţia se referea, probabil, la regiunile sudice şi la acele teritorii din Britania care fuseseră sub stăpânire romană. Se pare că Vortigem a umplut golul pe care romanii l-au lăsat în urmă.

Fie că istoria relatată are sau nu un sâmbure de adevăr, *Historia Brittonium* afirmă că Vortigem a fost cel care i-a invitat pe Hengist şi Horsa, luptătorii scandinavi, să se stabilească în Kent, doar pentru ca mai târziu să se încaiere cu ei şi să lupte împotriva lor. Vechiul sistem roman de ocârmuire începea, în sfârşit, să se destrame.

Vortigem a reacţionat, invitând şi mai mulţi străini să se stabilească în ţară şi construindu-le aşezări numite „foederaţi”. Oare atitudinea lui s-a datorat unui sfat înţelept? Se poate să fi fost alegerea lui personală şi reacţia romană la această opţiune, căci romanii înşişi recurseseră la tehnica de a se stabili pe un alt teritoriu. Şi, de asemenea, se dovediseră suficient de puternici să ţină sub control asemenea aşezări, având o ofertă mai tentată în schimbul loialităţii lor, în vreme ce Vortigem n-a avut de ales. I-a ajuns la ureche zvonul că picţii şi scoţii se adunau la graniţe şi pur şi simplu nu avea forţa necesară pentru a-i ţine departe. Tactica lui era de tip roman: să aducă alţi barbari şi să-i pună să lupte unii împotriva altora, strategie romană clasică şi tactică a serviciilor secrete de mai târziu. Oricum, se pare că, în loc să strângă războinici barbari la coaste pentru a apăra Britania, Vortigem a preferat să le

deschidă larg porţile saxonilor însetaţi de pământuri. În anul 455 Hengist l-a învins pe Vortigem, a dat foc ţinuturilor de jos, iar britonii şi-au luat tălpăşiţa din ţară, îndreptându-se spre Spania şi Aimorica. Economia s-a prăbuşit, iar la 461 Vortigem cel Mare şi-a găsit sfârşitul.

Peste un deceniu sau chiar mai târziu soarta s-a întors de partea britonilor, când Ambrosius Aurelianus (considerat fiul unui consul roman) s-a luptat cu saxonii. La Marlborough Downs, în Wiltshire, există o construcţie gigantică, din pământ, clădită de o căpetenie romană în perioada 2900 – 2500 î.Hr. şi mai târziu folosită de romani şi saxoni. Dovezile arheologice care atestă lupte purtate în respectivul interval de timp, în acest fort refolosit, arată clar că saxonii au fost înfrânţi.

Apoi a venit rândul lui Arthur, care a alimentat orgoliul britanicilor prin vitejiile lui, ce s-au încercat dovedite prin cercetări. Numeroşi istorici susţin că adevăratul Arthur e insesizabil în scrierile din epocă, dar există sute de scrieri galeze ce fac referire la el, care n-au fost însă traduse în engleză deocamdată. Cum nu sunt specialist în galeză, din nefericire, trebuie să las pe seama lor această sarcină, dar să nu uităm că mai avem de făcut descoperiri.

Istoria britonilor din secolul al V-lea nu este lipsită de importanţă, însă ne interesează numai parţial în drumul nostru spre dezvăluirea adâncimilor ascunse în taine. Romanii îi aduseseră pe sciţi în Britania, iar nou-veniţii îşi luaseră cu ei sistemele de credinţe din propria cultură. Erau dibaci în luptă şi, după toate probabilităţile, i-au ajutat pe romani iniţiindu-i în tehnicile lor de război.

Aceste adaosuri culturale s-au strecurat în conştiinţa britanică, devenind britanice, celtice şi apoi „New Age”. Lupta pentru putere şi pentru apărarea ţinutului a fost un context ideal pentru enigma numită; azi „ciclul arthurian”.

Probabil că au existat un Ambrosius, un Arthur şi un Vortigem şi fără îndoială că ei au luptat în bătălii aprige, trecând prin nenorociri înfricoşătoare. Dar oare au înţeles ideea de Graal aşa cum o înţelege „neamul şarpelui”? Mă

îndoiesc. Sigur că le erau cunoscute poveştile despre legendara „substanţă magică” ce-i putea ajuta pe soldaţi să se vindece, tămâduindu-le rănile cu care se aleseseră în lupte şi chiar „înviindu-i” pe mulţi dintre ei. O asemenea concepţie îşi avea originea în ceea ce preluaseră din miturile încifrate în înţelepciunea „neamului” şamanic „al şarpelui”, altfel cunoscut sub numele de Strălucitorii.

Substanţa magică se „amesteca” în creuzetul sacru, special făurit, iar în veacul al V-lea Britania însăşi era un mare şi minunat „creuzet”. Spre el călătoreau culturi din întreaga lume, atât cât fusese ea descoperită până la momentul respectiv. Exporturile de cupru, plumb şi cositor din Britania, precum şi de multe alte bunuri străbăteau Europa şi zona mediteraneană pe cale maritimă. Există dovezi care arată că până şi egiptenii au ajuns pe malurile Mediteranei şi că fiica unui faraon s-ar fi stabilit în Irlanda. Tradiţia populară susţine, de asemenea, că Iosif din Arimateea a păşit pe aceste coaste şi că era proprietar de mine de cositor în Cornwall, deşi am îndoieli serioase în privinţa unei asemenea ipoteze. Dar, dacă astfel de tradiţii sunt departe de adevăr, m-am văzut silit să mă întreb, cum se face totuşi că s-au născocit aceste legende bizare?

Dacă e adevărat, după cum se pare, că Britania era un spaţiu important sau chiar la fel de important ca Gaul, atunci, de ce n-ar fi putut fi şi noul sălaş al tainei Graalului? După cum am arătat în *The Serpent Grail*, la „primul nivel” Graalul nu e asociat cu un loc anume. E un secret pe care îl au toate civilizaţiile lumii şi are multe denumiri, dar substanţa este, în esenţă, una singură.

ROBIN HOOD

Cuvântul „Robin” provine din numele normand „Robert”, o formă a germanicului” Hrodebert”, acesta însemnând, la origine, „faimos” sau, posibil, „strălucitor”.

Aşadar, Robin Hood este „Învelitoarea Strălucitoare”, nume asemănător cu cel al neamului Naga şi al învelitorilor lor iluminate, făurite din şarpe sau cobră. După cum s-a spus deja, există legături strânse între originea lui Robin Hood şi Omul Verde, care e, de

asemenea, zeul Osiris din Egiptul antic şi zeul greco-roman Dionysos/Bachus. Aşadar, să sperăm că vom găsi elemente de interes în numeroasele poveşti despre acest personaj enigmatic.

Nu e surprinzător să aflăm că între templieri şi Robin există legături puternice şi că multe legende despre cavalerii templieri se potrivesc cu cele despre regele Arthur. În bine-cunoscuta versiune rescrisă de Henry Gilbert (*Robin Hood*, 1912) găsim o referire la un şarpe asemănător cu un porc. Robin vrea să afle cine este pustnicul de la Fountains Dale şi cum a izbutit „vraciul Peter" să tămăduiască oamenii:

„O", spuse Nick surâzând, „n-am vrut să-i fac niciun rău lui Peter. Leacurile lui i-au vindecat de multe ori pe nemernicii noştri care au mâncat prea multă carne de porc şi mama mea – odihnească-se în pace! – a zis că nimic sub soare nu e ca leacurile lui de la Sfântul Evremond". Vraciul Peter astfel grăieşte: „Doresc binele tuturor suferinzilor mei, dar" – şi în ochii i se văzu un licăr – „pustnicul ăla prostănac, cu cap de porc – pe numele lui Tuck[32], ce-aş mai vrea să-l vâr în gaura cea mai adâncă şi cea mai întunecată din mlaştina Windleswisp! Căpăţâna aia de bou m-a ademenit să-i dau în vileag toate ale mele. Cu ochii lui mari şi blânzi, ca de vacă, părea nevinovat ca o sperietoare şi m-a întrebat una şi alta despre leacurile pe care le-am făcut, părând că se minunează mereu mai mult şi rămâne cu gura căscată văzându-mi înţelepciunea şi puterea. Porcul ăla de şarpe! N-a făcut decât să-şi întindă mrejele cât mai aproape de mine ca să-mi vină de hac şi să mă nimicească. Când îi spusesem totul şi nădăjduiam să cumpere o sticluţă de ulei de şarpe de Jasper – leac sigur, bunii mei domni, împotriva frigurilor şi a încordării".

Aşadar, călugărul Tuck este asemenea unui porc-şarpe şi vraciul Peter speră să-i vândă „ulei de şarpe". Probabil că Gilbert a recurs la această sintagmă în zorii

32 Joc de cuvinte intraductibil în lb. română, bazat pe omofonia dintre numele propriu Tuck şi vb. (to) tuck din lb. engleză, care are, printre altele, sensul de „a vârî, a băga, a îndoi" (n. tr.).

veacului al XIX-lea pentru că respectiva substanţă era la modă în epocă, dar, deşi am făcut tot posibilul, n-am reuşit să descopăr sursa din care s-a inspirat Gilbert.

Unele elemente din mitul lui Robin Hood au legătură cu alte legende. „Arborele vieţii" este considerat „Copacul-cămară al lui Robin", care asigură tot ce trebuie, aidoma „Cornului Abundenţei" sau căldării din folclorul celţilor.

Relaţia dintre Robin şi Dumnezeul cu Coame este, şi ea, relevantă, pentru că el este domnul şi stăpânul „animalelor" omeneşti ale Pădurii, iar ele sunt păzitorii comorii lor furate, asemenea membrilor cultului Naga din hinduism. Ei săvârşesc fapte bune pentru cei vrednici şi fărădelegi pentru cei nevrednici. În legendele conexe despre Robin Goodfellow, „şarlatanul din codru", căruia i se spune şi Puck, se vădeşte şi asocierea cu Sib, zâna care sălăşluieşte la deal, „duh-şarpe" al tămăduirii. Robin se îndrăgosteşte de doamna apelor sau împărăteasa Cerurilor, care mai târziu avea să fie cunoscută ca Fecioara[33] Marion (*Mer* = „mare/apă", *Marion* = *Maha*), ceea ce subminează în multe feluri noua lume creştină, dornică să se impună în faţa străvechiului amestec de păgânism. Robin Hood şi Robin Goodfellow sunt, prin urmare, istorisiri tainice despre o cultură oprimată, aidoma epistolelor şi evangheliilor din cultul creştin.

Uneori se crede că originea lui Puck e mult mai veche şi se afirmă că ar fi divinitatea irlandeză Pauka, asemănătoare zeului Pan. Se spune că Robin Goodfellow ar fi rodul împreunării dintre o pământeancă şi un zeu, iar pruncul ar fi venit pe lume ca Oberon (împăratul zânelor, particula „Ob" însemnând „şarpe"). Şi e verde, ca „Omul Verde", culoarea vindecătoare atribuită multor obiecte asociate cultului şarpelui – cum ar fi Tabla de Smarald, culoarea iniţierii în misterele gnostice, asociată cu masonii şi Sticla Verde a Graalului.

Mulţi sunt de părere că forma de semilună a arcului aminteşte de semilună şi de „coamele" păgânului „Dumnezeu cu Coame", ca şi cornul în care suflă Robin

33 Maid - în lb. engleză în original (n. tr.).

pentru a-şi chema oamenii. Chiar şi Micul John din „Robin Hood şi Sir Guy de Gisbome" e legat de un copac şi salvat în ultima clipă de Robin, deghizat în Sir Guy. Aşadar, elemente de mit şi legendă care au, probabil, şi un sâmbure de realitate, ca majoritatea formelor de folclor.

E posibil ca anumite trăsături ale personalităţii lui Robin Hood şi unele fapte ale lui să fie inspirate din alte personalităţi istorice, însă majoritatea istoricilor se feresc să facă o asemenea afirmaţie.

Fran şi Geoff Doel susţin în cartea lor *Robin Hood*: *Outiaw or Greenwood Myth* (*Robin Hood, paria sau mitul Greenwood*) că „originea lui Robin Hood a fost obscură (…) şi trimit la o obârşie mitică sau folclorică".

Oricum, în unele dintre primele poveşti despre el descoperim că Robin Hood şi micuţul John – precum Iisus şi Ioan Botezătorul – erau egali. Walter Bower a afirmat în secolul al XV-lea că ei doi, împreună cu ai lor camarazi, au câştigat popularitate. Ceea ce înseamnă că amândoi au avut ucenici care i-au urmat, aidoma lui Iisus şi lui Ioan Botezătorul. Aşadar, sunt „gemeni" ai gnosticismului, asemenea perechii Castor-Pollux, întruchiparea dualităţii şi a echilibrului.

Alte aspecte din viaţa lui Robin şi, mai ales, anumite aspecte ale morţii lui vădesc o legătură străveche:

E ciudat că balada Morţii lui Robin Hood are şi un element ritualic – presimţirea, „interdicţia" ritualică şi moartea prin scurgerea sângelui, suspect de asemănătoare cu dezmembrarea ritualică a altor zei ai primăverii din Europa şi Asia, precum şi a unor eroi ca Tammuz, Adonis şi Osiris. Legăturile vizibile dintre paria şi măcăleandru[34] pot fi pur întâmplătoare, însă trebuie să analizăm posibilitatea ca dincolo de mitul Greenwood să se afle tradiţii de mai târziu ale răzvrătiţilor. (Doel, *Robin Hood*: *Outiaw or Greenwood Myth*)

Tammuz, Adonis şi Osiris sunt zei ai vegetaţiei sau ai lumii verzi. În *Textele Piramidelor* de la Saqqara, Osiris însuşi e numit „Marele Verde" şi e înfăţişat deseori cu

34 în original Robin the Bird (n. tr.).

piele verde, iar Seth pare şi mai cunoscut acum, din lupta care se iscă între Robin şi şeriful din Nottingham, cunoscutul lui rival. Când învie, Osiris devine Horus şi aflăm că pe acesta din urmă îl apără şarpele Wadjet – şarpele verde.

Chiar şi moartea lui e legată de mistere mai vechi. În mod ritualic, ca în jertfele practicate în ritualurile păgâne străvechi, Robin e lăsat să sângereze până îşi dă sufletul. Fapta e săvârşită de stareţa de la Kirklees, care joacă rolul preotesei din anumite ritualuri păgâne din vechime. Să fie istorisirile despre Robin mai vechi decât se credea? Să fie ele într-adevăr creaţii din Egiptul şi din Sumerul antic? Transmise peste milenii şi preschimbate de-a lungul timpului? Un lucru e cert: au fost scrise de clerici şi de membri ai societăţilor secrete. Legendele despre regele Arthur i-au influenţat deopotrivă pe cistercienii în robe albe şi pe cavalerii templieri. Aceştia au fost apărătorii Graalului însuşi, veghetorii cunoaşterii secrete.

Creştinii – este un lucru cert – au călcat în picioare toate străvechile credinţe păgâne, rescriind poveşti vechi de secole. Însă, atunci când ei distrugeau istoria culturii, alţii o apărau. Masonii din epoca în care Robin Hood a câştigat popularitate îşi tăinuiau simbolurile şi ideile păgâne în concepţia şi în zidăria bisericilor din întreaga Europă.

Autorul la mormintele romane sau Porţile morţilor din Cipru.

Oameni Verzi s-au ivit în fiecare lăcaş sacru al creştinilor. Personaje ciudate, pitite în ornamente, se iţeau ca nişte solii ale trecutului. Potire, victime decapitate, stâlpi ornamentali şi reprezentări ale şerpilor erau

pretutindeni şi, uneori, erau rodul poruncii date de aceiaşi cistercieni şi templieri – ca să nu mai pomenim de miile de alte ordine şi grupări care păstrau Gnoza ascunsă, ce avea să se formeze ulterior în sânul aşa-numitelor societăţi secrete moderne.

Aceste imagini singulare, într-un fel tulburătoare, nu simt altceva decât personajele din trecutul păgân, zei şi divinităţi precum Heme, Dumnezeul cu Coame şi multe alte reprezentări ale Zeiţei Mame. Adevărul despre trecutul devenirii religioase a omului este încă vizibil în lucrarea în piatră din bisericile şi catedralele creştine, în lăcaşe precum capela Rosslyn şi catedrala Lichfield. Dar nu numai în piatră.

Trebuie să cercetăm şi legendele, pentru că, după cum observăm, legendele lui Robin Hood nu sunt legate numai de trecutul îndepărtat, ci şi de legendele lui Arthur şi de căutarea Sfântului Graal, printre episoadele semnificative numărându-se cel al decapitării Uriaşului

Verde de către cavalerul Gawain şi imaginile enigmatice ale Cavalerului Verde. Această relaţie se vădeşte în „piesele” din vechime, jucate de localnici pe străzi, care şi-au schimbat titlurile de-a lungul anilor şi în funcţie de spaţiul geografic, de la Sfântul Gheorghe la Robin Hood şi Jack cel Verde, de la Sălbaticul la Gheorghe cel Verde, povestea întemeietoare este aceeaşi.

Asemenea legende, după cum am putut constata, au pornit din India, Sumer, Egipt şi Persia. Cu mii de ani în urmă, ele au constituit fundamentul ordinelor preoţeşti secrete şi asta continuă să fie şi astăzi.

DRAGONII

LOCURILE SACRE ALE STRĂVECHILOR SOCIETĂŢI SECRETE

Din cele mai vechi timpuri şi până în zilele noastre, societăţile secrete ale lumii au avut multe elemente în comun. Una dintre cele mai evidente a fost nevoia de un spaţiu unde să se adune. Dar care a fost originea simbolisticii templului sau a lojei? De ce este un asemenea spaţiu o scară la cer? O poartă către altă lume? Şi de ce,

de multe ori, şarpele sau dragonul e asociat cu un astfel de element? Dacă ne întoarcem în negura vremurilor, la locurile iniţiale de întâlnire pentru membrii cultelor şarpelui şi ai ordinelor secrete ale strălucitorilor, vom putea desluşi tainele misterioasei privelişti din jurul nostru?

De-a lungul multor ani şi străbătând distanţe aşa de mari pe apă, că nici nu mai ţin minte, am călătorit pentru a descoperi secretele străvechilor culte închinate şarpelui, pe care le dau în vileag în cărţile mele. Ori decât ori călătoresc descopăr ceva nou. O întreagă lume nouă mi se deschide în faţa ochilor. Dintr-odată, fără niciun avertisment, mă confrunt cu o reinterpretare a istoriei pe care pur şi simplu n-o caut.

Sunt pe cale să vă dezvălui, pe drumul sinuos al poveştii şarpelui, unul din adevărurile străvechi despre dragoni, luând în considerare faptul că în mitologie şi în istoria antică dragonii şi şerpii sunt inseparabili, ca încolăcirile unui şarpe din clasa crotalinelor1.

Am două motive să încep cu America. Mai întâi, pentru că e ultimul loc în care mi-ar trece prin cap să caut şerpi şi, în al doilea rând, fiindcă acolo se află dovezi arheologice substanţiale.

Dovezile care atestă existenţa cultului în Americi constau în numeroasele movile de şarpe de pe întreg continentul. De departe cea mai cunoscută este „Movila Şarpelui” din Ohio, Adams County. Unii2 susţin că minunata movilă este legată de Stonehenge, fiind „Dragonul Veghetor” de la răsărit al Tainei Stonehenge-ului de la apus. Într-adevăr, prin cele două structuri străvechi avem acelaşi calendar şi s-ar putea la fel de bine să avem o relaţie unii cu ceilalţi – dacă omul străvechi avea acelaşi credinţe şi călătorea mult, aşa cum sunt din ce în ce mai tentaţi să creadă numeroşi savanţi. Bineînţeles că Stone henge-ul este, de asemenea, orientat către nord, faţă de celebrul templu de la Avebury.

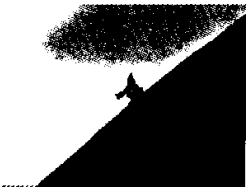

Mănăstire cisterciană.

Avebury este un templu uriaş din Marea Britanie şi un monument din piatră clădit în jurul anului 2000 î.Hr., având formă de şarpe, dacă e privit de deasupra. Potrivit lui Deane1, Abery, nume sub care

1 John Bathurst Deane, *Worship of the Serpent Traced Thioughout the World and Its Traditions Referred to th Events în Paradise* (Cultul Şarpelui, în lume, tradiţiile şarpelui interpretate prin prisma întâmplărilor din Grădina Raiului), 1830. Pentru autor, Kaaba sau Caabir-ul insulmanilor, care era o piatră conică, se descompunea în la Ab în, „Templul Soarelui Şarpe". Avebury este un templu uriaş din Anglia, ridicat, cel mai târziu, în perioada 2000 – 2600 î.Hr. având formă de şarpe, dacă e privit de la înălţime. Astăzi face parte din moştenirea culturală a omenirii, fiind unul dintre cele mai ample astfel de situri, cuprinzând un sătuc şi fiind înconjurat de o rigolă de proporţii, pentru care era necesară mişcarea a 200.000 de tone de piatră, pe care o spărgeau în aşchii cu unelte dintre cele mai grosolane. Iniţial, cercul în sine era alcătuit din 98 de pietre (dar, din păcate, s-au păstrat doar 27) şi datează din jurul anului 2500 î.Hr. De aici porneşte o alee şerpuitoare, Stukely, un specialist în Antichitate, fiind primul care a observat că, în desfăşurarea plană, Avebury era reprezentarea unui şarpe care străbate cercul, formând ceea ce el credea că e un simbol alchimic bine-cunoscut.

În esenţă, şarpele e simbolul puterii sau al energiei şi al înţelepciunii izvorâte din Soare – element pe care înaintaşii noştri îl considerau inseparabil de viaţă. Bineînţeles că Avebury cuprinde şi procesiunea pământului, pentru ca omul să poată descoperi unde şi când ajunge în marele ciclu. Iată o însuşire care se

transmitea din preot în preot ca taină sacră, fiindcă puterea se afla într-adevăr în mâinile celor ce cunoşteau asemenea lucruri – de fapt, este vorba despre priceperea de „a măsura” şi „a ocârmui”. Era de ajutor la îmbunătăţirea recoltei, la navigarea pe mări şi la călătoriile pe uscat, corespunzându-le marilor cicluri ale zeilor din ceruri.

Elemente arheologice din zonă arată că oamenii aveau obiceiul de a ieşi de pe aleea şarpelui, pentru ca ea să fie disponibilă pentru preoţi. Iată cum se trăia o nouă viaţă. Morţii aveau propriile lor metode – prin locuri ca Newgrange din Irlanda, însă aici, în Avebury, prin intermediul mormintelor ca cele din West Kennet, aflate în apropiere.

Verii din lyra reprezentau adesea un şarpe strâns între două pietre orientate în sus, pe care grecii le numeau Petrae Ambrosiae, „Ambrosia” însemnând „nectarul” şi Elixirul zeilor. Potrivit lui Bryant, un arheolog din secolul al XIX-lea, Stonehenge semăna cu aceste pietre de chihlimbar, la fel de apropiat ca Amesbury, mai târziu Ambrosbury.

era cunoscută odinioară, ar fi Abir sau Ab-ir (după numele neamului Abiri sau Cabiri, adorator al şarpelui). „Abir” înseamnă „şarpe solar” sau „şarpe al focului”.

Am călătorit recent la Avebury şi am rămas fără glas în faţa formei pe care o aveau multe pietre din cercul principal. Păreau nişte săgeţi mari căzute pe pământ, cu vârful îngropat în ţărână. Apoi mi-am amintit de cei trei şerpi din inima lui Meich (mitul irlandez). Să fie ei precursorii formei inimii pe care o ştim azi cu toţii? Să constituie originea acestei forme simbolice? E nevoie de un efort de imaginaţie pentru a crede o astfel de ipoteză. Dacă ţinem cont de faptul că fiecare piatră este înaltă şi dreaptă, trebuie să înţelegem că este vorba de forme masculine şi feminine. Tocmai m-am întors din Malta, unde am observat că zidurile marelui templu Mnadjira sunt identice: înalte, drepte, cu oblong mare. Cum mi-am adus aminte că astfel de edificii datează din aceeaşi epocă şi că

în Malta au dominat cultul şarpelui şi al zeiţei-mamă, nu prea mai am îndoieli că aceste străvechi monumente din piatră au legătură.

Fireşte că în alte părţi ale lumii simbolice capul şarpelui este înfăţişat ca vârf de săgeată sau de suliţă, corpul constând într-o linie dreaptă. Nu putem ignora nici faptul că adesea şerpii sunt reprezentaţi încolăciţi în jurul marelui falus în forma de caduceu a fertilităţii. Astfel de reprezentări, diverse şi de mare vechime, există nu numai în forma exterioară, ci şi în structura interioară.

„Pe străvechea cristelniţă romană din biserica Abury e reprezentat un personaj mutilat, aparent înveşmântat în straie de preot druid, ţinând un sceptru şi strângând la piept o carte deschisă, pe care o ţine în cealaltă mână, deşi când am vizitat biserica, această «carte» ne-a părut că putea să fie la fel de bine o cupă. Doi dragoni înaripaţi sau şerpi se năpustesc să muşte picioarele personajului de o parte şi de alta. Să fie o reprezentare menită a întruchipa triumful creştinismului asupra religiei druizilor, în cadru căreia cultul şarpelui presupunea o veneraţie înflăcărată?”

Aceste observaţii îi aparţin regretatului vicar de Avebury. După ce am petrecut mai multe ceasuri privind imaginea respectivă, înfruntând aerul rece şi stătut din bisericuţa din Avebury, cred că şerpii care-l „muşcă” pe druid de picioare nu-l atacă, de fapt, ci au fost îmblânziţi de el. El îşi dezvăluie înţelepciunea, ţinând sub control şerpii opoziţiei şi haosul, aşa cum arată mii de alte reprezentări din lumea întreagă. Aproape de Avery se află Măgura cea Lungă din West Kennet, situată pe o ridicătură de pământ de pe care se vede dealul Silbury, cea mai înaltă movilă făcută de om din Europa, clădită din calcar şi acoperită cu var pentru netezire. În epoca lui de glorie, dealul era

Deşi există o controversă în jurul posibilităţii ca Avebury să fi fost Abury sau Aubury (Soarele şarpe), cert este că în secolul a XVII-lea a existat un domn Aubury, care a susţinut că numele lui trebuie pronunţat şi ortografiat Aubury (consemnat pe piatra de lespede a mănăstirii

Malmesbury).

Fireşte că şi în sintagma Ave Bury „Ave” trimite la rădăcina „Eva”, care, înseamnă „şarpe femelă”. Aleea din Avebury străbate un uriaş templu al Soarelui, de formă circulară, după care şerpuieşte iar şi se sfârşeşte într-un capăt ciudat, nu tocmai circular – ca „Snakes Head Hill” 1 (Hackpem). Cercul din mijloc reprezintă Soarele, principiul masculin din actul creator, simbolizat pretutindeni printr-un bou sau leu. Odată ce şarpele a trecut prin cercul Soarelui sau în jurul lui, primeşte o nouă viaţă.

În hieroglifele egiptene se observă o imagistică asemănătoare celei a şarpelui care pătrunde în discul solar, de unde iese cu capul înălţat. Imaginea este aceeaşi cu cea de la Avebury. Mai mult, Soarele este alb în întregime şi strălucitor, aproape ca Marea Piramidă văruită din Egipt, construită în aceeaşi vreme.

O altă coincidenţă ciudată, care m-a şocat şi care avea să se confirme mai târziu, la alte situri, a fost structura de suprafaţă a interiorului mormântului. Imaginaţi-vă o structură orientată în sus, cu două orizontale paralele plasate la aceeaşi distanţă şi veţi afla cum e Crucea din Lorena. Nu m-ar fi şocat, dacă aceasta n-ar fi fost un simbol a otrăvii, al treimii (zeiţa-trinitate a celţilor, Capete Tricefalice etc.), precum şi un simbol folosit de templieri. Singurul punct comun al unor astfel de elemente e firul şarpelui, care le leagă. Dar să adăugăm că nimeni nu cunoaşte precis originea Crucii din Lorena şi că e vorba într-adevăr despre un mister. Alţi tumuli, priviţi de sus, sunt aidoma crucii, ca şi cum ceremoniile şi corpurile s-ar fi ţinut pe această „formă sacră”. O formă e tăinuită sub pământ, dar nu una văzută cu ochiul liber de parcă ar fi vorba despre aspectul tridimensional al simbolului, scara ce duce în alt tărâm. În realitate, multe dintre scările descoperite ale epocii aveau această formă, ceea ce arată un fel de imitare a simbolisticii – de la realitate la mister.

Dealul Capului de Şarpe – în lb. engleză în orig. (n.tr.).

reprezentat adesea alături de străvechiul simbol

egiptean ankh, atârnându-i de gâtul care se iţeşte – Ankh este simbolul vieţii noi. Deci marele cerc de la Avebury nu poate simboliza decât „discul solar”, iar aleea reprezintă şarpele, ilustrând astfel un drum anevoios şi trudnic, drumul ritualic al adoratorului şarpelui, care se îndreaptă spre o nouă viaţă.

Forma cercurilor din piatră din Europa aminteşte, în mod straniu, de templele „circulare” ale lui Quetzalcoatl şi de cel închinat aceluiaşi cult în Mexic – pe o uşă se intra în gura şarpelui[35], element ritualic similar cu cele prezente în jurul structurii Avebury şi în cazul altor cercuri din piatră.

Iată explicaţia pe care o dă John Bathurst Deane în volumul menţionat anterior: „O a treia descriere a templelor în slujba zeului ofiţilor rămâne să fie luată în considerare; nu erau numai cele mai rare, cele mai tipice şi cele mai izbutite, ci, probabil, şi cele mai încărcate de sacralitate. Au fost ridicate în forma hierogramei ofiţe, adică şarpele care străbate cercul”.

Hierograma aceasta e simbolul şarpelui, un cerc străbătut de un şarpe, ca un ac prin care trece aţa. Şi afirmă în continuare: „Asemenea templelor circulare, erau alcătuite din Baitulia sau pietre de chihlimbar, aşezate în aşa fel încât să descrie cercul mistic, prin care şarpele, element mistic suprem, îşi trasa maiestuoasa formă”.

Iată adevărul despre Cercurile din Piatră şi hieroglamele fizice: erau cercuri ce renasc (renaşterea în spirit, prin intermediul cercului). Iar din ciudatul cuvânt „baitulia”, menţionat în citatul din Deane, pot face o deducţie remarcabilă: că este vorba despre pietre betyl sau ouă de şarpe. În Ţara Gagilor se spunea că şerpii ies şi se adună la solstiţiul de vară, ca să sufle în Ouăle de Piatră ale Şerpilor sau Glain Neior, ceea ce ne aduce aminte de istorisirea făcută de istoricul roman Plinius, care consemna activitatea în rândurile galilor. Legenda spune că pietrele de şarpe erau pietre colorate, care aduceau o „a doua vedere”, împreună cu tămăduirea. Solstiţiul de vară avea loc în noaptea când şerpii se încolăceau şi

35 Hargrave Jennings, Ophiolatieia.

formau, sâsâind, cercuri din care se ivea oul, cunoscut şi ca „piatra şarpelui” sau „oul druidului”. Potrivit mitului galez, Merlin însuşi a pornit în căutarea lor.

Oul, Oul Cosmic, Oul Cosmogenetic este asociat cu şarpele pretutindeni – precum în simbolul Oului Orfic, înfăţişat cu un şarpe încolăcit în jurul lui. De la movila şarpelui din Ohio la Mithras şi Cneph, oul e asociat cultului şarpelui. De ce? În opinia celor mai mult savanţi, este emblema elementelor mundane ce-şi au originea în zeul creator. Este, aşadar, un simbol ale elementelor universului. Şi mai e, desigur, un motiv ce are legătură cu omul străvechi mai mult decât au ideile complexe ale oamenilor de ştiinţă şi ale savanţilor moderni.

Ce este un ou? Pur şi simplu un „portal de intrare” în lume. Un mecanism care dă viaţă. Şi ce vieţuitoare e asociată cu acest mecanism şi portal? Şarpele, simbol al forţei vieţii care creează mecanismul dătător de viaţă.

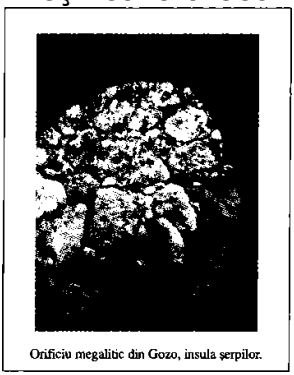

Orificiu megalitic din Gozo, insula şerpilor.

Cneph, divinitatea creatoare din Egipt, era reprezentat ca şarpe cu un ou în gură, ca şi în cazul Movilei Şarpelui din Ohio şi din alte locuri. Din acest ou se ivea divinitatea Ptah sau Phtha – puterea creatoare şi „zeul tată”, corespondentul lui Brahma la indieni. Experţii au stabilit o legătură între aceşti brahmani şi comunitatea evreiască a esenienilor, dar şi cu Mithra I. Acesta era înconjurat de şerpi şi, în multe feluri, e echivalentul lui Iisus, divinitate solară ce renaşte pe 25 decembrie, aidoma Soarelui. Nu e de mirare că se face legătura între un zeu persan cum e Mithra şi un semizeu iudaic cum e Hristos,

dacă ne gândim că formele cultului străvechi al şarpelui erau atotcuprinzătoare şi, asemenea Leviathanului, cuprindeau universul întreg. Constatare pe care o facem când se pune semn de egalitate între Iisus şi Şarpele de Aramă al lui Moise, când suntem îndemnaţi să fim înţelepţi ca şerpii sau când ni se spune că el chiar şi-a lepădat veşmântul sau pielea când a fost răstignit în copac. Chiar şi în zilele noastre, în anumite regiuni din America mai există încă practica răstignirii şerpilor în copaci, ca jertfă pentru păcatele noastre, menită, de asemenea, să atragă, leacuri vindecătoare.

Aşadar, monumentele circulare şi movilele şarpelui sunt asociate cu oul, ceea ce, după cum arată toate dovezile, ne determină să tragem concluzia că asemenea spaţii erau locuri ale renaşterii. Împingi prin cercul simbolic şi ieşi din ou sau te lepezi de pielea veche. Însă există alte dovezi care aşteaptă să fie scoase la lumină şi care dezvăluie legătura dintre lepădarea de piele şi astfel de situri străvechi.

În epoca clasică, grecii reprezentau adesea un şarpe prins între două pietre verticale, pe care le numeau Petrae Ambrosiae (ambrozia din piatră sau stâncă), cu menţiunea că *Ambrosia* înseamnă „nectarul sau Elixirul zeilor”. Potrivit lui Bryant, arheolog din secolul al XIX-lea, Stonehenge era considerat un construct din pietre de chihlimbar, Amesbury – înainte Ambrosbury – din apropiere fiind o dovadă în acest sens. Astfel, puterile tămăduitoare ale pietrelor megalitice îi sunt atribuite şarpelui. De fapt, încă mai găsim asemenea urme în numeroase poveşti cu dragoni, care apără, slujesc şi vindecă străvechiul *neam al pietrei*.

William Stukely, un extraordinar specialist în Antichitate şi un talentat descoperitor de astfel de cercuri, a detectat încă două „temple ale şarpelui”, unul la Shap, în Westmorland, şi celălalt la Classemess, în insula din Lewis. Stukely credea că legenda greacă despre Cadmus, care a semănat dinţi de balaur, face aluzie la construirea unui templu închinat şarpelui. Cadmus s-a prefăcut în şarpe

(sau a îmbrăţişat cultul şarpelui) şi în cinstea lui şi a Harmoniei au fost clădite temple. Pausanius ne dă o mână de ajutor, atrăgând atenţia că „pe drumul dintre Teba şi Gilsas se vede un loc încercuit de pietre alese, căruia tebanii îi spun Capul Şarpelui[36]”. Aşadar, istorisirile străvechi ne pot da indicii despre adevărata identitate a şerpilor şi a dragonilor din legende, iar identităţile reale pot fi locuri propriu-zise sau monumente. Spaţii în care şerpii erau, probabil, extrem de preţuiţi de ofiţii /adoratorii şarpelui de pretutindeni.

Există multe alte scrieri care conţin referiri la dragoni şi şerpi, cum ar fi *Taxiles*, scriere ce i-a fost arătată lui Alexandru cel Mare, text sacru pentru Dionysos. Se povesteşte că avea dimensiuni gigantice, fiind împrejmuit de ziduri, şi că-şi avea sălaşul într-un loc ascuns şi adânc. Eu presupun că asemenea spaţii, asemănătoare cu Stonehenge, erau „portaluri” sau „porţi” spre „ţinutul şerpilor” – locuri ale misterului şi ale renaşterii, unde şarpelui binefăcător i se aduceau daruri şi i se închinau jertfe.

Există într-adevăr o mulţime de dovezi, aduse de oameni ca Paul Devereux, potrivit cărora astfel de locuri erau şi mari cutii de rezonanţă. Adică amplificau sunetul în feluri specifice, creând astfel sunetul tipic al dragonului. Savanţii de acest fel merg chiar mai departe şi afirmă că rezonanţa creează, din praf şi fum, forme de undă în spirală, fiindcă unda rotundă poartă particulele de-a lungul căii serpentine. Deci e posibil ca şarpele să fi fost văzut ridicându-se şi auzind vuietul.

Dar majoritatea oamenilor nu ştiu că asemenea movile şi monumente există pretutindeni şi, de multe ori, sunt asociate cu şarpele şi dragonul.

În 1871, la reuniunea British Association din Edinburgh, un anume domn Phene a istorisit descoperirea unei movile identice în Aigyllshire, una „cu o lungime de câteva sute de picioare, având o înălţime de 15 picioare şi

36 Jamea Pritchard, Solomon and Sheba (Solomon $i Regina din Saba) 1974, p. 35.

o lăţime de 30 de picioare”.

Coada se îngusta spre vârf, iar tumulul circular, despre care el a presupus că ar fi discul solar de deasupra capului lui „uraeus cel egiptean”, îi înconjura capul.

Dar uimitor e că acesta nu e singurul exemplu de imagine imensă, în formă de serpentină, apărută pe pământ. În *Zend Avesta* din zoroastrism, unul dintre eroi se odihneşte pe ceea ce crede că e o bancă, dar află că e de fapt un şarpe verde!

Ificrate a istorisit că în Mauritania „existau dragoni de asemenea dimensiuni, că pe spatele lor creştea iarbă”, arătând astfel că e foarte posibil ca poveştile cu dragoni uriaşi din tărâmuri îndepărtate să se refere la movile ale şarpelui.

Alte exemple de astfel de movile descoperim în scrierile lui Strabon (Lib XV. P. 1022), din care aflăm că există doi dragoni care şi-ar avea sălaşul în munţii din India, unul cu o lungime de 80 de coţi, iar înălţimea celuilalt măsurând 140 de coţi. Şi Posidonius ne povesteşte despre un dragon din Siria, atât de mare, că putea fi călărit de doi oameni, unul pe o parte şi unul pe cealaltă, fără ca aceştia să se vadă unul pe altul. Fiecare „parte” era cât un scut, astfel încât „îi putea încăpea un om în gură”. Bryant e de acord cu ideea că acestea ar fi temple ale ofiţilor.

Şi la ce foloseau asemenea temple?

Papirusurile egiptene şi Codexul Borgia, de origine mesoameri cană, conţin ipostaze sau legende despre regele care intră în şarpe, etapă pe care trebuie să o parcurgă pentru a învia – cum se întâmplă şi în mitul lui Osiris. Este exact acelaşi proces în care sunt întrebuinţate lojile şi templele din zilele noastre, în cadrul societăţilor secrete moderne. În ritualurile francmasonice, iniţiatul trebuie spânzurat şi aşezat într-un sicriu, pentru ca după aceea să fie strigat să se ridice din morţi, aidoma biblicului Lazăr. În ritualul pe care eu însumi l-am parcurs, am fost ucis ritualic şi apoi înviat de energia simbolică a şarpelui.

O carte despre care se spune că ar fi fost scrisă de

Votan (Quetzalcoad) în limba Quiches şi care, zice-se, i-ar fi aparţinut lui Núñez de la Vega, Episcopul din Chiapas, conţine şi ea elemente relevante. Atât de edificatoare, încât episcopul a încercat s-o ardă. Votan povesteşte că a plecat din Valum Chivim[37] şi a venit în Lumea Nouă pentru a împărţi pământul la şapte familii care au mers cu el, aşa-numiţii *culebra* sau oameni „de origine ofită". Străbătând „ţinutul celor treisprezece şerpi", a sosit la Valum Votan, a întemeiat cetatea Nachan (Oraşul Şarpelui), care ar fi, se crede, Palenque din epoca modernă, probabil în jurul anului 15 î.Hr. sau chiar mai devreme. Legenda spune că Votan a făcut patru călătorii la răsărit şi chiar că l-a vizitat pe regele Solomon.

Un aspect interesant al movilei şarpelui este existenţa unui pasaj subteran, despre care se spune că se termină pe acoperişul „cerului". Acesta era numit „gaură de şarpe", iar lui Votan îi era îngăduit să intre numai pentru că era fiu de şarpe. Ceea ce poate însemna, desigur, doar că Votan era un iniţiat în cultul şarpelui şi că exista o movilă a şarpelui sau o piramidă ritualizată care duce în raiul şerpilor sau Patala.

Prezenţa eroilor fenieni din Irlanda antică a fost consemnată în tradiţia orală, prin cântece. Fionn, unul dintre ei, era „ucigătorul de dragoni". Iar o legendă ne spune astfel:

Seamănă cu o movilă mare, fălcile lui se cască uriaşe
Acolo ar încăpea, ascunşi, deşi mare îi e mânia.

O sută de luptători în orbitele lui.

Mai lungă decât cinci bărbaţi la un loc Era a lui coadă, care stătea ridicată pe spate;

Şi chiar cea mai subţire parte a ei era mai groasă
Decât stejarul din pădure umflat de potop.

Fionn a întrebat de unde venea marele monstru şi i s-a răspuns: „Din Grecia, să dea piept în luptă cu fenienii". Pare-se că adoratorii şarpelui veniseră în Irlanda din

37 Chivim este un termen ebraic, având sensul de „fii ai şerpoaicei" (sau ai Evei) şi poate face aluzie la o cunoaştere mai amplă a călătoriei din perspectivă iudaică.

Grecia şi se războiseră cu vechii localnici, lăsând în urmă mare spaimă şi ajungând ei înşişi să fie reprezentaţi ca mari „movile ale dragonului”. Se spune că Fionn a deschis o parte a dragonului şi a eliberat oamenii, după care a purces să-l ucidă. Poate că legenda a preluat un amestec de fapte, trecute prin filtrul adevărului ritualic. A purcede dintr-o parte din dragon înseamnă a primi o nouă viaţă, ca şi în alte mituri.

Ritualurile societăţilor secrete au o vechime de mii de ani, găsindu-şi originea tot în cultul şarpelui. Odată cu formarea creştinismului oficial, a Islamului şi a iudaismului, el avea să fie eradicat, să continue să existe clandestin şi să reapară deghizat în societăţi secrete. Arhitectura şi scrierile conţin dovezi că străvechile movile din lume erau spaţii de renaştere pentru astfel de culte antice, care fuseseră spulberate, adaptate sau asimilate de cultele dominante (creştinismul ş.a.m.d.). Odată cu trecerea timpului, lojile şi templele însele aveau să preia multe alte elemente simbolice, cum ar fi cele de la Templul lui Solomon.

VREŢI SĂ VĂ SPUN UN SECRET?

ENIGMA TEMPLULUI LUI SOLOMON, ELUCIDATĂ

În capitolul anterior am dezvăluit secretul şarpelui din centrele acestui cult din lumea întreagă, precum şi influenţa lor asupra spaţiilor de reuniune folosite de religii şi societăţi secrete în epoca modernă. Poate că cea mai importantă înrâurire asupra celei mai puternice societăţi secrete – francmasoneria – a avut-o Templul lui Solomon. Între zidurile lui se ascunde o psihologie adâncă, care a pătruns în societăţile secrete cu milenii în urmă. Acum a venit vremea să cercetăm această taină.

Există o călătorie pe care trebuie s-o facem cu toţii. Se numeşte viaţă. Şi de ea nu putem scăpa. Nu putem plăti pe cineva să plece pe acest drum în locul nostru şi să îndure durerea şi suferinţa care ne aşteaptă. De n-ar fi părinţii noştri, n-ar exista niciun fel de ajutor. Am fi neajutoraţi şi, foarte probabil, am muri.

Singura cunoaştere cu care venim pe lume este cea

din memoria genetică minoră, aşa că mulţi dintre noi nu fac altceva decât să urmeze tiparele în faţa cărora ne aşază viaţa, evoluţia şi semenii noştri, înţelegem în mod subconştient că trebuie să procedăm asemenea

I

Înaintaşilor noştri, să le călcăm pe urme, să ne căsătorim, să avem copii, o slujbă şi să păşim în caruselul lumii comerciale şi în capitalism, un fel de competiţie bazată pe lăcomie, şi chiar în comunism. Aparent, nu există cale de ieşire dintr-o asemenea existenţă şi, oricum, pe majoritatea dintre noi îi entuziasmează o astfel de vânătoare – pentru că, într-adevăr, nu ştim altceva.

Este o situaţie firească. În definitiv, suntem doar nişte maimuţe, dar mai puţin păroase. Ne străduim să fim bărbatul şi femeia alfa, să fim în top, sine integrăm în societatea sau „tribul" din jur şi să ţinem cu echipa de fotbal pe care o admiră prietenii noştri. Şi adesea această societate nu e decât o versiune mai mare a sinelui nostru; este creaţia grupurilor alcătuite din sinele fiecăruia.

Pe vremuri înaintaşii noştri vedeau dincolo de asemenea lucruri şi recunoşteau că există şi o altă cale. Au descoperit că, pentru a se ridica mai presus de nivelul teluric, de pământul brun pe care se agită, fiinţa umană e nevoită să-şi modifice dialogul interior. Omul trebuie să se înţeleagă pe sine şi forţele care îl conduc.

Această concepţie unică – potrivit căreia ar exista un ţel superior pentru omenire, fie unul colectiv, fie unul individual – a evoluat, devenind ceea ce cunoaştem azi sub numele de gnosticism. Fireşte că am simplificat grosolan ideea şi trebuie să ţinem cont întotdeauna de mistici, cei care au trăit ceea ce numim emoţii şi viziuni din altă lume. Indiferent de ce cred oamenii de rând, creştinii n-au fost singurii gnostici şi mistici. „Gnostic provine din grecescul *gignoskein*, „a şti". Termenul denumea „o sectă de aşa-zişi filosofi în primele veacuri ale creştinismului"[38].

Însă în prezent termenul e folosit într-o accepţiune

38 Borchant, Mysticism.

mai largă, dar eu, personal, îl înţeleg puţin altfel decât ceilalţi şi, probabil, într-o lumină controversată.

Din punctul meu de vedere, termenul grec implică ideea de atotcunoaştere. E vorba despre o cunoaştere dobândită ca şi cum ţi-ai conecta mintea la web-ul care este lumea largă şi ai reuşi să descarci fiecare informaţie într-o clipă. La fel, se presupune că adevăratul gnostic, asemenea misticului, înţelege toate lucrurile într-un mod singular. Având în vedere scopul capitolului de faţă, nu contează dacă e vorba despre mintea care bate la uşa inconştientului colectiv, Arhivele Akasice, sau despre oricare altă denumire care i-a fost atribuită acestui proces. Faptele, sunt cele care rămân, aşa se credea! Şi, datorită acestei opinii, manifestările concrete ale sistemului de credinţe interioare s-au răspândit pretutindeni. Astfel că templele omului au fost exact Templele Omului.

Aşadar, Gnoza înseamnă cunoaşterea sferei esoterice, fiind o istorie care a fost ţinută departe de ochii noştri mult prea multă vreme. Iată adevărul societăţilor secrete, pentru care noi suntem consideraţi prea mundani, ca să-l putem înţelege.

TEMPLUL

Şi acum să facem tot ce e cu putinţă pentru a înţelege Templul lui Solomon şi să păşim aşadar pe pământ sfânt, pe care calcă doar iniţiaţii.

În anii în care am cercetat tema m-am trezit la picioarele Magilor, am stat să ascult vorbele înţelepte ale sufiţilor, m-am alăturat discuţiei purtate de o Lojă Masonică mai iluminată. Astfel învăţam, meditam la acest proces, având urechile ciulite şi ochii deschişi, şi ceea ce descopeream puneam în balanţă cu ştiinţa modernă şi gândirea limitativă a epocii noastre. Atât universul esoteric, cât şi lumea ştiinţei sunt inutile una fără cealaltă, astăzi avem nevoie de amândouă, dacă dorim cu adevărat să înţelegem.

Să vedem, aşadar, ce ştim despre Templul lui Solomon. Din păcate, nu există dovezi arheologice, indiferent de ce-aţi citi dumneavoastră pe website-ul

vreunei grupări fundamentaliste. Ni se spune că în veacul al X-lea î.Hr. regele Solomon a clădit un templu măreţ, închinat Domnului. Din nefericire, dacă povestea ar avea un sâmbure de adevăr, am descoperi că, de fapt, a fost un templu în care şi-au găsit locul multe religii păgâne.

Iată ce afirmă profesorul James Pritchard în studiul *Solomon şi Sheba* (*Solomon şi Regina din Saba*):

(…) în realitate, aşa-numitele cetăţi Megiddo, Gezer, Hazor şi însuşi Ierusalimul erau ca nişte sate. Clădirile publice erau destul de mici, iar casele de locuit erau precare, având podele de lut. Obiectele arată o cultură materială care nici măcar după standardele din Orientul Apropiat al Antichităţii nu poate fi considerată rafinată sau bogată. În mod hotărât, „măreţia" epocii lui Solomon nu înseamnă decât precaritate şi monotonie, deşi *Cartea întâi a Regilor* susţine exact opusul.

La lumina zilei nu se observă niciun fel de dovadă a existenţei Templului lui Solomon (lucru pe care majoritatea cercetătorilor se tem să-l spună). Nu avem nici dovezi care să ateste existenţa lui Solomon, cu excepţia scrierilor biblice. Aceeaşi situaţie e valabilă pentru Regina din Saba sau pentru oricare alt personaj din acest episod. Dar povestea e mai profundă decât ne putem închipui, cuprinzând mai multe înţelesuri decât am îndrăzni că credem.

În The Temple aâlerusalem: A Reveladon (Templul Ierusalimului – o revelaţie), John Michell ne oferă un indiciu despre adevăratul înţeles:

Potrivit legendelor, Templul este un instrument mistic, o ştiinţă a preoţiei, o formă de alchimie prin care elemente de semn opus de pe pământ şi din atmosferă s-au contopit şi s-au nuntit ritualic. Iar rodul contopirii a fost un duh care a binecuvântat şi a sfinţit neamul lui Israel.

Câtă dreptate are Michell! Templul e un instrument mistic, o ştiinţă a preoţiei sau chiar o magie. Taina ni se dezvăluie în faţa ochilor pe măsură ce facem descoperiri. Adevăratul Gnostic, discipolul autentic, cel desăvârşit, trebuie să fie un om echilibrat, bărbat sau femeie. Trebuie

să-şi reunească cele două dimensiuni ale minţii – principiul masculin şi cel feminin, cum li se spune. În noi există ambele dimensiuni, iar alchimiştii foloseau conceptul de echilibru, pe care îl dădeau la iveală în imaginile reprezentând Hermafroditul (jumătate bărbat, jumătate femeie).

Solomon nu a fost un om în came şi oase şi nici regina din Saba. Au fost simboluri ale acestui proces interior şi adesea şi exterior. Toată povestea despre Solomon, regina din Saba şi templu, care întruchipează trupul desăvârşit (atât pe cel fizic, cât şi pe cel spiritual) este povestea propriului nostru psyché. Este un adevăr esoteric, a cărui formă exoterică a fost răstălmăcită.

HIRAM

Hiram era fiul unei mame evreice şi al unui tată fenician. Se povesteşte că el a ridicat Templul lui Solomon. *Cartea a treia a Regilor*, *7*: *13 – 15* istoriseşte că era „fiul unei văduve din seminţia lui Naftali" şi că „a turnat pentru pridvor doi stâlpi de aramă". Iar în următoarele două versete descoperim un indiciu interesant:

Şi pentru pus în capetele stâlpilor, a făcut două coroane, turnate din aramă; înălţimea unei coroane era de cinci coţi şi înălţimea celeilalte coroane de cinci coţi; şi pentru acoperit coroanele care erau în spatele stâlpilor, a făcut el două reţele ca două plase din lanţuri, lucrate împletit: şapte lanţuri pentru unul şi şapte pentru celălalt.

(Biblia Masonilor, ediţia Collins)

Iar stâlpilor li s-a spus *Ioachim*, adică „el întemeiază", şi *Boaz*, adică „în el este puterea". Majoritatea francmasonilor din epoca modernă ştiu că aceşti stâlpi joacă un rol central în cadrul Templului sau al Lojei. Iar la celebra capelă Rosslyn se pot vedea imitaţii ale lor, după cum vom constata.

Textul originar ne oferă informaţii interesante despre stâlpi. Mai întâi, aflăm că materialul folosit este arama, ca şi în cazul Şarpelui de Aramă al lui Moise, care sugerează caracterul dur al şarpelui. Înălţimea coroanei era de cinci coţi, element ce corespunde cobrelor cu cinci capete din

India şi plasate în vârful stâlpilor (deşi Biblia îi numeşte crini, care întruchipau echilibrul).

La capătul fiecărui stâlp duceau câte şapte reţele împletite. E bizar că lanţurile acopereau coroanele şi de aici putem trage concluzia că cele şapte lanţuri (încolăciri) erau o aluzie la cap, asemenea şerpilor din sistemul kundalini.

Între Hiram şi şarpe există legături cât se poate de reale. Am observat că el se trăgea din seminţia lui Naftali, întruchipată, potrivit tradiţiei evreieşti, de un şarpe sau basilisc. Poate că este vorba aici despre o origine egipteană, căci tradiţia evreiască afirmă că Naftali era fratele lui Iosif, cel ales să reprezinte familia în faţa faraonului.

Aşadar îţi trimit un om înţelept şi înzestrat cu ştiinţă, şi anume pe meşterul Hiram-Abi, Fiul unei femei dintre fiicele lui Dan, iar tatăl său e tirian. Acela ştie să facă lucruri de aur şi de argint, de aramă şi de fier, de piatră şi de lemn, de tort purpuriu, stacojiu şi albastru, de in şi de purpură; ştie să facă tot felul de sculpturi şi să îndeplinească tot ce i se va porunci, împreună cu meşterii tăi, cu meşterii domnului meu David, tatăl tău. (*Cartea a doua a Cronicilor*, *2*: *13 – 14*)

Versetele citate ne spun că Hiram era un fiu din seminţia lui Dan, care purta emblema şarpelui, de data aceasta cu un cal. Pare incredibil, dar versetul despre iscusinţa reală a unui personaj literar dezvăluie şi un adevăr ascuns, şi un tipar repetitiv. Atenţie la următorul tipar: Hiram este priceput la (1) lucruri din aur şi argint; (2) aramă şi fier; (3) piatră şi lemn; (4) purpuriu, stacojiu şi albastru; (5) m şi purpură; (6) sculpturi; (7) tot ce i se va porunci. Observaţi cele şapte elemente în echilibru ascunse în dibăcia celui care a ridicat Templul! Iată un adevărat indiciu despre enigmaticul Templu al lui Solomon.

Potrivit *Cărţii a doua a Cronicilor*, Hiram era om şiret, perspicace şi priceput la meşteşugul aurului, al argintului, al aramei, al pietrei şi al lemnului. Încă el ar fi avut şi unelte care găureau piatra, simbol al înţelepciunii

şi al temeliei. Prin urmare, unealta lui Hiran a străpuns vălul înţelepciunii.

Din *Cărţile Regilor* aflăm că Templul a fost zidit din piatră (din înţelepciune) înainte de a fi adus în locul acela, situaţie similară cu cea a clădirilor prefabricate. Tradiţia spune că nici ciocanul, nici toporul şi nicio unealtă de fier n-a fost folosită la înălţarea Templului. Atunci, cum a fost construit? Iată un paradox, pe care îl putem rezolva, dacă dezvăluim adevărata taină a Templului.

Potrivit învăţăturii rabinice, Templul fusese ridicat înainte de Şamir, un vierme uriaş sau un şarpe care putea să taie piatra (uneori, „vierme" e echivalent cu „şarpe"), element asemănător cu credinţele nordice şi celtice, în care Walhala şi Camelot au fost înălţate cu focul dragonului. Iar în China la construirea clădirii a ajutat şi energia şarpelui.

Iată un concept universal, prezent şi în India, unde se leagă de Naga din poveste, care au fugit din ţară şi au dus pe alte meleaguri înţelepciunea în ale arhitecturii. Zeii-arhitecţi, cum e Thoth din Egipt, sunt

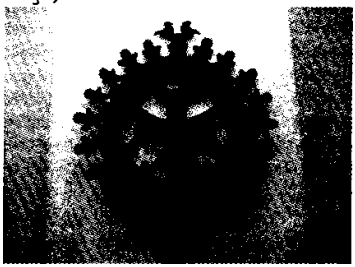

Adevăratul eu în centru.

Inseparabil legaţi de înţelepciune, fiind asociaţi cu edificiul „Templelor înţelepciunii" din sinele nostru.

Potrivit unei legende, Şamir a ajuns pe mâna Prinţului Mării[39], simbol al Prinţului înţelepciunii.

În esenţă, este vorba despre Templul înţelepciunii clădit de şarpe, care nu e altul decât forţa kundalini, care va fi apoi preluată în Cabala. Cea din urmă reprezintă un manual de antrenament psihologic, o metodă de autodezvoltare, o modalitate prin care societatea poate

39 Wilhelm Bacher şi Ludwig Blau, Shamir.

deveni un întreg, o metodă multistratificată de a te apropia de divinitate aflată în fiecare dintre noi, zeitate care, în viziunea anticilor, era aceeaşi în fiecare individ.

Întregul proces se repetă iar şi iar în Biblie. Templu e redus (ca metoda reducţiei din alchimie) şi refăcut mereu şi mereu, până când, în cele din urmă, Christos *e* templul redus (ucis), după care se scoală din morţi pentru ultima oară. Astfel că, potrivit scrierilor, acum noi toţi ne putem întâlni cu acest Hristos şi putem avea aceeaşi cunoaştere cu toţii. Nu trebuie decât să înţelegem că adevăratul Hristos este tot şi în toate. Dar nu prea merge, nu? Chiar şi azi, în secolul XXI, omul continuă să caute răspunsuri, deci templul e supus unei alte reducţii…

Opinia mea e că toţi ar trebui să cercetăm propriile noastre „temple" şi să le doborâm la pământ. Iar apoi să începem să le reconstruim, să le facem mai mari şi mai bune, aşa cum spune Biblia. Mai mult, trebuie să facem acest lucru până când lumea asta a noastră îşi va găsi pacea şi toţi vom fi egali în faţa lui Dumnezeu…

Dar să fim vigilenţi. Toate ideile acestea sună minunat şi ispititor, într-un fel, întind o capcană pentru mintea noastră, la fel cum societăţile secrete joacă jocuri de manipulare de multe ori. Fără îndoială că afirmaţiile făcute până acum conţin un adevăr, însă ar fi o prostie, după cum vom vedea, să rămânem cu gura căscată de mirare în faţa puterii kundalini doar pentru că omului străvechi i se părea „iluminatoare".

SOCIETĂŢILE SECRETE ŞI ILUMINAREA

De ce se alătură oamenii societăţilor secrete a fost dintotdeauna una dintre cele mai mari enigme ale existenţei acestor organizaţii. De ce astfel de grupări li se par atât de interesante oamenilor? Ce caută ei?

Răspunsurile la asemenea întrebări sunt dintre cele obişnuite şi evidente: toţi căutăm iluminarea în drumul nostru şi fiecare individ o găseşte în alt chip – de aici nevoia de atât de multe tipuri de organizaţii secrete. Este vorba despre ceea ce a fost numit un vid pe care simţim nevoia să-l umplem; un gol din fiecare fiinţă, care cere o

fiinţă superioară sau o stare de conştiinţă superioară. Unii psihologi sunt de părere că aceasta este dimensiunea evolutivă din vieţile noastre, potrivit căreia înăuntrul nostru există impulsul necontenit de a ne dezvolta, alături de speranţa adânc înrădăcinată. Nădejdea ne face să ne străduim să dobândim mai mult şi astfel devenim cea mai puternică şi cea mai adaptată specie – iată evoluţia.

Însă această situaţie cuprinde un adevăr care multora le-a scăpat, în noi se află un vid real: lipsa adevăratei trăiri a iluminării. Însă o stare de conştiinţă superioară există, de fapt Dacă n-ar exista, sentimentul

128 I Philip Gardiner şi emoţiile care-i îndeamnă pe oameni s-o redescopere n-ar fi atât de puternice şi universale. Nu este vorba – precizare pe care trebuie să o fac de fiecare dată – despre kundalini, care e o reacţie electrochimică umană, tulburată, însă frumoasă. E aproape imposibil să urmăm conceptul hindus în litera lui, în primul rând pentru că nu există scrieri despre el şi, în al doilea rând, fiindcă e foarte periculos şi poate duce uşor la psihoză şi la alte tulburări mintale. El constituie un aspect al înţelepciunii interioare autentice, dar nu este singurul.

De-a lungul mileniilor, societăţile secrete şi chiar şi unele religii au încercat să ne aducă înapoi la această stare de conştiinţă, însă cel mai adesea au folosit puterea pentru a obţine putere. De unde ştim?

O analiză rapidă a societăţilor secrete din lume ne va arăta că experienţa iluminării a fost întrebuinţată în orice împrejurare pentru a atrage membri şi a-i păstra.

Încă din veacul al XI-lea, a apărut în Persia o grupare enigmatică, echivalată, în mod eronat, cu asasinii. Numele ei provine din *haşiş* (*hashishim*, „cei care fumează haşiş”), halucinogen ce induce starea de transă, care, în opinia multora, i-ar ajuta pe conducători să pună stăpânire pe gândurile supuşilor. Iniţial, acest nume reprezenta o insultă.

Într-o celebră scriere apocrifă din sfera folclorului, Hasan, fiul lui Sabah, şeicul Munţilor şi conducătorul sectei asasinilor, îi spune unui oficial de la Curtea

împăratului: „Îl vezi pe paznicul acela credincios care veghează în turelă? Priveşte!”

La semnul şeicului, credinciosul s-a aruncat de îndată din vârful muntelui ui prăpastie, unde şi-a dat duhul. „În toată Asia am şaptezeci de mii de bărbaţi şi femei şi fiecare dintre ei e gata să-mi facă pe plac”. În primul rând, este vorba de a avea un control uluitor asupra minţii altui om. În al doilea rând, asasinii erau o grupare cu o vechime mult mai mare decât arată această prezenţă timpurie, având şaptezeci de mii de adepţi răspândiţi prin Asia. Nicio societate nu se poate alege cu un număr atât de mare de devotaţi peste noapte. Câştigarea unui număr remarcabil de adepţi era un proces care dura mai mulţi ani şi implica, de asemenea, multă muncă de convingere – asta în caz că nu exista o metodă de control mai lesnicioasă!

Parcă imitând sau luându-se după o instituţie mai veche, asasinii parcurgeau un ciclu de iniţiere bazat pe mai multe niveluri. Elementul acesta este asociat în întregime cu cele şapte chakre ale iniţiem din tradiţia hindusă, apropiată, întemeiată pe energia şarpelui. La nivelul al şaptelea, asasinii ajungeau la „marea taină”, aceea că toţi oamenii şi întreaga creaţie erau una şi că totul face parte dintr-un întreg. Această mare taină cuprindea ideea de a face parte din întreg şi de a-i înţelege elementele creatoare şi distrugătoare (ordinea şi haosul). Ismailiţii (iniţiaţii asasini) puteau folosi, prin urmare, puterea cea mare dinlăuntrul întregului. Credeau cu tărie că restul oamenilor, cu excepţia celorlalte societăţi, nu ştiu nimic despre respectiva putere. Ea se dobândea prin recursul la haşiş şi prin implicare ritualică inteligentă, care-i făcea pe ismailiţi să simtă că fac parte dintr-un bine mai amplu, că sunt „aleşi”, sentiment pe care Adolf Hitler avea să-l folosească mai târziu pentru a obţine controlul asupra poporului german. Există însă şi un al optulea nivel, uşor separat, care afirma că toate religiile şi filosofiile sunt false şi că singurul lucru care contează este împlinirea acestei puteri superioare, aflate înăuntru. În ciuda opiniei comune, asasinii nu erau doar musulmani, nu constituiau o

categorie cunoscută, ci reprezentau numai o societate secretă. Abia mai târziu grupul a trebuit să se orienteze spre Islam pentru a supravieţui şi, chiar şi atunci, şi-a acordat lui însuşi privilegii speciale, care să-i îngăduie să schimbe orientarea religioasă după bunul plac.

Asasinii sunt întotdeauna asociaţi (şi pe bună dreptate) cu templierii. Cele două grupări păstrau legătura şi se respectau reciproc. Şi aveau chiar relaţii băneşti. Să fi desluşit oare cavalerii templieri această taină mare şi să fi adus înapoi în Europa „Sfântul Graal" al iluminării? Aşa se pare, după cum am văzut în legenda lui Arthur şi cea a lui Robin Hood.

Întregul proces este asociat, fără îndoială, cu străvechea energie a şarpelui sau cu focul şarpelui de pretutindeni, care avea legătură cu acele culturi ale şarpelui, pe care le-am dezvăluit în *The Serpent Grail.* Însă există o altă dovadă despre asemenea elemente. Al doilea Mare Maestru, Buzurg-Umid (Marea Făgăduinţă), se situa pe sine la Alamut, altfel cunoscut sub denumirea de Cuibul de Viperă. Există şi mai multe elemente care-l asociază cu templierii – Buzurg-Umid a făcut o înţelegere cu regele Baldwin al II-lea al Ierusalimului, aflat în relaţii strânse cu templierii. În 1129, cei din urmă şi cruciaţii s-au aliat, de fapt, cu asasinii pentru a ocupa Damascul, un indiciu că asasinii nu erau doar musulmani şi că erau pregătiţi chiar să intre sub mantia creştinismului, dacă astfel ar dobândi mai multă putere.

Ritualurile secrete ale templierilor şi acuzaţiile care le-au fost aduse erau inseparabile de cultul asasinilor. Trebuie să ne întrebăm dacă templierii au recurs la aceleaşi tehnici de controlare a gândurilor precum asasinii? Există dovezi care sugerează că templierii, în relaţie cu asasinii, înţelegeau, de fapt, la ce folosesc halucinogenele, mai ales la alinarea durerii. În cartea sa intitulată *Sex and Dmgs* (*Sex şi droguri*), Robert Anton Wilson şi-a exprimat opinia că templierii apelau la haşiş, pe care au învăţat să-l folosească de la asasini. Nu e o afirmaţie gratuită, date fiind legăturile existente. Astfel de

legături se vădesc între ritualurile şi credinţele templierilor, pe de o parte, şi o mare parte din religiile Orientului Mijlociu, pe de altă parte. Să adăugăm şi influenţa sufită – Capul de Aur al sufitului având ipostaza de Baphomet la templieri. Capul de Aur, după cum subliniază Idries Shah în *The Sufis* (*Sufiţii*), implica „venerarea unui cap misterios (care) putea foarte bine să fie o referire la marea operă a transumanizării care are loc chiar în mintea aspirantului". Ideea era că natura umană a individului se transferă în aur prin trăirea iluminării şi astfel se scoate la lumină secretul alchimiei – kundalini virtual.

Ritualul sufit de iniţiere implica, de asemenea, intrarea printr-un portal alcătuit din doi stâlpi. Intrarea simboliza portalul către o lume a iluminării şi a cunoaşterii.

Dacă e adevărat că francmasoneria a luat fiinţă dintr-un izvor de cunoaştere a templierilor înseamnă că aceasta ar putea fi una dintre

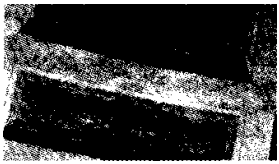

Ochiul iluminat al zeului, plasat într-un triunghi, simbol folosit mai târziu de Illuminati.

Originile celor doi stâlpi gemeni ai ghildelor masonice. Este similară şi cu stâlpii-gemeni (Safa şi Marwa) printre care trebuie să păşească pelerinii de la Meca.

Influenţa Parsi (zoroastrismul persan) este vizibilă, de asemenea, în ritualul Kusti. În fiecare zi participanţii îşi legau o coardă sacră în jurul mijlocului. Faptul că templierii au fost acuzaţi că oficiază un ritual la care folosesc o coardă sacră şi care seamănă cu ritualul Kusti din zoroastrism arată o tradiţie a cunoaşterii veche de mii de ani.

Asemenea tradiţii se regăsesc şi în mithraism, marea religie romană, în care iniţiatul purta semnul crucii pe

frunte, întruchipând Soarele şi locul iluminării, identic celui folosit de hinduşi, de vechii egipteni şi de triburile din America, ca să menţionăm doar câteva.

Mare parte din învăţătura străveche, presupusă a fi secretă, a fost preluată de ceea ce se numeşte gnosticism. Nu toţi gnosticii sunt o apă şi-un pământ, dar există o temă generală: iluminarea. Acum metodele ne sunt familiare. Mulţi credeau că extazul îi va duce în starea esenţială, iar alţii erau încredinţaţi că, prin post şi meditaţie, se vor apropia de Dumnezeu. Rezultatele au fost acelaşi: o mai profundă înţelegere de sine şi credinţa că sunt în legătură cu Dumnezeu. Extazul era menit a mvigora şi, ca şi cum ar fi într-un Nexus[40], iniţiatul dorea necontenit să ajungă să atingă iar aceeaşi stare, care-l va păstra în legătură. Pentru cei cu structură religioasă, o asemenea trăire era atât de autentică, încât credeau cu adevărat că astfel comunică direct cu Dumnezeu. De aceea atrag permanent atenţia asupra forţei kundalini, fiindcă presupune primejdii, iar adepţii nu numai că refuză să vadă*, dar nu pot* vedea tocmai din cauza naturii sistemului!

Diversele metode întrebuinţate pentru a intra în această stare au o vechime remarcabilă. Înfometarea ritualică e veche de când lumea. Practicată în cadrul ritualurilor de la Eleusis, din care Platon însuşi făcea parte, iniţiatul postea vreme îndelungată, după care urma o perioadă de aşteptare. Astfel creştea simţul clarviziunii şi mintea se ascuţea, iar întâmplarea avea loc în mintea individului înainte de a se petrece în realitate. Niciun conducător n-ar putea cere mai mult. După aceea iniţiatul era dus în templu, unde se bucura de o masă ritualică, ceea ce crea efecte de proporţii asupra corpului, creştea cantitatea de zahăr din sânge, iar mintea aproape că intra în transă. Urmau o învârtire, ca cele pe care le experimentează dervişii, băuturi care provoacă somn şi scenarii interpretate de marii preoţi, aparent puternici. În acest moment al stării de iluminare se dezvăluiau obiectele şi cuvintele sacre. Vechimea şi amploarea respectivului

40 Nexus - în lb. latină, „centru“, „legătură“ (n. red.).

sistem de îndoctrinare pot fi observate în cuvintele de încheiere, „Cansha om pacsha”, expresie sanscrită. Experţii recunosc într-adevăr că asemenea ritualuri s-au format în India, pornind de la străvechii brahmani.

E ciudat că în ritualuri se folosea şi o coardă cu şapte componente, care simboliza admiterea iniţiatului în grup.

Iată ce scria Aristotel: „Iniţiaţii mai degrabă trăiesc anumite emoţii şi sunt aruncaţi într-o stare de spirit specială decât învaţă ceva anume”. „Starea de spirit specială” era vulnerabilitatea care-l transforma pe iniţiat într-o fiinţă maleabilă, pe care preoţii o manevrau şi manipulau în scopuri personale, la fel cum Bătrânul Muntelui îi manipula pe asasini. Iar iniţiatul chiar credea că vizitase alte lumi.

Toate aceste metode şi mijloace de manipulare s-au transmis, în timp, la tot felul de societăţi secrete moderne. Marea Preoţime de la Teba, societatea scoasă la lumină pentru prima dată în Germania secolului al XVIII-lea, a consemnat următoarele despre iniţiat:

Era condus spre doi stâlpi înalţi, între care stătea un grifon ce mânuia o roată aflată în faţa lui. Stâlpii întruchipau răsăritul şi apusul, grifonul era Soarele, iar roata reprezenta cele patru spiţe ale celor patru anotimpuri. Îl învăţa cum să folosească nivelul şi era iniţiat în geometrie şi arhitectură. I se dădea o baghetă pe care se încolăceau şerpi şi parola, JHeve” („şarpe”) şi i se spunea povestea prăbuşirii omului. (Enquire Within, *The Trial of the Serpent*, [*Judecata şarpelui*])

Străvechile simboluri folosite în procesul iniţierii sunt acum evidente.

Teme similare sunt prezente în iniţierile şi ritualurilor vrăjitoarelor. Învârtirea, dansul şi o stare frenetică generală îl făceau pe participant să intre în transă, stare cunoscută azi sub denumirea de *catharsis*. Halucinogenele precum „alifia” folosită de vrăjitoare ca să le ajute să zboare, care conţinea hioscină, facilitau inducerea *catharsis-ului*. După aceea învăţătorul îi călăuzea printr-un ansamblu de cuvinte ritualice şi incantaţii, prin

intermediul cărora se dobândea control total asupra minţii. Având un asemenea control, ca în numeroase religii, de multe ori participantul îşi părăsea familia şi prietenii. Iată originea a ceea ce numim, în epoca modernă, cult, iar acum putem înţelege cât de dificil e procesul de formare a unui cult.

Trezirea minţii prin extaz este, pe de o parte, o eliberare de normă şi o intrare a minţii într-o stare de libertate, dar, pe de altă parte, reprezintă o unealtă periculoasă, întrebuinţată în multe culte, societăţi secrete şi în religia oficială, pentru a stăpâni şi manipula masele în anumite scopuri. Poate că e adevărat că unii nu sunt animaţi decât de bună-credinţă, dar istoria a arătat în repetate rânduri că lăcomia e atotputernică şi poate cotropi sufletele multor grupări însufleţite de bune intenţii.

Aşadar, lecţia este următoarea: aveţi grijă în ce şi în cine credeţi!

ORIGINILE ŞARPELUI ŞI ADEVĂRATELE ORIGINI ALE FRANCMASONERIEI

Cu adevărat, misticismul este marele Secret Masonic, Iniţierea Supremă (...) E vechi de când lumea. (J. Manques-Rivere, La Trahison Spihtualle de la Freemason, [Trădarea spirituală a francmasonului])

Aşadar, secretul e întemeiat pe o reacţie electrobiologică şi chimică produsă în minte, deseori numită kundalini. Acum ştim că ea e legată inerent de şarpele din procesul interior şi din viziunea lăuntrică, căreia i se spune puterea şarpelui. Să aibă vreo legătură reală cu cea mai mare societate secretă din lume? E limpede că şarpele este şi a fost dintotdeauna un simbol al francmasonilor, de care sunt foarte mândri, întrebarea este câţi membri îşi dau seama despre ce e vorba.

ORIGINILE

Avraam, părintele omenirii, din neamul lui Israel, e unul şi acelaşi cu Hiram al francmasonilor. Ambele personaje provin din adoratorii

136 I Philip Gardiner şarpelui, asociaţi cu Naga din India sau cu fundalul reprezentat de zeităţile şarpe. Iată o

afirmaţie îndrăzneaţă, însă n-o fac numai eu.

Flavius Josefus scria următoarele în *Istoria evreilor*:

Aceşti evrei se trag din filosofii indieni; se numesc calani indieni.

Megastene, trimis în India de Seleucus Nicator, a consemnat şi el că evreii se numeau „k al ani" şi erau un *trib indian*.

Clearchus din Soli a afirmat: „Evreii se trag din filosofii din India. Filosofii se numesc calanieni în India, iar în Siria, evrei. Numele capitalei lor e foarte greu de pronunţat. Acest nume e Ierusalim".

Dacă Avraam este părintele neamului evreiesc înseamnă că e o figură legendară a Indiei. Deci cine e el? A existat în realitate? A venit vremea să-i facem pe tradiţionalişti să se supere.

Evident, corespondentul unui Avraam indian e Brahma (A-Brahma), care se întâmplă să aibă o soaţă şi o soră pe nume Saraisvati[41] – nume izbitor de asemănător cu cel purtat de soţia biblicului Avraam, Sarai. Se povesteşte că Avraam şi-a deprins meşteşugul în Ur, situat foarte aproape de graniţa cu Persia, în drum spre India.

De asemenea, este cert că numele lui Brahma s-a răspândit în toată regiunea aceea, iar persanii chiar l-au adoptat şi i l-au dat uneia dintre divinităţile lor. Deci ţinutul în care se spune că Avraam a deprins arta preoţiei este chiar teritoriul în care Brahma indianul a devenit cunoscut, ajungând obiect de veneraţie. Ce altceva mai putem descoperi pe teritoriul caldeenilor?

Aceştia purtau denumirea de Kaul-Deva, fiind o castă preoţească ai cărei membri locuiau, printre alte spaţii, şi în Afghanistan, Caşmir şi Pakistan (Kaul-Deva însemnând „calani Strălucitori", e vorba despre

Strălucitori iluminaţi, grupare ce îşi are originile în anticul Sumer, după cum am subliniat în cartea mea *The Shining Ones* [*Strălucitorii*]).

---

41 Brahma constituie forţa subtilă a vieţii sau spiritul însuşi, iar Saraisvati reprezenta Râul Vieţii. Vezi A.L. Basham, The Wonder that Was India, Fontana Ancient History, 1967.

Aşadar, Avraam/Brahma a învăţat meserie printre caldeeni, care aveau relaţii cu subcontinentul indian şi alcătuiau o preoţime Strălucitoare sau suflete iluminate. În acest sens, „Avraam” nu era decât un titlu acordat marelui preot sau domn al sectei lui Brahma. Dacă acesta trebuia să imite vieţile zeilor, ca în Egiptul antic, atunci, avea nevoie de o soţie/soră.

Saraisvati era şi sora, şi consoarta lui Brahma, ceea ce trimite la episodul biblic despre Avraam.

Cu adevărat ea mi-e soră după tată, dar nu ştiu după mamă, iar acum mi-e soţie. (*Facerea*, *20*: *12*)

Mai târziu, acelaşi tipar al Gnozei ascunse avea să devină o componentă a mitului Maria/Iisus. Întorsăturile şi răstălmăcirile complicate pe care la fac scriitori din epoca modernă, cum ar fi cele propuse de Dan Brown în *Codul lui Da Vinci*, menite să explice aparenta unicitate a relaţiei dintre Iisus, Fecioara Maria şi Maria Magdalena, sunt cu adevărat remarcabile. E simplu.

Aşa cum Serai este Saraisvati, ea este şi Isis, cea mai importantă zeiţă egipteană. Şi Maria este un dublu al lui Iisus. Cea din urmă era soaţa lui Osiris, de aici dimensiunea de soţie. Prin urmare, era mama lui Horus Mântuitorul, de aici ipostaza de maică a lui Dumnezeu. Însă Horus era Osiris reîncarnat, deci Isis îi era şi soră. Fecioara Maria, Maria Magdalena, adică iubita/consoarta, şi Maria de Betania, sora, sunt realmente dimensiuni ascunse ale unei tradiţii gnostice mult mai vechi, care nu conţine niciun element literal! Cele trei Marii constituie, de fapt, trei aspecte ale unui principiu feminin, treimea feminină.

Sigur că aici ne putem confrunta cu o dificultate, de vreme ce nicăieri nu se afirmă că Maria de Betania era sora lui Iisus. Dar se spune că era sora lui Lazăr, pe care Iisus l-a înviat din morţi sau care, mai bine spus, *era* Iisus înviat din morţi.

Vedeţi dvs., în mitologia egipteană lui Horus, fiul zeului şi salvatorul, îi revenea misiunea de a-şi învia tatăl, pe Osiris, şi, într-un fel, de a se învia pe sine (căci Horus

era Osiris înviat).

Oricum, Lazăr şi Osiris sunt nume net diferite şi nu se poate face o legătură între ele. Însă, deşi etimologia exactă e subiect de aprinsă dispută, mulţi sunt de părere că *există* o legătură dovedită. Cum?

În Egiptul antic, denumirea atribuită lui Osiris era cea de Asar sau Azar. Acum, când egiptenii se refereau la zeii lor, adăugau articol hotărât la respectivul nume propriu: „Azarul". Articolul hotărât avea şi sensul de „domn" sau „zeu", aidoma grecescului *The-os* sau *Theos* („Dumnezeu"). Unul dintre termenii ebraici care-l numeau pe Domnul era 7 şi se folosea cu referire la numeroase divinităţi, ca în El-Shaddai şi El-ohim. Deci, atunci când scriitorii ebraici l-au inclus pe Osiris în miturile lor, au dat forma El-Azar – Osiris Domnul. În tălmăcirea în latină, realizată mai târziu, această formă a devenit El-Azar-us. Particula „us" era o terminaţie a numelor proprii de gen masculin din limba latină. În arabă, Lazăr se ortografiază tot Al-Azir, fără „us". Aşadar, avem acum forma Al-Azar-us, care se reduce la Lazăr. Astfel, mitul egiptean sau unul mult mai vechi s-a transformat într-un adevăr propriu-zis despre consemnarea biblică.

Deci Horus l-a sculat din morţi pe „El-Azar-us" sau „El-Osiris", aşa cum Hristos avea să-l învie pe Lazăr". Episodul constituie o alegorie a renaşterii lui Osiris, Zeul Soarelui, însă ne sugerează, de asemenea, un element remarcabil: că Maria de Betania, ca soră a lui Lazăr, era sora lui Iisus, în plan esoteric şi literar.

Astfel că aflăm că Iisus şi Maria reprezintă, în realitate, două personaje întemeiate pe un mit egiptean mult mai vechi, care îşi are, la rândul lui, rădăcinile în Sumerul antic, şi descoperim, de asemenea, că povestea lui Avraam şi Sarai nu diferă deloc. *Coranul* (*6*: *75*) nu dezvăluie că Fiul lui Abraham se numea Azar (Osiris), deci Abraham era Horus, ca şi Iisus. Luaţi aminte, de asemenea, că din *Sfânta Evanghelie după Luca* (*16*: *22* – *25*) descoperim că Lazăr însuşi s-a odihnit

Nu e de mirare că stâlpii lui Hiram sunt legaţi

indestructibil de venerarea şarpelui. În capela Rosslyn şi mai ales pe unul dintre stâlpii ei falşi e prezentă simbolistica şarpelui, nu atât în relaţie cu miturile nordice despre Yggdrasil şi şarpele muşcător, cât cu simboluri ale puterii religioase deţinute de şarpele gnostic.

Una dintre cele mai importante imagini de pe *Pergamentul Secret* descoperit de Andrew Sinclair e un şarpe mare, încolăcit, aşezat sub scările Templului şi reprezentat cu o coroană, o cazma şi o lopată, ca şi cum ar spune ceva despre dezgroparea Templului însuşi.

Există o legendă care ar putea veni în sprijinul descoperirilor lui Andrew Sinclair.

Ea spune că regina din Saba s-a simţit atrasă de Hiram, iar regele Solomon a fost gelos, atât de gelos, că a urzit un complot ca Hiram să-şi piardă viaţa. La uciderea lui urma să se folosească metal topit, din care să se toarne o „mare de aramă", numai că meşterul a fost salvat de duhul lui Tubal-Cain, strămoşul lui, asociat cu acest cult al şarpelui. Aşadar, şarpele i-a salvat viaţa.

Hiram a azvârlit „giuvaierul" într-o fântână adâncă, iar apoi a fost ucis de slujbaşii lui Solomon cu o lovitură la cap. Se spune că mai târziu cei trei stăpâni au găsit cadavrul şi s-au închinat lui. Podoaba a fost descoperită şi aşezată pe un altar triunghiular, ridicat de Solomon într-o boltă tainică de sub Templu (Josephus, *Antiquities*, *V111, 3*: *4*). Oare ce era podoaba constructorului şi de ce a devenit ea obiectul unei asemenea veneraţii? Orice va fi fost, cavalerii cruciaţi de mai târziu, deghizaţi în templieri, au săpat cu mânie sub Templu, spune legenda, pentru a scoate la iveală adevărul. Se crede că templierii au făcut săpături în căutarea altor obiecte, cum ar fi Chivotul Legii, despre care ei (şi alţii, Sf. Bernard, de pildă) erau încredinţaţi că se află acolo. Poate că şi în acest caz este vorba despre limbajul gnostic şi simbolic – eterna căutarea a propriei noastre naturi divine.

După asemenea săpături îndoielnice, şi templierii, şi cistercienii, s-au îmbogăţit considerabil în vremea Sfântului Bernard. În întreaga Europă s-au ridicat clădiri

măreţe – şi toate ascunzând simbolistica secretă a şarpelui şi iscusinţa în ale arhitecturii, artă pe care templierii au deprins-o în vremea în care s-au aflat în Orientul Mijlociu. Dar cea mai importantă este simbolistica pe care au adus-o când s-au întors şi care s-a răspândit în cultura europeană ca un virus contagios, pătrunzând în edificiile şi operele de artă de pe continent şi păstrând vie străvechea tradiţie, pentru ca noi să o putem redescoperi cândva.

Stâlpii de aramă ai lui Hiram, goi în interior, metaforici, au devenit stâlpii gemeni la masonii de mai târziu – care, aidoma lui Moise născându-se din şarpe, au luat fiinţă din vechii templieri. Se povesteşte că stâlpii erau goi şi nu adăposteau decât manuscrise tainice, care ne trimit cu gândul la aşa-zisa descoperire a manuscriselor secrete din castelul Rennes, despre care se crede că s-ar fi găsit tot într-un stâlp şi care au devenit celebre datorită romanului *Codul lui Da Vinci*.

Acum e timpul să cercetăm o altă origine exterioară a francmasonilor din epoca modernă, să vedem dacă există influenţe paralele: Arhitecţii Dionisiaci, pe care tocmai i-am menţionat.

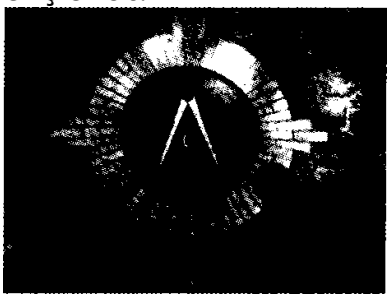

Simbol masonic la Llanfairfechan, Ţara Galilor.

uriaş sau un şarpe care putea să taie piatra. Potrivit consemnărilor islamice semnate de Rashi şi Maimonide, Şamir era o creatură vie, ceea ce e puţin probabil, dacă nu punem semn de egalitate între această făptură şi noi înşine. Este însă mai probabil ca la construirea Templului simbolic al omului să se fi folosit ideea de înţelepciune a „viermelui” (termen care provine, oricum, din *cuvântul* „vierme”, sinonim cu „şarpe”) sau a şarpelui Şamir, o idee

gnostică[42].

Legenda spune că Naga, cei ce se închinau la şarpe, au plecat din ţinutul lor şi au luat cu ei ştiinţa profundă de a ridica edificii. Legăturile dintre planul esoteric şi principiile iluminării de sine, concretizate, în acest caz, în simbolismul din arhitectură, au dus la naşterea Francmasoneriei moderne. „Zeii-arhitecţi" ca Thoth din Egipt sunt legaţi indestructibil de înţelepciunea şarpelui, constatare pe care am făcut-o în *The Serpent Grail.* În alte surse, cum ar fi *Testamentul lui Solomon*, Şamir e asociat cu şarpele şi numit piatra verde, adică *Tabla de Smarald*[43], care, evident, constituie încă o dovadă că Şamir a reprezentat înţelepciunea şarpelui.

Revenind la Hiram, aflăm că Hir-am înseamnă, de fapt, „capul înălţat al oamenilor" (*Hir* „cap", „ridicat" şi Am – „oameni") şi este în strânsă relaţie cu numele Avraam (*Ab Hir Am*). Însă implică încă o semnificaţie, mai edificatoare.

Ani-Ram înseamnă, de fapt, „şarpe înălţat". Aşa că, în ambele interpretări, Hiram este „capul" sau „şarpele înălţat" şi ambele accepţiuni sunt de importanţă capitală

---

42 Vezi Philip Gardiner, Gnosis: The Secret of Solomon's Temple Revealed (Enigma Templului lui Solomon)

43d in Genova, aşa-zisul Sfânt Graal, care s-ar fi aflat în stăpânirea reginei din Saba, fiind făurit din sticlă verde sau de smarald.

Se crede că doctorul Galienus, care o numea „Tabla lui Zaradi", a descoperit originea Tablei de Smarald în Hermes cel de Trei Ori Măreţ. Mulţi sunt de părere că Galienus este chirurgul Galen, însă alţii susţin că este vorba despre o tălmăcire greşită a lui Balinas (Apollonius din Iyana). Dacă e aşa, Tabla de Smarald a lui Hermes, marea divinitate şarpe, vine direct de la înţeleptul care i-a vizitat pe regele (şarpe) Naga din India şi Caşmir, care ar fi avut, zice-se, viaţă lungă.

Zaradi e un termen derivat din cuvântul ce denumeşte o peşteră sau încăpere subterană şi face aluzie la o sferă „nepământească", poate Tărâmul de Dedesubt al şamanilor.

Povestea cultului şarpelui cuprinde şi alte personalităţi despre care se spune că ar fi descoperit Tabla: Alexandru cel Mare şi Zara (Sara), soţia lui Avraam, care ar fi luat acest obiect din mâinile lui Hermes imediat după potop.

pentru descoperirea firului care începe de la cultul şarpelui şi credinţele religioase cărora le-a dat naştere – unirea contrariilor care are loc în mintea omului, după cum am arătat în *The Serpent Grail*.

Unii (după cum susţine David Wood în cartea sa, *Genesis – Facerea*) sunt de părere că Hiram se trage din Cain prin Tubal-Cain, chipurile singurul supravieţuitor al „rasei superioare" după Potop. Se presupune că rasa s-ar fi numit *Elohim* (neamul „şarpelui celui fioros") sau *Strălucitorii*, cărora li se spunea şi oamenii şarpelui. Povestea îşi are originea într-o scriere cunoscută sub numele de *E* sau *Elohim*, ce datează din jurul anului 750 î.Hr. şi din care s-au născut legendele despre *Aihitecţii dionisiaci*, şi ei asociaţi cu francmasonii.

În sânul lui Avraam, aşa cum Osiris, zeul infirm, s-a odihnit în braţele fiului său care învia.

Acest Avraam, Brahma sau Osiris ar fi, chipurile, cel care i-a zămislit pe Fiii lui Israel. Să aruncăm o privire la fiii lui Avraam şi să vedem dacă putem dezvălui descendenţa ascunsă din şarpe sau tainele şarpelui, despre care aflăm din *The Serpent Grail*.

Ismail, fiul lui Avraam şi Hagar, slujitoarea lui, a avut, la rândul lui, urmaşi, care au trăit în India sau Havila (ţinutul şerpilor), după cum se spune în *Facerea*. Ismail şi Isaac, bine-cunoscuţii fii ai lui Avraam, poartă nume care trimit tot la cultul închinat zeităţii şarpe Shiva[44] din hinduism.

---

44 Mahadeva, unul dintre numele lui Shiva, e reprezentat deseori cu un şarpe încolăcindu-i-se în jurul gâtului, al braţelor şi al capului. Parvati, consoarta lui, e înfăţişată la fel. Bhairava, încarnarea lui Shiva, stă pe un şarpe încolăcit, al cânii „cap se înaltă deasupra capetele zeilor". în Serpent and Shiva Worship (Cultul şarpelui şi al lui Shiva), Hyde Clark şi C. Stanilard afirmă că Shiva e unul şi acelaşi cu Rudra tămăduitorul, fiind numit Regele Şerpilor. E înfăţişat purtând o ghirlandă de cranii, simbolizând timpul măsurat în ani şi schimbarea vârstelor. Uneori i se spune Nagabhushana Vyalakalpa, „cel ce poartă şerpi în jurul gâtului", sau Nagaharadhrik, „cel cu şerpi-coliei", precum şi Nagaendra, Nagesha sau „regele Naga", fiind cunoscut şi ca Nakula, „mangusta", adică imun la veninul de şarpe.

În ebraică, lui *Ismail* îi corespunde forma *Ish-Maal*, iar *Ish-Mahal* din limba sanscrită înseamnă „Marele Shiva”. *Isaac* este echivalent cu *Ishaak* din ebraică, iar în sanscrită *Ishakhu* înseamnă „Prietenul lui Shiva”. Cel mai provocator este chiar numele Avraam, care ar putea însemna că acesta nu era altul decât Regele Naga – *Ab Ram* având, în realitate, sensul de „şarpe înălţat”.

Hiram, celebrul constructor de temple din Biblie şi din francmasonerie, era Ani-Ram, iar acum e timpul să ne îndreptăm atenţia asupra acestui personaj mitic.

HIRAM ŞI TEMPLUL

Hiram din Tyra făcea parte din tribul lui Naftali, reprezentat de un şarpe sau un basilisc. Tot despre el se spune că era un fiu din tribul lui Dan, care avea ca emblemă un şarpe şi un cal. Barbara Walker subliniază următoarele în *Woman sencyclopaedia of Myths and Secrets* (*Enciclopedia miturilor şi secretelor pentru femei*):

Autorilor cărţilor din Vechiul Testament nu le erau pe plac daniţii, pe care îi numeau şerpi (*Facerea 49*: *17*). Însă l-au adoptat pe Dani-El sau Daniel, zeu al divinaţiei la fenicieni, şi l-au transformat în profet evreu. Puterile lui magice erau aidoma celor ale daniţilor, emanând din zeiţa Dana şi din şerpii ei sacri (...) Daniel nu era nume de persoană, ci un titlu, precum cel folosit de celţi.

Se impune concluzia că Daniel cel biblic are legătură cu aceeaşi zeiţă Danu sau Dana din Europa celtică, asociată în mod relevant cu şerpii – în acest caz e vorba despre semnul astrologie *serpens*, venerat de daniţi. Ni se confirmă, de asemenea, că poporul evreu şi-a alcătuit sistemul de credinţe, preluându-le de la cei din jur. Până acum am putut constata că evreii au amalgamat credinţe din India şi Egipt, iar acum din Fenicia, introducându-le în propriul lor sistem, care era în curs de constituire.

Potrivit *Cărţii a doua a Cronicilor*, Hiram era priceput

Zeul cerurilor în mitologia romană, căruia îi corespunde Uranus din mitologia greacă.

Labirint înseamnă „topor cu două capete“, asemenea Ciocanului lui Thor, iar numele acestui zeu este asociat cu numele zeului Thoth.

la meşteşugul aurului, al argintului, al aramei şi, mai important, al pietrei. Din *Cărţile Regilor* aflăm că Templul a fost zidit din piatră înainte de a fi adus în locul acela – fiind poate, construit în altă parte. Se spune că nici ciocanul, nici toporul şi nicio unealtă de fier n-au fost folosite la înălţarea Templului. Atunci, cum a fost construit?

În *Ieşirea*, lui Moise i se porunceşte să-i facă altar Domnului fără să întrebuinţeze unelte, ca să nu-l pângărească, şi se pare că la aceeaşi simbolistică s-a recurs pentru ridicarea Templului. Potrivit învăţăturii rabinice, Templul fusese ridicat înainte de Şamir, un vierme

Istoricii masoneriei susţin că aceştia constituie originea primordială a organizaţiei lor. E vorba despre un grup sau o organizaţie secretă, cu anumite doctrine, despre care Manly P. Hall afirmă în *Masonic*, *Hermetic*, *Quabbalistic & Rosicrucian Symbolical Philosophy* (*Filosofia simbolică în masonerie*, *hermetism*, *Cabala şi ordinul rozacrucienilor*) că seamănă cu francmasoneria. Se crede că era alcătuit din constructori iscusiţi, ceea ce ne aduce aminte de ştiinţa în arhitectură a neamului Naga, care a părăsit India.

Călăuzită de Hiram Abiff, această societate secretă ar fi zidit Templul lui Solomon şi ar fi ridicat marii stâlpi de aramă, Boaz şi Ioa chim din masoneria de azi. Li se mai spunea şi Collegia Romană şi se povesteşte că hoinăreau asemenea masonilor medievali, clădind edificii minunate precum Templul Dianei din Efes. (John Weisse, *The Obelisk and Freemasomy* [*Obeliscul şi francmasoneria*])

Collegia a influenţat strădania islamicilor în ale arhitecturii, subliniază Weisse, element care, mai târziu, după cruciade, avea să devină un punct de răscruce în arhitectura europeană, poate şi datorită influenţei pe care Collegia au exercitat-o asupra templierilor, printre altele.

Se presupune că gruparea Collegia era cunoscută în Grecia înainte de epoca romană şi se povesteşte că se închina la Bachus. Dacă ţinem cont de fascinaţia pe care o

exercită druizii asupra masonilor, nu e de mirare că celebrul istoric şi arheolog William Stukely e de părere că ei au construit Stonehenge şi alte monumente antice. Multor scriitori masoni le face plăcere să se asocieze cu druizii şi aflăm că aceştia „venerau Şarpele. Hu, zeul lor, era simbolizat printr-o reptilă”. (George Oliver, *Signs and Symbols* [*Semne şi simboluri*])

Dacă e adevărat că Arhitecţii Dionisiaci şi Collegia Romană şi Greacă, ce se închina lui Bachus/Dionysos reprezintă una dintre originile francmasonilor, atunci, e foarte probabil să fi avut legătură şi cu druizii adoratori ai şarpelui, cunoscuţi ca Adder sau Şerpi. Toţi au constituit o formă târzie a cultului şarpelui, răspândit pretutindeni – ca cei din India, Egipt şi de pretutindeni, extrem de pricepuţi, cu toţii, la construcţii şi deţinători de secrete despre autenticele tradiţii gnostice ascunse. Astăzi masonii sunt o reminiscenţă a acestui mare cult secret, închinat arhitecturii şi şarpelui. Aşa cum George Oliver afirmă, „şarpele e preţuit în toată lumea ca simbol legitim al francmasoneriei”, iar acum îl putem vedea pentru că istoria lui e răspândită pretutindeni, iar credinţa că ea s-a păstrat în continuare în rândurile francmasonilor iniţiaţi nu este lipsită de adevăr.

Partea a II-a SOCIETĂŢI SECRETE

CAVALERII TEMPLIERI

Niciun studiu care cercetează mituri şi legende despre societăţi secrete nu poate ignora cavalerii templieri, care se bucură de o popularitate de necrezut. Acest ordin medieval al călugărilor războinici are legături cu musulmanii, cu masonii şi chiar cu ereticii, aşa că trebuie să aruncăm o privire asupra laturii lor întunecate.

Staruri din filmul *National Treasure*, produs de Disney, sau pioni din propaganda politică şi economică din epoca modernă, cavalerii templieri s-au înrădăcinat ca una dintre cele mai enigmatice grupări din lume. Dar oare care e adevărul? Chiar au fost ei păzitori ai descendenţei Sfântului Sânge? Să analizăm ideea.

Se spune că din nobilimea la putere în ţinutul

Champagne din Franţa s-a ales un grup de nouă cavaleri (ceea ce e îndoielnic şi foarte puţin probabil), care s-au adunat la Ierusalim în jurul anului 1118 d.Hr. şi au întemeiat ordinul, azi faimos, al Cavalerilor Templieri. Scrierile nu conţin dovezi care să ateste toate aceste elemente – şi, oricum, se tot repetă, astfel că ele *devin adevărate*. După toate probabilităţile, gruparea s-a format în Franţa cu ani în urmă, deşi eu am noi dovezi potrivit cărora ea fusese întemeiată cu mult mai mult timp în urmă

decât îmi închipuisem eu vreodată (vezi Chivotul, Giulgiul şi Fecioara Maria).

Legenda spune că au jurat să-şi ducă viaţa şi să-şi înfăptuiască opera urmând un cod strict de reguli şi că pur şi simplu ar fi fost predestinaţi să asigure trecerea pelerinilor în Ţara Sfântă. Cavalerii s-au dus cu această doleanţă la regele Baldwin al Ierusalimului, însă monarhul i-a refuzat. După aceea şi-a găsit sfârşit în împrejurări misterioase şi i-a luat locul Baldwin al II-lea, care aproape imediat le-a acordat templierilor privilegiul dorit. Este vorba despre acelaşi Baldwin care avusese de-a face direct cu secta asasinilor.

În următorii nouă ani (revine acelaşi număr) cavalerii au săpat sub templul lui Solomon (care n-a existat niciodată) în taină, iar Marele Maestru s-a întors în Europa, aducând cu ei mistere, chipurile, ascunse de secole întregi. Imediat templierii au primit o dispensă de la papă, care le îngăduia să ceară dobândă la împrumut, de aici scurtul lor drum spre înavuţire. Curând a sosit în Europa epoca construirii marilor catedrale, odată cu „secretele” ştiinţei arhitecturii, recent descoperite de cruciaţi. E foarte posibil ca această nouă cunoaştere să îşi aibă originea în unele dintre descoperirile templierilor, mai ales dacă ne gândim că înălţarea edificiilor a fost o misiune lăsată pe seama Sfântului Bernard. El e autorul regulamentului ordinului cavalerilor templieri şi avea legături de sânge cu mai mulţi membri ai grupării. Este menţionat, de asemenea, în propaganda pe care o fac atât

ciclul arthurian cât şi literatura Graalului, despre care am aflat deja atât de mult.

Averea şi puterea templierilor au sporit. Datorită sistemelor de arendare a pământului şi de împrumuturi băneşti, au devenit unul dintre cele mai puternice şi temute grupări din Europa. Puterea lor internaţională era de neegalat. George F. Tuli susţine în *Traces of the Templars* (*Urmele templierilor*) că erau „pricepuţi la negoţul cu relicve", bucurându-se de respectul nobilimii şi având numeroase proprietăţi plasate strategic în Ţara Sfântă.

În Anglia, lângă Loughton-on-Sea, se afle mai multe situri tem pliere. Templul de aici, continuă Tuli, „era bogat în cărţi de cult şi argintărie, în obiecte din argint aurit, fildeş şi cristal, veşminte de ceremonial şi antimisuri. Printre vestigiile de acolo se numărau două cruci ce conţineau fragmente din Sfânta Cruce şi o rămăşiţă din Sfântul Sânge", orice va fi fiind acesta din urmă – dar nu era o înrudire de sânge. Autorul ne mai spune cum au intrat unele dintre vestigii în Anglia:

Uneori vapoarele se întorceau cu încărcătura deosebită, aşa cum s-a întâmplat în anul 1247, când Br. William de Sonnac, Maestru al Templului Ierusalimului, a trimis un distins cavaler templier să aducă în Anglia şi să se prezinte în faţa regelui Hernie al III-lea cu „o fărâmă din Sângele Domnului, vărsat pe Cruce pentru mântuirea omenirii, iar acum închisă într-un frumos vas din cristal". Pecetea patriarhului Ierusalimului a certificat autenticitatea relicvei, împreună cu episcopi, abaţi şi nobili din Ţara Sfântă.

În Surrey cavalerii deţineau o proprietate numită Temple Elfold, constând în o sută nouăzeci şi doi de acri de pământ arabil. Există o referire la un potir şi o cupă care s-ar fi aflat acolo, menţiune ce datează din 1308. E evident că averea ordinului cuprindea aşa ceva datorită instrumentelor cu care îşi făcuseră reclamă în epoca medievală, în care făcuseră negoţ cu relicve, ceea ce vădeşte iscusinţa lor în ale negustoriei. Au avut un rol

important şi în răspândirea cultului Sfântului Gheorghe, mai ales dacă ne gândim că au ştiut de existenţa altarului din Lydda.

Însă în zorii veacului al XIV-lea regele Filip al Franţei a pus la cale prăbuşirea ordinului, iar aşa-zisele taine şi comoara templierilor au dispărut.

La judecată cavalerii n-au fost acuzaţi numai de închinarea la căpăţâna sacră, ci şi de adorare a şarpelui. Andrew Sinclair subliniază în *The Secret Scroll* (*Pergamentul secret*) că o altă emblemă a ordinului era toiagul înfrunzit al lui Moise, toiag care s-a prefăcut în şarpe şi care reprezenta el însuşi cultul religios dedicat şarpelui şi virtuţile lui tămăduitoare.

Rosslyn Missal, scriere a călugărilor irlandezi din secolul al XII-lea, cuprinde cruci templiere împodobite cu dragoni mari şi discuri solare. Pe *Pergamentul Secret* e înfăţişat simbolul celor douăsprezece triburi ale lui Israel – platoşa lui Aaron (al cărui toiag, chipurile, s-ar afla în Chivot) prin intermediul a douăsprezece pătrate, în vârful cărora e reprezentat un şarpe. Acesta conduce triburile: „(…) Ca simbol, şarpele a dobândit un loc important în toate religiile şi iniţierile străvechi. La egipteni era simbolul înţelepciunii Divine". (Andrew Sinclair, *Pergamentul Secret*, care, potrivit savanţilor, ar data din secolul al XV-lea sau chiar al XVIII-lea). Mulţi sunt de părere că doar puţini templieri, ducând cu ei câteva dintre tainele lor au reuşit să fugă în Scoţia cu câţiva ani înainte să se ivească zorii noii epoci a francmasoneriei, care, se crede, ar proveni direct din templieri.

În anul 1314, regele Eduard al Angliei a invadat Scoţia, sperând că va pune capăt luptelor de la graniţă. Dând piept cu oastea scoţiană la Bannock Bum, a fost surprins de forţa ostaşilor bine pregătiţi care-i apărau pe scoţieni. Soarta bătăliei s-a întors, iar Scoţia şi-a câştigat independenţa, dar numai pentru trei ani. Potrivit istoriei oficiale, soldaţii dârji care i-au învins pe englezi nu erau decât ţărani şi servitori. Însă mulţi cred că erau, de fapt, faimoşii cavaleri templieri, care prinseseră rădăcini în

Scoţia, ascunzându-se de tirania catolicilor. E ciudat că, imediat ce s-a încheiat lupta de la Bannock Bum, Robert de Bruce, noul monarh al Scoţiei, a răsplătit familia Sinclair, dăruindu-i pământuri lângă Edinburgh şi Pentland, ţinut în care se află azi sute de morminte, situri, simboluri şi însemne templiere, cum ar fi (templul) Balantrodoch.

În ceea ce priveşte popularitatea ordinului, este relevantă răscoala ţărănească din anul 1381, condusă de Wylam Tyler, când gloata s-a ridicat împotriva birurilor asupritoare. Bizar e că nu le-au făcut niciun rău vechilor clădiri ale templierilor, ci şi-au îndreptat furia împotriva Bisericii Catolice. De exemplu, au azvârlit unele obiecte din Biserica templierilor de la Londra şi le-au dat foc în stradă, preferând să nu distrugă clădirea. Poate că a fost doar o revoltă spontană sau poate că a fost stârnită de faptele săvârşite de o societate ascunsă, devenită acum secretă, cea a templierilor – ascunsă din cauza urii de dată recentă a catolicilor. Dacă e adevărat că templierii au instigat la revoltă, atunci, deşi n-au avut sorţi de izbândă, aveau să mai facă o încercare un veac mai târziu şi să înceapă Reforma. Se întâmpla în vremea (secolul al XV-lea) din care datează primele mărturii ale întâlnirilor dintre masonii scoţieni şi cei de York.

Să trecem la o analiză atipică a istoriei şi a simbolisticii templierilor.

Există legături bizare între iconografia sumeriană şi simbolistica templierilor, iar ele trebuie cercetate. Cea mai evidentă reprezentare din imagistica templierilor înfăţişează doi cavaleri săraci călare pe un singur cal, ceea ce arată o foarte mare asemănare cu ideea şi viziunea din Sumerul antic, prezentând doi călăreţi călărind un singur cal. Era pur şi simplu un mecanism tactic, întrebuinţat la vreme de război, dar s-ar putea să existe motive pentru care să credem că el îşi are originea în ipoteza despre „echilibru” şi „gemeni”. Crucea templierilor este vizibilă, de asemenea, în numeroase reprezentări din Sumer, de obicei însoţită de o semilună întoarsă. Crinul este, şi el, o imagine frecventă, ca şi cea a albinelor, emblemă existentă

şi în dinastia merovingiană. Iar pentagrama se regăseşte în imagistica ambelor culturi, ea simbolizând esenţa merovingienilor în ipostaza de „Strălucitori”.

Un alt simbol, având diverse forme, din Sumer în Franţa, este Abraxus-ul – personaj cu şerpi în loc de picioare – întruchipând zei ca Oannes, emblemă care, deloc surprinzător, avea să devină un simbol al Marelui Maestru din Ordinul Templierilor. Ce semnificaţie să fi avut? Oare căpetenia ordinului să se fi considerat căpetenia şerpilor? Şi ce alt nume mai purta căpetenia şarpe? Pendragon! Aşadar, în esenţă, Maestrul templierilor nu a folosit doar mijloace literare pentru a face din templieri cavaleri care apără Graalul, ci a făcut şi din el însuşi un rege Arthur şi viceversa.

Alături de simbolul şarpelui, folosit, şi el, de templieri şi întruchipând eternitatea şi nemurirea, există un secret al şarpelui pe care îl cunoşteau apărătorii creştini cu cel mai înalt rang.

Crucea din Lorena, emblemă a templierilor înainte ca ordinul să aleagă crucea malteză, este prezentă şi în Sumer ca simbol al regalităţii. Cu siguranţă că asemenea influenţe s-au exercitat în perioada în care templierii au fost în Orientul Mijlociu şi au fost întrebuinţate mai târziu. Ştim că au folosit semnul, pentru că, în vremea proceselor din zorii veacului al XIV-lea, întemniţaţii le-au scrijelit pe zidurile din carcere. Şi ce alte taine străvechi au mai strâns?

Crucea din Lorena nu era numai simbol al otrăvii, ci şi blazonul lui René d’Anjou, după cum susţine Boyd Rice în articolul *The Cross of Lorraine*: *Emblem of the Royal Secret* (*Crucea din Lorena – emblemă a tainei regale*). În opinia lui Charles Péguy, reprezenta atât braţele şi sângele lui Hristos, cât şi pe cele ale Satanei. Despre crucea din Lorena se mai spune că ar conţine simbolul *phi* sau Proporţia de Aur din geometria sacră, element de importanţă majoră pentru masoni. René d’Anjou era extrem de interesat de ocultism şi a condus el însuşi o cercetare care să scoată la lumină valoarea unor texte

ermetice vechi. El a preluat crucea din Lorena, după care ea a ajuns la Marie de Guise (soţia lui James Stuart al V-lea, căsătorie din care s-a născut Maria, regina Scoţiei), graţie simbolisticii oculte pe care o cuprindea. Crucea era un simbol al otrăvii şi avea să fie folosit de chimişti pe flacoanele cu substanţe otrăvitoare. Ideea este ascunsă în dualitate. De ce-ar folosi monarhii şi templierii un semn pentru otravă, dacă n-ar exista un antidot!

Mai târziu, la începutul secolului, Aleister Crowley, magician al masoneriei şi alchimist autoproclamat, îi va atribui aceluiaşi simbol sensul de Pecete al lui Baphomet – însuşi simbolul veneraţiei în imagistica templierilor. Despre crucea din Lorena se crede că ar fi şi un semn al tainei, o emblemă a Rasei Angelice, care ar fi coborât şi ar fi dăruit Descendenţei Regale înţelepciunea şi tainele nemuririi. Potrivit lui Boyd Rice, e vorba despre „o pecete a acelui Secret Regal, doctrina despre Cei Uitaţi". De aceea a fost ciudat că în anii '40 Charles de Gaulle a făcut din ea simbolul oficial al Rezistenţei. Bineînţeles că acum ştim că aceste fiinţe „angelice" erau Elohim/Strălucitorii sau Păzitorii şi că, de asemenea, curentul subteran al cunoaşterii izvorâte din ei, până în epoca medievală şi, probabil, şi după aceea, îşi are originea în Sumer.

BAPHOMET

Se spune că acest obiect misterios venerat de templieri şi despre care s-a scris mult în ultimii treizeci de ani ar fi un craniu.

Este posibil ca termenul să-şi aibă originea în deşerturile din Yemen. Localnicii de acolo se numese Al-*Mahara* şi au conceput mai multe mijloace de combatere a veninului de şarpe. Exista o categorie specială de preoţi, cărora li se spunea *Raaboot* şi se presupune că ei cunoşteau secretul, care se transmitea din tată în fiu. Legendele lor spun că sunt imuni la muşcătura de şarpe.

Dacă un şarpe muşcă pe cineva, e chemat un Raaboot care, împreună cu alţi câţiva, stă lângă rănit şi intonează „Bahamoot, Baha moot" fără variaţii de ton. Astfel rănitul vomită otrava sau o elimină din corp pe

cealaltă cale. Apoi Raaboot pleacă. După cum am mai menţionat, se spune că şarpele poartă pe cap o podoabă ce sugerează iluminarea.

Oare e cu putinţă ca Bahamoot, descântec pentru vindecarea muşcăturii de şarpe, să fi străbătut mai multe culturi şi astfel să fi descoperit că e un cuvânt care numeşte „şarpele cap”, *acelaşi pe care îl venerau templierii*?

În lipsa altor elemente, etimologia celor două obiecte strâns legate este atât de asemănătoare, încât arată că limbajul cultului şarpelui se răspândise pretutindeni.

Vineri, 13 octombrie 1307, a fost o zi cumplită pentru cavalerii templieri, căci oamenii regelui Filip al IV-lea s-au năpustit asupra tuturor aşezărilor ordinului din Franţa, confiscând proprietăţile şi arestându-i pe toţi membrii lui. De ce? Pur şi simplu pentru că regele le datora sume uriaşe de bani, pe care nu avea cum să le plătească. Mai mult, nădăjduia în taină că va pune mâna pe celebra comoară a templierilor.

Cu ajutorul marionetei sale, papa Clement al V-lea, monarhul francez a folosit tortura pentru a smulge secretele cavalerilor. În cele din urmă, pentru a-şi justifica faptele, cavalerii au fost acuzaţi de erezie, practici homosexuale, necromanţie şi ritualuri bizare, cum ar fi profanarea crucii – special pentru a arăta lipsa lor de credinţă în această imagine creştină.

Cea mai neobişnuită şi uimitoare dovadă pe care au găsit-o a fost venerarea unui idol pe nume Baphomet. În general, se credea că bizarul „obiect” – deşi adesea numit „pisică” sau „capră” – era un „cap retezat”. În *The Magic of Obelisks* (*Magia obeliscurilor*), Peter Tompkins face următoarea afirmaţie:

Oamenii au fost indignaţi (…) de simbolul templier al riturilor gnostice, întemeiate pe adorarea falusului şi a forţei voinţei călăuzite. Figura androgină cu barbă de capră şi copite despicate e asociată cu zeul cu coame din vechime, ţapul lui Mendès.

În lista de acuzaţii aduse de Inchiziţie în 1308 citim:

Au idoli, mai ales capete, în fiecare provincie.

Se închină la aceşti idoli sau la acest idol, mai ales la marile ceremonii şi adunări.

Se închină la idoli.

Se închină la idoli ca la Dumnezeu

Se închina la idoli ca la Mântuitorul.

Spun că acest cap îi poate mântui.

Şi le poate aduce bogăţii.

Şi că poate face copacii să înflorească.

Şi că poate face pământul să rodească.

Înconjoară şi ating capul fiecărui idol cu nuieluşe, cu care se încing lângă cămaşă sau chiar pe piele.

Unii au spus că era un cap de bărbat, alţii au afirmat că era un cap de femeie. Unii zic că avea barbă, alţii, că nu avea. Unii povestesc că era din sticlă şi avea două feţe. Acest amestec de idei arată posibila origine a reprezentării capului. Era un cap de bărbat sau de femeie, ceea ce sugerează natura dual㠎nclin să cred că, asemenea cultului străvechi al celţilor, dedicat capetelor, şi acesta s-a format sub influenţa presupusului cult străvechi al căpăţânii.

Se spune că, aidoma hinduşilor, celţii credeau că sufletul sălăşluieşte în cap. Îşi decapitau duşmanii, păstrându-le craniile pe post de talismane. Probabil că cea mai cunoscută căpăţână din legendele celţilor este cea a lui Bran cel Binecuvântat, înmormântat undeva în afara Londrei – unii spun că la Tower Hill –, cu capul spre Franţa. A fost dus acolo pentru a alunga ciuma şi boala şi pentru ca pământul să prindă rod – aceleaşi puteri îi erau atribuite „Omului Verde”.

„Cu barbă” şi „fără barbă” sunt sintagme care indică natura dual㠌a şi ideea de a avea „două feţe”, asemenea zeului Ianus. Aparent, se numea Capul 58 (*Capul* însemnând „cap”), ceea ce arată posibilitatea să fi existat sute de astfel de obiecte. Şi de data aceasta există legături puternice cu Islamul, pe care probabil că templierii n-ar fi trebuit să le facă, dat fiind universul lor aşa-zis creştin.

Se mai zice că numele *Baphomet* derivă din

Mahomet, o formă distorsionată din franceza veche a numelui profetului Mahomed. Alţii susţin că vine din cuvântul arab *abu Ghamet*, care înseamnă „Tatăl înţelegerii”.

Însă, după toate probabilităţile, Baphomet provine din *baphe*, care înseamnă „(s) cufundare”, şi din *mele,* „înţelepciune”. Baphomet reprezintă o modalitate care denumeşte o tradiţie sau credinţă gnostică, aceea de a te „cufunda în înţelepciune”, asociată cu conceptul de Sophia sau zeiţa înţelepciunii.

SIMBOLUL CRUCII

Iată că am ajuns la cruce, a cărei istorie şi mitologie sunt de o mare profunzime, care poate dezvălui mai multe secrete ale francmasonilor şi ale templierilor.

Oamenii de azi sunt înnebuniţi după tot ce are legătură cu templierii. Mai populari ca acum n-au fost nicicând. Oriunde te întorci, dai de o carte nouă, de un poster, de un tricou sau chiar de o cană pe care apare celebra cruce roşie, pe fundal alb. Dar ea nu era numai simbolul lor şi am constatat că, în spatele acestei imagini enigmatice, era un adevăr mai important, care, credeţi sau nu, nu avea nicio legătură cu Dan Brown.

Mi-am început căutarea de la un simbol cunoscut multora: ankh. Astăzi milioane de oameni poartă la gât lanţuri ce conţin acest simbol cu semnificaţie importantă, simbol prezent în structura de adâncime a societăţilor secrete din toată lumea, inclusiv în cea a francmasonilor, a rozacrucienilor şi a multor altora. Chiar şi creştinii se împodobesc cu această imagine, crezând că e o cruce obişnuită. Dar semnificaţia simbolisticii din micul obiect, aparent nederanjant, este foarte profundă.

Simbol misterios din Egipt, el reprezintă „viaţa veşnică”, fiind adesea prezent în alcătuirea numelor purtate de faraoni, precum cel al faimosului Tut-ankh-amon. Deseori e înfăţişat ţinut de un zeu sau de un faraon, căruia îi dă viaţă, sau ca obiect pe care faraonul i-l dăruieşte poporului său, astfel oferindu-i viaţă – obiectul îi deosebea pe nemuritori de muritori, căci oricine purta un

ankh fie dobândise, fie spera să dobândească nemurirea. Ankh reprezenta un semn purtat de marii magicieni, cei care puteau schimba realitatea. Prin intermediul respectivului obiect simbolizând accesul la Lumea Cealaltă aveau puterea Lumii Celeilalte. Aşadar, care sunt elementele care-i conferă o putere deosebită acestui ankh?

Autorul la un castel al templierilor, în Portugalia.

Teoretic, el este cunoscut în ipostaza de Crux Ansată. E o cruce simplă, în formă de „T”, având în partea de sus un oval, căruia i se spune *Ru* şi care e considerat adesea portalul sau poarta spre o altă dimensiune, cum ar fi cea care duce în ceruri – în esenţă, Lumea Cealaltă. Ankh, devine, aşadar, simbol al trecerii dintr-un plan în altul. I-a supravieţuit Egiptului, creştinii folosindu-l la scară largă ca pe prima lor cruce, numai că acest simbol conţine un indiciu despre secretul şarpelui.

Unul dintre personajele legate indestructibil de ankh şi, mai ales, de crucea Tău este Thoth sau Taautus, personaj identic cu Hermes al alchimiştilor şi al grecilor sau cu biblicul Enoh. Şi Hermes, şi Enoh au fost purtaţi în alte lumi prin intermediul unor stări asemănătoare cu stările de conştienţă alternative din epoca modernă şi societăţile secrete îi menţionează deseori pe amândoi. În viziunea lui Eusebius, Thoth constituie originea cultului şarpelui în Fenicia, idee care se va dovedi valabilă. Sanchioniathon îl numea zeu, spunând că lui i se datorează prima imagine a lui Coelus1 şi hieroglifele. Acest element îl asociază cu Hermes, pe care l-am menţionat anterior. Thoth este, de asemenea, cel care a consacrat specia dragonilor şi pe cea a şerpilor, care se înrudesc, superstiţie pe care au preluat-o fenicienii şi egiptenii.

E posibil ca Thoth să fie o amintire a primului grup în care îşi are originea cultul şarpelui, de după Potop sau după încheierea ultimei ere glaciare, eveniment petrecut acum aproximativ 12.000 de ani. După ce a murit (nimeni nu ştie când, în caz că a existat vreodată), Thoth a fost deificat şi a primit titlul de „zeu al sănătăţii" sau „al vindecării". A fost prototipul lui Esculap, tămăduitorul asociat cu şarpele, fiind identificat cu Mercur, care purta caduceul cu şerpi împletiţi: toţi vindecătorii, înţelepţii, învăţătorii şi izbăvitorii sunt asociaţi cu şarpele, datorită puterilor pe care le au. Thoth era simbolizat printr-un şarpe ca zeu vindecător – de regulă, este reprezentat cu cap de ibis şi maimuţă.

Litera sau simbolul „Tău" este prima literă din Taautus, Tammuz şi Thoth şi se crede că ar fi „semnul lui Cain", căruia i se spunea „fiul şerpilor". Ideea e legată, în numeroase aspecte ale ei, şi de străvechea svastică, care astăzi este binecunoscută din pricina imagisticii naziste. Vom descoperi în curând că naziştii înşişi au pornit la drum ca societate secretă.

SVASTICA

În ipostaza de simbol străvechi, svastica este pur şi simplu o spirală stilizată, după cum putem observa în numeroase reprezentări din lumea svasticilor din spirale şi şerpi. Apare, de asemenea, în structura spiralată a labirinturilor. Cuvântul *labirint* îşi are originea chiar în civilizaţia minoică din Creta, care se închina Zeiţei Şarpe şi în care svastica se folosea ca simbol al labirintului, fiind asociată din punct de vedere etimologic cu „toporul cu două capete", care nu este altceva decât crucea Tău. Svastici asemănătoare, cu structură labirintică, s-au descoperit în cetatea antică Harappa şi datează din jurul anului 2000 î.Hr. De vreme ce labirintul e considerat pântecele Zeiţei mame şi simbol al şarpelui, nu e de mirare că cele două simboluri au fuzionat. Însă tot ca labirinturi erau percepute şi locurile de iniţiere în cultul străvechi al şarpelui. În Egiptul antic, labirintul era sinonim cu Amenţi – drumul în formă de şarpe pe care plecau morţii, în

călătoria de la moarte la înviere. Isis, regina şarpe a cerurilor, călăuzea sufletele prin cotiturile din Amenţi. Calea spre centru duce la comoară.

Şarpele care-o împodobea pe Atena în Grecia antică e înfăţişat purtând o fustă-svastică. Acelaşi lucru e vizibil în cazul lui Astarte, Aşeza şi Artemis. Ceramica de Samarra, din Mesopotamia, datând din perioada 5.000 – 4.000 î.Hr., înfăţişează o femeie şi o svastică pe care pletele femeii se amestecă cu şerpii ca nişte meduze. Svastica e reprezentată şi ca doi şerpi împletiţi.

Ciocanul lui Thor1, Mjollnir, din mitologia nordică, are o strânsă legătură cu svastica, reprezentând un motiv dominant în arta scandinavă din Epoca Bronzului până în Epoca Fierului. Este prezent, de asemenea, pe săbii şi urne anglo-saxone în care se strângeau rămăşiţele răposaţilor incineraţi, precum şi pe numeroase obiecte ale vikingilor. Era considerat un obiect ce ţine departe hoţii, reminiscenţă a ideii că şerpii sunt păzitorii comorii. Ciocanul lui Thor era echivalat şi cu o cruce Tău, ceea ce are legătură, fără îndoială, cu secretele şarpelui. Thor îl folosea ca să reteze capul boului sacru, pe care-l întrebuinţa ca momeală pentru a prinde Şarpele Midgard, care înconjura universul, în cadrul simbolului Ouroboros, şarpele care-şi înghite coada. Thor îi oferea şarpelui acest craniu, ca ofrandă, în încercarea de a dobândi nemurirea din nectar, băutura zeilor. Recurgea la şarpe pentru a prinde şarpele. Thor urmărea să pună capăt goanei neîncetate după Şarpele Midgard şi astfel să învingă timpul însuşi.

Ţelul lui Thor era să facă rost de o căldare suficient de mare cât să încapă în ea nectarul pentru nemuritori şi trebuia să-şi arate iscusinţa şi să prindă şarpele. Avea puterea asupra acestuia, ca ucigaşul cu svastica şi crucea Tău. Există dovezi care atestă că asemenea legende despre scandinavi şi hinduşi seamănă îndeaproape cu lupta dintre Indra şi Vritra, ceea ce arată o origine comună.

Vritra este marele şarpe, izvorul a două râuri (pozitivul şi negativul, masculinul şi femininul), la fel cum

Şarpele Midgard sălăşluieşte sub mare (cea din minte). Indra spintecă pântecele şarpelui pentru a elibera apele şi pentru ca fertilitatea să se întoarcă astfel pe pământ Ambii zei (Indra şi Thor) sunt asociaţi cu vremea, amândoi sunt zei războinici care au fulgerul ca armă şi amândoi ucid dragonul. Svastica şarpelui este un motiv prezent atât în cultura scandinavă, cât şi în cea hindusă. Mai târziu, creştinii vor fura ambele mituri păgâne, în care-i vor înlocui cu Sfântul Mihail şi Sfântul Gheorghe, ambii apărând cu o cruce înfăţişând şarpele roşu pentru a înlocui svastica.

Crucea se regăseşte şi în legendele despre Thoth şi Taautus, care, se spune, ar fi întruchipat cele patru elemente într-o cruce simplă, avându-şi originea în cel mai vechi alfabet fenician, anume în figura şarpelui care se încolăceşte. Într-adevăr, Filon adaugă că literele feniciene sunt „formate cu ajutorul şerpilor (...) pe care i-au împodobit ca pe nişte zei supremi, stăpâni ai universului". Dacă Thoth, Heimes şi chiar Enoh sunt inventatorii artei scrisului, atunci, nu e de mirare că sunt strâns asociaţi cu şarpele.

Iată cum medita Victoria de Bunsen în veacul al XIX-lea: „formele şi mişcările şerpilor au fost întrebuinţate la inventarea celor mai vechi litere, reprezentând zei". Simbolul celor patru elemente a suferit o mică schimbare şi a devenit Taut la egipteni, identic cu Tautul grec, originea crucii Tău, adică un „T" simplu.

Din crucea Tău sau crucea în formă de „T" provine şi numele taurului din semnul astrologie al Taurului – a se observa cele două elemente, Tău şi Ru, care fuzionează în acest caz. În semn de veneraţie faţă de copac şi şarpe, druizii (sau „adder", după şarpe) scrijeleau crucea Tău pe coaja de copac.

În Evul Mediu crucea Tău era folosită la amulete care să-i apere de boală pe cei care le poartă.

Pentru francmasonii din epoca modernă, crucea Tău are multe semnificaţii. După unii, ea ar întruchipa Templul Hierosolyma sau Templul Ierusalimului. Alţii afirmă că

reprezintă comoara ascunsă sau înseamnă *Clavis ad Thesaurum*, „cheia de la comoară”, sau *Theca ubi res preţioasa*, „locul în care e ascunsă comoara”.

Semnul are o importanţă deosebită mai ales în Masoneria de rit Royal Arch, în care a devenit Podoaba însoţitorilor: un şarpe ca un cerc deasupra unei cruci, în locul semnului Ru, formând un ankh cu termenul ebraic ce denumeşte şarpele, care e gravat drept, dar conţinând şi un Tău triplu, simbol al comorii ascunse.

Tău era şi emblema Sfântului Anton, care avea să devină simbolul Cavalerilor Templieri ai Sf. Anthony de Leith din Scoţia. Acesta a trăit în secolul al IV-lea şi se zice că a dus o viaţă monastică în Egipt. Legenda spune că a vândut tot ce avea după ce a auzit cuvântul Domnului şi s-a dus în sălbăticie să se facă pustnic. În călătoriile lui a învăţat multe de la diverşi înţelepţi din Egipt şi i s-au alăturat numeroşi adepţi. A cunoscut şi ispita chinuitoare a Diavolului, care i se arăta întrupat în „lucruri târâtoare” şi şerpi. Se spune că odată s-a luat după nişte urme de aur şi a ajuns la un templu plin de şerpi, după care a rămas în el, hrănindu-se aproape numai cu pâine şi apă. A trăit, zice-se, o sută cinci ani, iar longevitatea i-ar fi conferit puteri apărătoare. Povestea este o metaforă a iluminării, asociată cu energia copleşitoare a şarpelui.

Ordinul Ospitalierilor Sf. Anton, care avea să pună mâna pe mare parte din bogăţia templierilor, a adus în Franţa multe dintre rămăşiţele pământeşti ale acestui sfânt în secolul al XI-lea. Se spune că, imediat după moartea ascetului, ele au fost ascunse undeva în Egipt, după care au luat drumul Alexandriei. Toate acestea constituie o reprezentare simbolică a adevărului. De fapt, adevărul e că tainele din asemenea legende au luat drumul Alexandriei, un creuzet de elemente oculte, esoterice, gnostice şi mistice, din care s-au răspândit în Europa, prin intermediul unor mişcări cum au fost cele ale templierilor, ale rozacrucienilor şi, mai târziu, ale francmasonilor – de aici, simbolistica din „Podoaba însoţitorilor”.

Taut sau Tău simbolizează cele patru elemente

creatoare ale universului. Elementul constituie centrul întregii creaţii, scânteia din ciclu, centrul tuturor lucrurilor. Apoi s-a adăugat simbolul şarpelui solar: un cerc simplu sau un oval, *ru*. Bucla de deasupra crucii în formă de „T” a format figura Ankh, simbol al eternităţii. Şarpele din cerc, care-şi devorează propria coadă, reprezintă Soarele şi nemurirea.

După aceea s-a adăugat simbolul Lunii, transformând semnul în simbol al lui Hermes sau Mercur şi arătând şarpele/Caduceul ca origine. Nu e de mirare că cele mai simple obiecte simbolice şi cele desăvârşite au devenit astfel simbol al primilor creştini. De asemenea, nu e de mirare că, deşi nu se practica răstignirea pe cruce, Hristos a fost răstignit, în mod simbolic, pe un simbol al vieţii veşnice, un simbol al şarpelui.

Acesta a devenit emblema sau seninul care îi va deosebi pe credincioşii meniţi izbăvirii de ceilalţi. În cartea biblică *Iezechiel*, se vorbeşte despre un semn pe frunte pe care Dumnezeu îl va recunoaşte. Potrivit lui Deane, versetul 4 din capitolul 9 din *Iezechiel* ar trebui interpretat ca spunând „Dumnezeu le-a făcut un Tău pe frunte” sau „le-a însemnat litera Tău pe frunte”. La botez, primii creştini foloseau expresia „cruciş thaumate notare”[45]. Botezau cu simbolul şarpelui.

Să fie acesta semnul originar al lui Cain, pe care l-am descoperit pretutindeni, din tribul şarpelui?

Odată răspândit, conceptul de însemn sau semn e prezent peste tot. În *Cartea lui Iov*, *31*: *35* citim: „Iată aici iscălitura mea! Cel Atotputernic să-mi răspundă!”, verset care ar trebui interpretat ca afirmând „Priveşte, iată crucea mea Tău! Cel Atotputernic să-mi răspundă”. Apoi Iov spune: „Voi purta-o pe umărul meu, voi înnoda-o în jurul capului meu, ca pe o cunună.”[46]

Remarcabila idee de a purta o cruce Tău pe umăr ca însemn avea să facă parte din specificul templierilor. Şi

45 John Bathurst Deane, Worship of the Serpent Traced Throughout the World and Its Traditios Referred to the Events in Paradise, 1830.

46 Cartea lui Iov, 31:36 (n. tr.)

merovingienii (despre care unii afirmă că se trag din Iisus şi dintr-un şarpe de mare sau zeu peşte – *Quinotaur sau Quino-Tau-i*) ar fi venit pe lume însemnaţi cu o cruce roşie între omoplaţi. Ciudat este că această cruce Tău e întrebuinţată şi de cei care practică geometria sacră, care o consideră un „semn" al comorii îngropate, fie ea obiect material sau spiritual.

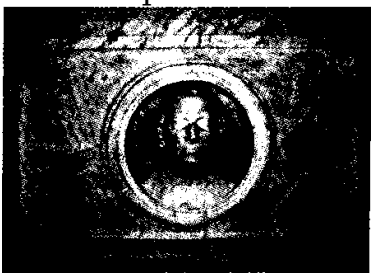

Geometria sacră, folosită la un mormânt masonic din Catedrala Sf. Petru, Roma.

Comoara îngropată este într-adevăr centrul, acel loc din minţile şi inimile noastre în care se află şinele autentic. Se credea că centrul originar („inimă" înseamnă „centru") e conectat la Mintea Universală şi numai accesând acest centru din noi înşine am putea accesa Mintea Universală sau pe Dumnezeu. Astfel timpul se opreşte în loc, noi devenim una cu toate lucrurile şi ne credem nemuritori. Tău înseamnă locul, fie pe frunte, fie pe piept (între umeri), dezvăluindu-le altora pe cei care pot accesa acel punct din timp în care sălăşluieşte Dumnezeu. Cuvântul *templu*, din care derivă *templier*, are încă un înţeles: *tempos* înseamnă „timp". Templul adevărat este acel loc care are putere asupra energiei în mişcare a şarpelui. Templul autentic, asemenea celui de pe care-l avem în frunte, este în noi înşine.

UN FIASCO NUMIT CODUL LUI DA VINCI

Am discutat mult despre Graal în această carte, pentru că el este ţelul fiecărui individ. De aceea ocupă un loc central în simbolistica societăţilor secrete. Graalul a suscitat recent un adevărat entuziasm, fenomen petrecut în repetate rânduri în întreaga lume în ultimele două milenii. Astăzi, are implicaţii uriaşe, de vreme ce Graalul

reprezintă o taină a diverselor asociaţii secrete şi, înainte de a merge mai departe, vreau să analizez ideea.

„Cui îi slujeşte?” – iată una dintre întrebările despre Sfântul Graal pe care le puneau scriitorii din zorii Evului Mediu. Să aruncăm o privire la sfera în care funcţionează el acum şi să vedem dacă e în slujba noastră sau dacă nu cumva suntem noi în slujba lui. Vom descoperi şi cine este în spatele acestui fiasco ce a manipulat istoria încă din cele mai vechi timpuri.

Pe scurt şi pentru aceia dintre noi care au locuit pe Planeta Oamenilor cu Mintea întreagă în ultimii ani, *Codul lui Da Vinci* este o *ficţiune* bazată pe povestea unui om care descoperă un cod ce dezvăluie că adevărata identitate a Sfântului Graal nu este altceva decât descendenţa din Iisus Hristos şi Maria Magdalena.

Societăţi secrete I 169

Din nefericire, Dan Brown, autorul romanului, a susţinut că opera lui, acum celebră, s-a inspirat din organizaţii şi evenimente reale. Dar ceva mai fantasmagoric nici că există.

Să facem o analiză separată.

PRIORIA DIN SION

Este o misterioasă grupare din vechime, din care ar fi făcut parte Leonardo da Vinci însuşi, având grad de Mare Maestru, ca să nu mai vorbim de alte câteva personalităţi remarcabile, cum ar fi Nicolas Flamei şi Isaac Newton. Însă o asemenea afirmaţie nu conţine nici

Sf. Podr din Catedrala Sf. Petru, Roma.

cel mai mic sâmbure de adevăr. Sion este numele dealului de lângă locuinţele lui Pierre Plantard şi Gerade de Sede, autorii iniţiali ai mistificării care a fost Prioria din Sion.

S-a dovedit că documentele organizaţiei, ascunse în Biblioteca Naţională din Paris, erau falsuri. În realitate, singurele documente autentice ale domnului Plantard, aflate în biblioteca de la Paris, sunt scrisori din perioada 1950, adresate unei firme care oferă cazare, destul de banală, şi deplângând starea străzilor, ceea ce, oricum, se face într-o limbă franceză foarte precară.

Toţi cei care au instigat la această escrocherie suprarealistă şi-au recunoscut vina. Au spus că, pe de o parte, e o glumă suprarealistă şi, pe de altă parte, un fel de strategie egoistă prin care să fie acceptaţi în rândul lumii. Şi, totuşi, oamenii sunt cuprinşi de frenezie ori de câte ori mai apare câte un mit al descendenţei.

SANG REAL

Una dintre principalele dovezi invocate în volumele despre descendenţa lui Hristos, de la *Holy Blood*, *Holy Grai*] (*Sfântul sânge*, *Sfântul Graal*) la *Templar Revelation* (*Templierii*, *o revelaţie*), este interpretarea termenului originar care denumea Sfântul Graal: San Graal. Din *Holy Blood*, *Holy Grail*, carte din anii ’80 a lui Michael Baigent, aflăm că sintagma trebuie interpretată altfel, aşezând „g”-ul din „graal” lângă „san”, astfel încât să rezulte *sangreal*, adică „sânge regal sau sfânt”. Din cauza interpretării eronate a unei simple greşeli făcute de un scriitor din veacul al XV-lea – singura dată când s-a comis această eroare, până în anii ’80 – o întreagă teorie se bazează pur şi simplu pe un neadevăr. Sir Walter Skeat, unul dintre cei mai importanţi etimologi din Anglia, spunea acum un secol că această greşeală „fusese fabricată foarte devreme”, însă nu ştia în ce scop. Savantul sublinia faptul că, iniţial, conceptul însemna „creuzet”, ceea ce este în strânsă legătură cu teoria pe care am avansat-o în *The Serpent Grail*.

LEONARDO DA VINCI

Acum, că ştim adevărata etimologie a lui *San Graal* şi că Prioria din Sion n-a existat niciodată, ar trebui să înţelegem şi că nu e posibil ca Da Vinci să fi fost mare maestru într-un ordin inexistent, care apăra un secret la fel de inexistent.

În realitate, întregul context istoric şi toate informaţiile despre Da Vinci arată că acesta a fost un artist minunat, deosebit de iscusit – ceea ce nu e o mare descoperire.

Rămân însă elementele bizare din tablourile lui, pe care le exploatează *Codul lui Da Vinci* şi alte opere de ficţiune. Să luăm, de pildă, personajul cu alură feminină din *Cina cea de Taină*: mulţi au atras atenţia asupra înfăţişării sale de femeie. Ei bine, da, aşa este. Alţii au susţinut *chMonalisa* nu e suficient de feminină şi că modelul a fost, cu siguranţă, un băiat. Pornind de la asemenea presupuneri, mulţi au tras concluzia că Da Vinci a fost homosexual. Zi de zi, devine din ce în ce mai amuzant felul în care se poate întinde o asemenea bandă de cauciuc, până se întoarce şuierând şi loveşte pe cineva drept în faţă.

Deci care e adevărul? Oare personajul din *Cina cea de Taină* este o femeie? Nu.

În pictură a existat tradiţia de a-l înfăţişa pe ucenicul drag lui Iisus, Ioan Evanghelistul, ca bărbat cu alură de băietan, ceea ce a stârnit în mintea multora întrebări despre o posibilă homosexualitate a lui Iisus. Am aflat că această idee făcea parte dintr-o tradiţie gnostică străveche, conform căreia cei doi Ioani (Ioan Botezătorul şi Ioan Evanghelistul) constituiau cele două dimensiuni ale unei dualităţi – masculinul şi femininul, pozitivul şi negativul – care trebuia să se unească pentru a alcătui un întreg. Prin urmare, Ioan Evanghelistul era perceput ca întruchipare a principiului feminin în cadrul acestei relaţii, iar Ioan Botezătorul era reprezentat cu o înfăţişare masculină, sălbatică, cu barbă.

Tradiţia ascunsă a ghildei pictorilor din epoca respectivă prevedea, de asemenea, prezenţa elementelor

androgine în picturi – de aceea Mona Lisa pare puţin băieţoasă. Elementul androgin este, aşadar, simbolul celei de-a treia forţe, unirea contrariilor mai sus menţionată, unirea dintre bărbat şi femeie, dintre masculin şi feminin, contopirea celor două dimensiuni ale minţii noastre, care trebuie să se reunească încă o dată pentru a alcătui omul desăvârşit. Nu există niciun fel de dovezi care să arate implicarea lui Da Vinci în vreo societate secretă, dar teoriile despre unirea contrariilor au constituit o mişcare de idei care lua amploare în lumea renascentistă în care a trăit artistul, prin urmare influenţa aceea va fi fost asimilată de pictorul perfecţionist.

OARE IISUS S-A CĂSĂTORIT CU MARIA ŞI A AVUT COPII CU EA?

Cine ar fi crezut că o întrebare aşa de simplă va stârni o asemenea controversă şi chiar va fi luată în serios? Pentru a da un răspuns, trebuie să o analizăm în etape.

Mai întâi, dacă Iisus s-a căsătorit cu Maria Magdalena înseamnă că trebuie să recunoaştem că Iisus şi Maria chiar au existat. Faptul că scrierile conţin un număr considerabil de dovezi ale existenţei acestor personaje biblice se datorează obiceiului de a copia texte, foarte răspândit în veacurile de după presupusul eveniment. Dar nu se cunosc scrieri datând din perioada aceea, care să menţioneze vreunul dintre cele două personaje; majoritatea textelor au fost întocmite secole mai târziu.

Dacă recunoaştem că cei doi au fost oameni în came şi oase, atunci, trebuie să admitem că Iisus a mers pe ape, a scos diavolii din om şi i-a băgat în turma de porci, a murit şi a înviat. Ori admitem ipoteza, ori ne confruntăm cu altă opoziţie: asemenea lui Robin Hood sau regelui Arthur, personajul Iisus a fost inspirat de un om adevărat, iar toate elementele mitice şi mistice au fost adăugate în poveste. Aşa cum Robin a luat-o de soţie pe Marion (Maria), iar Arthur s-a căsătorit cu Guinevere, este posibil ca, tot în plan mitic, Iisus să se fi căsătorit cu Maria Magdalena, deşi scrierile nu oferă dovezi în acest sens.

Marion este unul şi acelaşi personaj cu Maria, fiind

asociată cu apa şi înţelepciunea. Originea lui Guinevere este similară, mai ales în ipostaza ei de împărătească a cerurilor, titlu purtat de Fecioara Maria, maica lui Hristos, şi de Isis, mama lui Horus. Şi, după cum au subliniat mulţi savanţi, cele două Marii ar putea fi forme amalgamate ale unui mit mult mai vechi.

Guinevere este, de asemenea, regina şerpilor şi, prin urmare, reprezintă cunoaşterea şi înţelepciunea, iar numele ei este legat, din punct de vedere etimologic, de Eva, care înseamnă „şerpoaică" şi e o aluzie la înţelepciune.

La vremea când Biserica Creştină timpurie forma grupuri precum Ofiţii Gnostici sau adoratorii şarpelui, care-şi ridicau cupa împărtăşaniei în cinstea şarpelui bun, membrii aceloraşi grupări o fragmentau în mai multe părţi distincte pe Maria, zeiţa-mamă alcătuită din trei ipostaze. Mai întâi, Maria Maica, apoi Maria Sora şi după aceea Maria Magdalena, un element misterios, vom vedea de ce.

Maria Maica este Isis, mama lui Horus. Cum cel din urmă e fiul şi reîncarnarea lui Osiris, Isis sau Maria este, de asemenea, sora şi iubita lui. E toate trei la un loc, treimea feminină. Aşadar, Maria Magdalena este iubita ascunsă a lui Iisus, acesta fiind şi Dumnezeu, şi fiul lui Dumnezeu, aidoma lui Horus. Toată această tradiţie a misterului e asociată cu străvechiul cult al şarpelui, căci Isis, Osiris şi Horus erau strâns legaţi de şarpele creator, înţelept şi nemuritor.

După aceea, Iisus avea să fie asemuit cu „şarpele de aramă din pustie" din tradiţia mozaică şi reprezentat, de sute de ori, ca şarpe aşezat deasupra crucii. Iată un element comun cu cazul Arthur, al cărui nume, Pendragon, înseamnă „şarpe cap" sau „capul şarpelui".

Aceste câteva exemple ne arată existenţa unui adevărat cod, un cod străvechi care a pornit din Egiptul antic sau chiar dintr-o perioadă anterioară, prin Osiris şi Isis, prin Enki şi Ninkhursag din Sumer şi Mesopotamia, ei înşişi cunoscuţi ca preoţi sau vraci-şarpe.

Dar ce ne spune codul?

Pur şi simplu că, pentru a da naştere lui Mesia din interiorul nostru sau propriei noastre ungeri, pentru a ne izbăvi, trebuie să fim uniţi cu înţelepciunea, simbolizată şi prin apă, şi prin şarpe sau prin străvechii Enki şi Ninkhursag, care erau – zeităţi şarpe sau Strălucitori, constituind, aşadar, simboluri ale iluminării.

Cum a stat Dumnezeu pe faţa apelor din adâncuri în *Facerea*, aşa trebuie să ne cufundăm noi în înţelepciune pentru a scoate la lumină creaţia divină din noi înşine.

Prin urmare, înţelegem acum că Iisus şi Maria, ca întreg, ar putea constitui o metaforă sau o imitaţie a acestui sistem străvechi. Dar ce ne-a rămas?

Există personaje cum ar fi Iosua, care, din câte se pare, e posibil să fi existat cu adevărat cam prin veacul I şi să fi propovăduit o nouă Gnoză. Dar a existat şi Apollonius din Tyana.

APOLLONIUS DIN TYANA

S-a născut în secolul al III-lea sau al IV-lea î.Hr. În Tyana, Capa docia. Se pare că, la 16 ani, a devenit discipolul lui Pitagora şi a renunţat la plăcerile trupului, la vin şi la femei (deci e clar că n-a fost chiar atât de isteţ). Nu purta încălţăminte şi şi-a lăsat părul şi barba să crească – aşadar, primul hippie.

În scurtă vreme a devenit reformator, aşezându-şi sediul în Templul lui Esculap, zeitate-şarpe vindecătoare, care continuă să existe în ceruri, sub numele de Ophicus, şi care s-a îndeletnicit cu şerpii. Se povesteşte că mulţi suferinzi veneau la el să-i tămăduiască, de unde noi trebuie să tragem concluzia că a deprins metodele de vindecare de la cultul şarpelui.

Potrivit legendei, Apollonius a fost un înţelept, probabil pentru că a primit învăţătură de a Naga din Caşmir, India. Naga erau urmaşii cultului şarpelui, răspândit în întreaga lume, adesea cunoscuţi în Occident sub numele de ofiţi – chiar primii gnostici creştini, care au perpetuat înţelepciunea ascunsă a unificării contrariilor. De asemenea, ofiţii erau în relaţii cu comunitatea esenilor, altfel cunoscuţi ca adepţi ai lui Isis şi adoratori ai şarpelui,

cei despre care savanţii susţin că au fost întemeietorii mitului Hristos.

Filostrate, biograful lui Apollonius, ne povesteşte despre călătoria lui la Caşmir, despre „valea de smarald aşezată pe o margine de perle” şi despre născocirile pe care Apollonius i le istorisea lui Damus, prietenul lui de încredere, despre dragonii ce-şi au sălaşul pe dealuri, adică înţelepţii Naga.

Dealurile unde-şi duceau viaţa aceşti înţelepţi erau apărate din toate părţile de grupuri gigantice de stânci. De îndată ce călătorii au descălecat, s-a ivit o solie a Stăpânilor, care avea pe frunte un Cadu ceu în formă de şarpe, ea indicând cea de-a şasea chakră din sistemul kundalini sau procesul de iluminare prin şarpele încolăcit. După un schimb de politeţuri, Apollonius a aflat că Naga le dezvăluiseră egiptenilor înţelepciunea lor şi că în Cuş „locuiau etiopienii, un neam indian”. Ceea ce poate însemna doar că acest cult al şarpelui şi-a găsit adepţi în Etiopia şi a primit o denumire datorită influenţei acestei practici, ce-şi avea originea în înţelepţii Naga din India.

Apollonius nu numai că şi-a răspândit înţelepciunea oriunde s-a dus, ci, potrivit unora, a trăit mai mult de o sută de ani. Alţii susţin că, de fapt, nu a murit niciodată, ci pur şi simplu s-a făcut nevăzut, aidoma lui Nagajuma (care a dobândit înţelepciunea din aceleaşi izvoare şi care e posibil să fi fost la originea personajului Ioan). Ideea de nemurire implică adesea faptul că „înţelepciunea gnostică secretă” a înţeleptului a continuat să existe în vreo sectă. Dacă e aşa, atunci, cel mai probabil este ca secta să fi fost cea a ofiţilor gnostici.

Potrivit teozofului H.P. Blavatski, un prinţ înţelept din India, un Naga, iscusit în arta magiei, a făurit şapte inele pentru cele şapte planete, pe care i le-a dat lui Apollonius. Marele înţelept purta câte una în fiecare zi şi se spune că astfel şi-a păstrat o stare de sănătate bună şi a dobândit longevitatea. Fireşte că e posibil să fi fost foarte mic ca dimensiune şi să-şi fi avut sălaşul într-o movilă, purtând numele de Bilbo.

În Valea Caşmirului, unde a mers Apollonius, se află un loc numit SriNagar, „regele şarpe”. În anul 300 î.Hr., împăratul budist Asoka a întemeiat o tradiţie locală potrivit căreia un mare înţelept sau adept a venit din Europa în veacul I şi pe acelaşi continent s-a stins. Unii au susţinut că acesta a fost chiar Apollonius, alţii zic că a fost Iisus însuşi. Poate că există un sâmbure de adevăr, căci Filostrate pomeneşte de un „Templu al Soarelui”, care seamănă foarte bine cu unul aflat la doar câteva mile de SriNagar, Templul din Marţi and.

Aurelian a jurat că va clădi temple şi statui în cinstea lui, „căci să fi existat vreodată ui sânul omenirii ceva mai sfânt, mai venerabil, mai nobil şi mai divin decât Apollonius? El le-a dat iar viaţă răposaţilor; a săvârşit multe fapte şi a spus multe lucruri dincolo de înţelegerea omenească”. (Francis Barrett, *The Magus* [*Magicianul*])

Şi într-adevăr numeroase temple şi statui au fost înălţate în cinstea lui Apollonius în numeroase locuri în oraşul lui Tyana, deşi mai târziu creştinii aveau să nimicească multe dintre ele. Spre deosebire de cazul lui Iisus, există dovezi care atestă că Apollonius a existat cu adevărat. Moncure Conway spune astfel în cartea sa *Modern Thought* (*Gândirea modernă*): „De amar de vreme omenirea e preocupată să scrie vieţile lui Iisus”. Chiar dacă scrie despre o fiinţă ivită de nicăieri.

În a patra Evanghelie stă scris: „Sunt şi multe alte lucruri pe care Iisus le-a făcut, care nu ar încăpea în toată omenirea, dacă ar fi scrise toate în cărţi. Amin”.

Biblioteca alcătuită din asemenea cărţi s-a îmbogăţit de atunci, însă când ajungem să le cercetăm ne confruntăm cu ceva care ne pune pe gânduri: toate cărţile au legătură cu un om despre care epoca nu oferă nici cel mai mic indiciu că ar fi existat! Nimeni nu poate spune, cu convingerea că afirmă un adevăr, şi nu o idee ce izvorăşte din credinţă, că Iisus a fost un om în came şi oase.

Pe de altă parte, potrivit tradiţiei oficiale, Apollonius a venit pe lume în timpul domniei lui Augustus, în epoca marilor înfăptuiri artistice ale poporului din care făcea

parte. Domnia lui Augustus a fost

Tumulus modern de la Rostau.

un moment de înflorire, în care s-au afirmat numeroşi poeţi, oratori, critici şi călători. Totuşi, niciunul nu menţionează numele lui Iisus Hristos şi nici vreo faptă pe care ar fi săvârşit-o. Iisus nu ne-a lăsat nimic scris, deşi se speculează din ce în ce mai mult, susţinându-se că *Evanghelia după Toma* a scris-o El cu mâna Lui. E o speculaţie care ia amploare din cauza propagandei creştine moderne. Dacă a existat cu adevărat înseamnă că a călătorit numai în Iudeea şi Egipt. Apollonius a călătorit şi a scris mult. Împăratul Marc Aureliu a recunoscut că filosofia lui i se datora acestuia, căruia i-a închinat temple şi statui. Însă în cinstea lui Iisus nu s-au înălţat temple şi statui.

Iată ce spunea Faust: „Ştie toată lumea că *Evangheliile* nu sunt scrise nici de Iisus, nici de apostolii lui, ci au fost întocmite mult mai târziu, de autori rămaşi necunoscuţi, care, pentru că nu erau credibili când istoriseau lucruri pe care nu le văzuseră cu ochii lor, au aşezat la începutul istorisirilor numele apostolilor sau ale ucenicilor contemporani cu aceştia”.

Pe de altă parte, consemnarea scrisă a vieţii lui Apollonius este verosimilă, Filostrate, care a întocmit *Viaţa lui Apollonius*, fiind un prieten apropiat al lui Damus, care a relatat el însuşi întreaga poveste. Filostrate a istorisit aşa:

După unii, ar fi dintre Magi, deoarece li s-a alăturat Magilor din Babilon, brahmanilor din Babilon şi gimnosofiştilor din Egipt. Dar e o jignire să se spună că înţelepciunea lui se datora artei magiei, atât de eronate sunt impresiile despre el. Însă Empedocle, Pitagora şi Democrit, deşi l-au alăturat aceloraşi Magi, şi-au exprimat multe simţăminte paradoxale, dar nu au căzut în această capcană. Nici Pla ton, care a călătorit în Egipt şi a amestecat în doctrinele lui multe viziuni adunate de la preoţi şi profeţi, nu a avut o asemenea bănuială, deşi era mai presus de toţi oamenii, graţie înţelepciunii lui superioare.

Dar sfârşitul se apropia. Însuşi faptul că Apollonius putea submina „ideea" de Hristos prin dimensiunea „factuală" a propriei lui vieţi i-a consternat pe primii creştini. Iustin Martirul, unul dintre Părinţii Bisericii din veacul al II-lea, spunea: „Cum se face că talismanele lui Apollonius au putere asupra unor oameni ai creaţiunii, deoarece, după cum am văzut, ele împiedică furia valurilor, tăria vânturilor şi atacurile sălbăticiunilor? Şi în vreme ce minunile săvârşite de Domnul Nostru se păstrează numai în tradiţie, cele săvârşite de Apollonius sunt foarte numeroase şi se dezvăluie în înfăptuiri prezente, pentru a rătăci minţile tuturor celor ce privesc?"

Prin urmare, nu e de mirare că s-au împiedicat tălmăcirea şi difuzarea scrierii lui Filostrate. În realitate, cărţile din *Noul Testament* n-au apărut decât la cel puţin un secol după apariţia *Vieţii lui Apollonius*. Chiar şi împrejurările naşterii seamănă semnificativ cu existenţa ficţională a lui Hristos. Proteus, zeul egiptean, i s-a arătat mamei lui Apollonius când aceasta îl purta în pântece şi i-a spus aşa: „Mă vei naşte pe mine!" Mama lui Apollonius urma să aducă pe lume un zeu.

Se ştie că, printre altele, Proteus lua trup de şarpe, deci înţelepciunea a dat naştere adevăratului Hristos.

Poate că, din cauză că a curs atâta cerneală despre Apollonius, el n-a putut fi „întrebuinţat" ca un nou simbol religios. Noua creaţie a Bisericii Creştine avea nevoie de

un nou început, care să cuprindă cât mai multe elemente din alte credinţe păgâne pentru a fi mai eficient. În opinia lui Phillimore, Apollonius a întemeiat, de fapt, o Biserică şi o comunitate alcătuită din discipolii lui. E foarte probabil ca aceştia să fi fost în relaţie cu o facţiune a esenilor, cunoscuţi sub numele de Terapeuţi şi Nazareni.

A existat într-adevăr un grup, Apollonienii, adepţii lui Apollonius, care a supravieţuit câteva secole după moartea acestuia. După Conciliul de la Niceea, gruparea avea să devină Biserica Creştină, deci e adevărat că Apollonius a întemeiat creştinismul, care se fundamentează pe miturile şi tradiţiile şarpelui din cel mai vechi ordin.

Eunapius a susţinut că Filostrate ar fi trebuit să-şi intituleze cartea „Şederea unui zeu printre oameni". Însă scrierea lui a primit titlul *Viaţa lui Apollonius*, odată ce s-a hotărât propovăduirea lui Hristos cel de curând creat, numele lui Apollonius a fost oprimat Mai ales din cauza unor cărţi ca cea a lui Filostrate au fost mistuite de flăcări biblioteci străvechi ca cea de la Alexandria. Distruge dovezile adversarilor şi va părea că adversarii nu există. Şi dr. Lardner a subliniat ideea în volumul său, *Credibility of the Gospels* (*Credibilitatea Evangheliilor*):

Aşadar, e clar că Filostrate l-a comparat pe Apollonius cu Pita gora; dar nu văd să fi încercat să-l transforme într-un rival al lui Iisus Hristos. Filostrate nu i-a menţionat pe Mântuitorul nostru, pe creştini sau pe adepţii lui nici măcar o dată; nici în opera de proporţii, nici în *Vlefile Sofiştilor* (…) nu există nici măcar o descriere obscură, generală a vreunor oameni care să-l fi întâlnit, despre care oricine poate bănui că sunt creştini de oricare confesiune, fie catolici, fie eretici.

Acelaşi lucru e valabil pentru Apollonius, care nu e menţionat *în Noul Testament*. Sau e? *întâia Epistolă a Sfântului Apostol Pavel către Corinteni*, *3*: *4 – 6* spune următoarele: „Căci, când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Eu sunt al lui Apollo, au nu sunteţi oameni trupeşti? Dar ce este Apollo? Şi ce este Pavel? Slujitori prin care aţi crezut voi şi după cum i-a dat Domnul fiecăruia. Eu am

sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească”.

Aş fi putut să trec cu vederea asemenea elemente, dacă un soldat hughenot n-ar fi descoperit din întâmplare, într-o mănăstire din Franţa, o versiune străveche a acestei epistole a Sfântului Pavel, intitulată *Codex Bezae.* În ea, Apollo” e ortografiat „Apollonius”! Potrivit *Enciclopediei Britannica*, numele Apollo, în acest context, poate fi un echivalent al lui Apollonius. Într-adevăr, se zice că acest Apollo chiar ar fi mers la Pavel (apostolul care nu a suferit de muşcătură de şarpe) şi că i s-ar fi spus evreu alexandrin. Acum înţelegem cum de l-a văzut Pavel pe Domnul în drum spre Damasc. E posibil ca Apollonius să fi adus înapoi, după interludiul petrecut la Caşmir.

O evanghelie nouă a lui Hrişna sau Hrisma, cea care i-a dat naştere lui Hristos sau Hrişna, precum şi ideii că Hristos ar fi o divinitate-şarpe.

Asemenea elemente constituie un răspuns la chestiunea căsătoriei lui Iisus cu Maria, din mai multe puncte de vedere, deoarece unirea contrariilor reprezintă o tradiţie de o mare profunzime în cadrul sistemului kundalini din India, întruchipat de şarpele care se înalţă pe frânghie, adică a treia forţă. Frânghia a devenit arborele sau crucea din creştinism, în care se uneşte Iisus, dimensiunea masculină, cu Maria, dimensiunea feminină.

Adevărul din *Codul lui Da Vinci* este mai adevărat decât ştiu oamenii. Iisus şi Maria s-au căsătorit, în accepţiunea gnostică a cuvântului, nu în sensul lui literal. Au avut într-adevăr un prunc, cunoscut, simplu, sub numele de Gnoză. Oricum, geamănul cel rău, catolicismul, a încercat să-l spulbere, aşa cum Seth a încercat să-l nimicească pe Osiris sau la fel cum Mordred l-a ucis pe Arthur sau şeriful din Nottingham, pe Robin. În cele din urmă, Seth, Mordred şi şeriful au fost ei înşişi înfrânţi, deci care este verdictul pentru Biserica Catolică? Poate că va avea loc o revenire gnostică acum, când *Codul lui Da Vinci* ne-a făcut serviciul de a pune în discuţie îndoielnica validitate a mitului Iisus, interpretat literal. E posibil, însă eu mă îndoiesc, deoarece oamenii cred că lăcomia, pofta

trupească şi ura sunt instrumente eficiente. Poate că, dacă înţelegem că religia ar trebui să însemne mai mult decât reguli făcute de oameni, ne vom analiza viaţa încă o dată şi vom căuta un răspuns pe care credeam că-l avem deja.

În centrul fiecăruia dintre noi, în miezul fiecăruia dintre noi se află un loc în care devenim conştienţi de starea noastră inconştientă. Această lume interioară este liniştită şi în echilibru desăvârşit. Prin intermediul universului particulelor subatomice, e conectată la universul însuşi. Aşa cum ochii noştri văd soarele, simţurile noastre inconştiente simt căldura şi absorb bunătatea fără ca latura conştientă să se răzgândească. Înăuntrul nostru zace nefolosită o întreagă lume, necunoscută ştiinţei moderne, însă cunoscută la perfecţie de cei din vechime, care ne-au lăsat indicii pentru a o desluşi. Ei ştiau să rămână

1

vigilenţi, să perceapă lumea inconştientă a simţurilor şi să dea glas şi chip acestor trăiri, care au devenit duhuri, demoni şi zei. Încă mai avem multe de învăţat, lucruri care deja au intrat în uitare. Ne aşteaptă o lume în care Gnoza e pretutindeni.

Iar întrebarea e în slujba cui se află.

ILLUMINATI

De celebrii Illuminati s-a auzit aproape pretutindeni. Unii se întreabă totuşi ce Dumnezeu or fi fiind. Încă de la început, această societate secretă din veacul al XVIII-lea a aprins închipuirea a milioane de oameni. Însă pentru a-i înţelege pe Illuminati trebuie să desluşim două instituţii: francmasonii şi autorităţile catolice.

FRANCMASONII

Istoria şi originea francmasonilor, iată o temă deloc simplă. De fapt, nu este cu adevărat posibil să descoperim adevărul din nenumăratele istorii adunate în miile de cărţi pe acest subiect. Pur şi simplu pentru că este vorba despre o organizaţie mare, împărţită în ramuri numeroase, fiecare având autonomie virtuală. În timp, au apărut diferenţe de

opinie şi ritual. Deşi am aruncat deja o privire la cultul şarpelui, originea francmasoneriei, există elemente la care trebuie să apelăm pentru a înţelege mai bine relaţia cu Biserica Catolică şi Dluminaţi.

Mulţi istorici masoni se străduiesc din răsputeri să susţină că istoria a început cu Templul lui Solomon şi constructorul Hiram Abiff şi în cadrul ceremoniilor specifice această teorie e propovăduită ca fiind un adevăr. Alţii afirmă că se trag din zidarii în piatră romani şi greci, precum şi din augurii romani care, după cum ştim, stăpâneau „ştiinţa specială" a aşezării pământului şi a energiilor asociate cu modul în care percepem azi Feng Shui-ul şi canalele de energie ce leagă situri şi monumente străvechi. Nu există dovezi clare care să ateste asemenea elemente, deşi „cunoaşterea secretă" s-a transmis, de-a lungul veacurilor, de la un adept şi iniţiat la altul.

Potrivit convingerii unanime, francmasonii provin din lucrătorii în piatră din Evul Mediu, cunoscuţi sub numele de „masoni operativi". Este vorba despre meşteşugarii iscusiţi care au înălţat marile catedrale şi biserici din Europa *pentru Biserica Catolică*, pe care au înfăţişat, în uluitoarele lor sculpturi, imagini misterioase şi taine (masoni liberi sau francmasoni, pentru că arta cioplitului în piatră nu era îngrădită de reguli). Potrivit acestei versiuni a istoriei masonilor, Loja s-a dezvoltat din colibele ridicate de zidarii medievali. Odată cu trecerea timpului, puterea masonilor a crescut pentru că serviciile lor erau la mare căutare şi datorită faptului că au alcătuit grupuri sau uniuni, care vor deveni cunoscute ca Loji.

La 1600, Lojile au început să primească în rândurile lor bărbaţi care nu erau masoni operativi şi cărora li se spunea masoni domni, în timp, terminologia s-a dezvoltat în cadrul Lojilor masonilor operativi şi a fost preluată de masonii domni, devenind parte integrantă din natura lor ritualică.

Însă o asemenea versiune a istoriei pune anumite probleme. Faptele arată cu totul altceva, deşi nu există

nimic care să conteste că cei din categoria „domnilor” au început să fie din ce în ce mai numeroşi în cadrul rangurilor masonice. Sunt într-adevăr multe indicii că în secolul al XIV-lea masonii erau deja un grup consolidat şi recunoscut sau o grupare care s-a dezvoltat prin asimilarea Cavalerilor Templieri care se refugiaseră în Scoţia, de frica opresiunii catolice.

Primele documente oficiale datează din 1356 şi sunt din Anglia. Ele descriu întemeierea London Masons Company[47], precum şi ordonanţele care guvernau Loja, deja întocmite la York Minister. Numai aceste documente au supravieţuit şi ele vorbesc despre grupuri în formare la momentul respectiv – ceea ce nu exclude posibila existenţă a unor grupuri anterioare, lipsite de „documente care să le ateste anterioritatea”. Singura dovadă substanţială disponibilă e simbolistica întrebuinţată la marile edificii clădite în Europa începând cu veacul al XI-lea.

Prima piesă din puzzle este înţelegerea faptului că, după Cruciada I şi după întemeierea unor organizaţii precum cea a Cavalerilor Templieri şi a cistercienilor (care au servit drept vehicul pentru aducerea înapoi a artei construcţiilor în Europa), marele proiect arhitectural a avut un elan răzbunător. Templierii şi verii lor nerăzboinici, cistercienii, au jucat un rol major în readucerea iluminării alchimice din cruciade şi a artei arhitecturii din lumea Orientului Mijlociu islamic. Stau mărturie bolta şi designul octogonal din majoritatea edificiilor templiere şi cisterciene, precum şi din alte clădiri ridicate sub tutela lor.

Asemenea edificii cuprind şi un număr uriaş de simboluri numerologice şi metafore „mistice”. Astfel de metode au fost desluşite şi folosite de francmasonii care acum le-au ritualizat şi probabil că mulţi nici măcar nu înţeleg adevăratul lor scop. Aceste metafore mistice întrebuinţate în construcţii sunt la fel de vechi ca Stonehenge-ul sau ca Marile Piramide, chiar dacă termenul „francmason” nu este.

47 Compania masonilor din Londra (n. tr.).

Există dovezi clare ale existenţei răspândite a unor Loji Masonice, la jumătatea veacului al XVII-lea, element menţionat de Elias Ashmole, fondatorul Muzeului Ashmolean din Oxford, în jurnalul său. Acesta a devenit mason în Loja din casa socrului său. În zilele noastre, mulţi împart lojile masonice în Masonerie Operativă, Masonerie Acceptată şi Francmasonerie. Oricum, ele sunt foarte asemănătoare cu subgrupurile şi ordinele din Biserica Catolică, cum sunt cistercienii, franciscanii şi chiar iezuiţii – toate au aceeaşi origine.

Biblia şi mai ales Templul lui Solomon au constituit cadrul religios, acceptabil, preluat de francmasoni, iar simbolistica folosită de masonii operativi a fost prelucrată astfel încât să fie compatibilă cu mistere străvechi precum principiul hermetic „cum e sus e şi jos”.

CRONOLOGIA FAPTELOR CUNOSCUTE

1250 – un desen de Matthew Paris îl înfăţişează pe Hernie al II-lea discutând cu masonii operativi 1356 – întemeierea London Masons Company şi întocmirea ordonanţelor care reglementează Loja de York 1376 – prima folosire a cuvântului „francmason”.

1390 – poemul masonic Regius de la Catedrala Salisbury 1410 – elaborarea Manuscrisului Cooke pentru Şcoala de Masonerie din Salisbury 1425 – Hernie al IV-lea interzice reuniunea anuală a masonilor 1599 – procese-verbale întocmite la Loja Aichinson Haven şi Loja Sf. Maria din Edinburgh 1646 – iniţierea lui Elias Ashmole în francmasonerie 1717 – întemeierea primei Mari Loji a Londrei 1733 – deschiderea primei Loji Americane

Astăzi francmasonii reprezintă un fenomen global, numărând în rândurile lor oameni din comunitatea de afaceri şi din sfera autorităţilor religioase şi politice. Influenţa lor este, evident, covârşitoare şi universală. Au relaţii cu multe alte „ordine”, cum e Ordinul Suveran al Cavalerilor de Malta, şi, de-a lungul anilor, au avut parte de o imagine negativă, din cauza influenţei pe care au ajuns să o aibă. După aceea au asimilat alte instituţii, precum Illuminati Weishaupt (despre care vom discuta în

curând). Sute de autori au arătat că, într-o anumită măsură, această influenţă a dat roade pretutindeni şi a jucat un rol crucial în instigarea la revoltă în cazul revoluţiilor din Franţa, Rusia şi chiar în Războiul Revoluţionar American.

Iată câteva citate din aceste surse:

Înţelepciunea convenţională spune că Insurecţia care a avut loc în Filipine în 1896 a izbucnit din cauza împotrivirii localnicilor faţă de puterea Bisericii Catolice în insule. Focul revoluţionar a fost alimentat de scrierile lui José Rizal şi intensificat de conducerea politică a lui Emilio Aguinaldo.

În realitate, insurecţia filipineză a fost orchestrată de francmasonerie şi, câtă vreme Emilio Aguinaldo a condus revoluţia, a fost un membru devotat şi o unealtă a Meşteşugului.

Acel episod din istoria Filipinelor a fost suprimat de guvernul SUA vreme de 45 de ani, până când, în cele din urmă, a fost dat în vileag de istoricul John T. Farrell în 1954.

Mensualul *Ritul Scoţian* (NewAge) a adăugat: „Se spune că prima Revoluţie din martie 1917 a fost inspirată şi coordonată de aceste loje, din care făceau parte toţi membrii guvernului Kerenski". (Paul A. Fisher, *Behind the Lodge Door* [*Dincolo de uşa Lojei*])

Francmasoneria a lucrat în taină, dar constant, pentru a pregăti Revoluţia (Franceză). Aşadar, suntem de acord că ea a fost singurul autor al revoluţiei, iar aplauzele pe care le primesc din partea Stângii şi cu care nu prea sunt obişnuit dovedesc, domnilor, că recunoaşteţi împreună cu mine că masoneria a făcut Revoluţia Franceză (Extras dintr-o declaraţie a marchizului de Rosanbo, făcută în Camera Deputaţilor, în sesiunea din 1 iulie 1904).

Potrivit lui Fisher, iarăşi, revolta împotriva guvernărilor papale, care a avut loc în Italia în perioada 1830, „a fost cunoscută sub denumirea de Risorgimento, fiind, în realitate, o mişcare revoluţionară a masonilor, de tip clasic. Liderii ei au fost Giuseppe Mazzini.

Giuseppe Garibaldi, Camillo Cavour şi regele Victor Emmanuel al II-lea, toţi francmasoni înfocaţi". (Mai târziu, regele Victor Emmanuel al II-lea a fost otrăvit de fiul său, prinţul Umberto, despre care s-a spus că a fost asasinat după aceea de ordinul Lojilor Masonice.)

Potrivit Marelui Comandant al Francmasoneriei de Rit Scoţian din America, Mazzini a fost primul conducător al francmasoneriei moderne din Italia:

În cartea sa *Societăţi secrete*, Charles Heckethom spune că „mafia", cuvânt care îţi dă fiori, este un acronim pentru „Mazzini Autoriza Furti, Incendii, Avelenameti", adică „Mazzini autorizează jafuri, incendii şi otrăviri". (Paul A. Fisher, *Behind the Lodge Door*)

De fapt, toţi eroii cărora li se datorează libertatea Italiei au fost masoni (*New England Craftsman*, *1920*)

Mare parte din Europa – Italia şi Franţa în întregime, ca să le menţionăm doar pe ele – e străbătută de o reţea alcătuită din aceste societăţi secrete, aşa cum suprafaţa Pământului e străbătută acum de şosele. Cu ce se ocupă ele? Nu încearcă să se ascundă. Nu vor un guvern constituţional. Nu vor instituţii îmbunătăţite; nu vor consilii provinciale şi nici consemnarea voturilor (Benjamin Disraeli, viitorul cancelar al ministrului de finanţe din Marea Britanie şi prim-ministru, secvenţă din *Hansard's Parlamentary Debates*, 1876)

Multe dintre fragmentele citate par să se refere la un război între Biserica Catolică şi francmasoni. Ideea e interesantă şi nedumeritoare pentru mulţi oameni, atunci când observă că, de fapt, masonii sunt în legătură cu Biserica Catolică, fiind creaţia ei (sau invers). Este vorba despre o strategie-standard folosită de membrii societăţilor secrete din toată lumea şi chiar de ordinele religioase. Trebuie ca, din exterior, să pară împotriva puterilor autorităţii, dar în acelaşi timp să fie în slujba lor.

Se poate dovedi clar că francmasonii provin din secte esoterice create în interior, chiar înainte de Biserica Catolică, şi ca rezultat direct al influenţei templierilor în Scoţia. Deci putem spune că originea masonilor este

Biserica Catolică.

Şi firul duce înapoi la templieri, un ordin catolic. Duce, de asemenea, la Cavalerii Sfântului Ioan sau Cavalerii de Malta. Şi templierii, şi aceştia din urmă s-au ivit din nou din rândurile masonilor, iar acum constituie ei înşişi două ordine, în diverse forme. Originea Cavalerilor de Malta se poate detecta şi în prezent sunt localizaţi la Vatican.

Cât despre iezuiţi, ei reprezintă un subiect discutat în alte capitole ale cărţii de faţă, însă e neîndoios că fac parte din Biserica Catolică şi, în opinia mea, i-au influenţat iniţial pe Illuminati. Astfel s-a creat o societate separată, seculară, care mai târziu avea să redevină o grupare masonică, oricum creaţia catolicilor. Nu cumva se conturează o idee?

Întrezărim originea din care par să pornească toate elementele, înainte să se transforme în masoni, Illuminati au participat la întemeierea unor grupuri precum rozacrucienii, Golden Dawn[48] şi chiar luteranii şi protestanţii!

Chiar şi America de Sud a fost recâştigată, graţie Spaniei, sub călăuzirea iezuiţilor şi a altor ordine monastice, toate catolice.

ROZACRUCIENII

Primul document autentic ce atestă idealurile rozacrucienilor datează din 1597. Se spune că un anumit alchimist a cutreierat Europa, dorind să întemeieze o societate care să-i împlinească recent descoperitele idealuri alchimice. Fama Fratemitas şi Reformarea Generală a Lumii au luat fiinţă în 1614, ca documente complete, ceea ce înseamnă că alchimistul a repurtat o victorie. Se zice că întemeietorul este un Rozenkreuz creştin. Evident că acesta e un nume fals, care desemnează crucea-roză a creştinilor.

Potrivit legendei, respectivul personaj a călătorit prin Arabia, a studiat la Fez, în Egipt, şi s-a întors în Europa aducând un mesaj fără îndoială străvechi. Originea acestei

48 Zorii aurii - în engl. în orig. (n.tr.).

grupări enigmatice e falsă, organizaţia fiind înfiinţată, aşadar, de cine vor fi fost cei care au întemeiat ordinul. Ce indicii avem?

Crucea-rozăă, simbol rozacrucian din Capela Rosslyn, Edinburgh.

Blazonul lui Martin Luther, adversar înverşunat al catolicismului, era alcătuit dintr-o rozăă şi o cruce. Există elemente asemănătoare şi cu şcolile arabe pentru Illuminati, precum Abdelkadir Gilani, cunoscut ca „roza strălucitoare”. Dacă analizăm originile, ritualurile şi credinţele masoneriei, descoperim că nu lipsesc elementele similare.

Se pare că rozacrucianismul este doar o altă formă a diasporei de sorginte catolică – aşa cum Illuminati reprezintă opera iezuiţilor, inspirată din curentele mistice din stratul de adâncime, în vederea alcătuirii unei organizaţii aparent împotriva sinelui. E cel mai uşor să câştigi un meci de fotbal dacă ţii cu ambele echipe.

Asemenea francmasonilor, asemenea grupării Alumbrados (Iluminaţii) Illuminati şi multor altor grupuri din epocă, şi rozacrucienii au legătură cu misticii sufiţi, care au influenţat lumea vreme îndelungată. Metodele lor cereau cea mai profundă concentrare asupra „învăţătorului”, prin urmare aderarea absolută la „cale” era absolut normală. Reprezenta un alt mijloc de control. Golul lăsat de stricteţea şi de rigiditatea catolicismului se umplea uşor cu sute de asemenea grupări, printre care şi protestanţii, grup pe atunci în formare.

Astăzi ordinul rozacrucienilor e reprezentat pretutindeni, având sute de membri – însă în prezent influenţa lui e minimă. Deşi una dintre cărţile lor conţine o aluzie care ne spune că influenţa exercitată de persoana sau sufletul pe care ei îl numesc Ego se va întoarce mereu pentru a face schimbări pe drumul pe care va merge omenirea.

Acest scurt fragment afirmă că toate „iluminările spirituale" au aceeaşi origine (Ego), idee cu care sunt de acord.

S-au scurs multe veacuri de la naşterea celui cu numele de Chri stian Rosenkreuz, pe care acum îl cunoaştem şi-l cinstim cu titlul de întemeietorul Ordinului Celui mai Sfânt al Rozacrucienilor.

Deşi pentru mulţi din exterior existenţa lui pare un mit, e un adevăr că naşterea lui a însemnat începutul unei noi epoci din viaţa spirituală a Lumii occidentale. De atunci încoace, acel Ego s-a reîncarnat necontenit într-o ţară europeană sau alta, luându-şi trup nou când trupurile pe care le-a avut nu-i mai erau de folosinţă sau când împrejurările îi dictau să schimbe decorul în care-şi desfăşoară activitatea.

Mai mult, şi azi e încarnat într-un iniţiat de rang înalt; un factor activ şi puternic în toate treburile Occidentului, deşi necunoscut lumii.

Aidoma tuturor fiinţelor din această categorie, el reprezintă Conclavul Central al Fraţilor Mai Mari ai omenirii. Misiunea lui a fost şi este să arate semnificaţia spirituală a tuturor descoperirilor ştiinţifice, astfel contracarând pe cât posibil plictisitoarea influenţă a ştiinţei materialiste, care, din motivele divulgate anterior, îi înspăimântă pe Fraţii Mai Mari mai mult decât îi sperie oricare altă formă de activitate umană.

De aceea a trudit el cu alchimiştii veacuri întregi, înainte de naşterea ştiinţei moderne. El e cel care, printr-un intermediar, a inspirat opera, acum mutilată, a lui Bacon. Prin el lui Jacob Boehme şi altora li s-a dăruit inspiraţia graţie căreia operele lor sunt atât de

iluminatoare în plan spiritual. În operele nemuritorului Goethe şi în capodoperele lui Wagner ne întâlnim cu aceeaşi influenţă. (Max Heindel.

The Rosicrucian Cosmo-Conception [Concepţia rozacrucienilor despre cosmos], 1910)

Acest Ego s-a manifestat în timp, teorie pe care o aprob. Pot să afirm, de asemenea, că în întreaga istorie a omenirii aceeaşi influenţă Strălucitoare a provocat astfel de mişcări, intrând şi ieşind din scenă, pe măsură ce dezvoltarea gândirii a condus omenirea spre progres. Conclavul Central al Fraţilor Mai Mari este denumirea pe care rozacrucienii i-au dat-o acestei influenţe. Mai departe, textul ne arată cine poate „vedea" tainele:

Se ascunde de profan, dar Iniţiatului îi dezvăluie mai limpede că trebuie să trudească zi de zi pentru a-şi făuri lui însuşi cele mai de nepreţuit nestemate, Piatra Filosofală – mai preţioasă decât Kohinoor; ba nu, decât toate bogăţiile lumeşti strânse la un loc!

Aparent, Hristos însuşi ar fi făcut Piatra minunată, întrupându-se în Iisus (...) Reichs-Anzeiger a afirmat într-un articol: Da, Piatra Fi losofală există. Este un Elixir al Vieţii. Este totul şi mult mai mult decât tot ce s-a spus vreodată despre ea. Ba mai mult, o mulţime de oameni au ţinut-o adesea în propriile mâini, dar fără să ştie!

Că e un adevăr absolut şi, în acelaşi timp, atât de înşelător nimeni nu poate bănui, în afara celor care ştiu taina, dar până şi trădătorul care trage cu urechea, care a auzit cuvintele rostite de fraţi, ar fi putut profita de ocazie.

După aceea, autorul subliniază:

Celor care au dreptul la cunoaştere multe taine li se vor dezvălui „printre rândurile" acestei lucrări, ele fiind sugerate, nu spuse, căci a le dezvălui altfel decât şoptindu-le la urechile celor vrednici şi în împrejurările potrivite ar fi o primejdioasă încălcare a credinţei, deloc de dorit.

În timpul lecturii, tainele cuprinse în paginile cărţii de la 1910 ies la lumină uşor şi nu le dezvăluie decât experienţa iluminării.

Ni se spune chiar că pentru a deveni iniţiat nu e

nevoie să aplicăm. Vom fi supravegheaţi de pe tuşă, iar faptele bune săvârşite în această viaţă vor fi numărate, spre a ni se oferi „cheia de aur pentru intrarea în templu”. Bineînţeles că în 1950 nu exista reţeaua internaţională a Internetului, iar acum ne trezim că această societate secretă, pe vremuri influentă, ne oferă cursuri care pot fi achitate cu cardul de credit. Deşi pretind în continuare că sunt învăţători ai Tainelor şi veghetori ai învăţăturilor Sacre ale unei puteri spirituale mai „puternice în existenţa Occidentului decât oricare guvern vizibil; nu au voie să se amestece în treburile oamenilor, pentru a nu-i lipsi de liberul arbitru”. A citi printre rânduri” sugerează că ei reprezintă un guvern invizibil.

Acest guvern secret ia forma celor şapte Fraţi care, afirmă Heindel în continuare, „se arată în Lume de câte ori situaţia o cere; se arată cu chip de om printre alţi oameni sau lucrând cu uneltele lor invizibile sau asupra altora, dacă e nevoie; totuşi, nu trebuie să uităm nicio clipă că niciodată nu influenţează un om după bunul plac, împotriva propriei lui voinţe; ci doar întăresc binele, oriunde îl găsesc”.

Sigur că „voinţa” unui om depinde de ceea ce l-a influenţat deja, iar „binele” e relativ. Oare „voinţa” noastră e cea care ne dictează să ne îndatorăm mai mult, străduindu-ne să ajungem la fericirea înşelătoare pe care ne-o livrează mass-media?

ILLUMINATI

Mason de Luchet scria astfel în Essai sur la secte des Elumines (Eseu despre secta Iluminaţilor), publicat în 1789:

Există un anumit număr de oameni care au ajuns la cel mai înalt grad de impostură. Şi-au făcut un ţel din a domina opiniile şi din a cuceri nu regate sau teritorii, ci mintea omenească. E un proiect uriaş care are un sâmbure de nebunie, ceea ce nu este nici îngrijorător, nici stânjenitor; însă când coborâm la nivelul detaliilor, când privim lucrurile care ne trec prin faţa ochilor şi care ţin de principiile ascunse, când percepem o revoltă spontană în

favoarea ignoranţei şi a incapacităţii, trebuie să le căutăm cauza; şi cum să nu credem, dacă descoperim că un sistem dezvăluit, cunoscut explică toate fenomenele care se succed cu o rapiditate înfricoşătoare?

Pentru mulţi, Illuminati sunt „oamenii în negru”, stăpânii tăcuţi din umbră, care ne pun la cale viitorul. Alţii cred că sunt o născocire, un club pentru bărbaţi, înfiinţat în veacul al XVIII-lea de francmasonii frustraţi. Ca de obicei, există un adevăr în toate acestea, dar trebuie să înţelegem că de cele mai multe ori sfârşim crezând exact ceea ce marketingul şi propaganda vor să credem.

Eliminând din discuţie influenţa exercitată de adversarii teoriei conspiraţiei afiliaţi la protestantismul evanghelic al conservatorilor din America[49], dar şi ideile aberante ale adepţilor teoriei conspiraţiei, cum ar fi cea care afirmă că „ei vin din spaţiul extraterestru”, trebuie să ne întoarcem la faptele principale, aşa cum ne sunt cunoscute.

Potrivit istoriei oficiale, Illuminati constituie o mişcare iniţiată de Jean Adam Weishaupt, care a întemeiat ordinul Illuminati. Weishaupt s-a născut pe 6 februarie 1748, în Bavaria. Tatăl lui, baronul Ickstatt, era profesor la Universitatea din Ingolstadt şi se căsătorise cu nepoata curatorului. Baronul a făcut rost de o bursă la Colegiul Iezuiţilor pentru Adam, care a devenit student la Drept la 15 ani. Ingolstadt era fieful de neclintit al iezuiţilor, care se stabiliseră acolo cu mai mult de două secole înainte. Opoziţia nu era tolerată, deşi iezuiţii fuseseră suprimaţi în parte de Clement al XIV-lea în 1773. S-a spus că ei au constituit cel mai mare şi cel mai puternic serviciu secret din lume, mai ales pentru că le inspirau teamă multor membri ai Bisericii Catolice şi fiindcă o „confesiune” universală putea fi întrebuinţată cu folos pentru diverse

49 Bible Belt (în lb. engleză în orig.) - expresie informală care denumeşte o zonă din SUA, caracterizată prin protestantismul evanghelic al locuitorilor, consideraţi conservatori din punct de vedere social. Sectele afiliate acestei religii sunt în relaţii strânse cu Biserica Creştină. Fenomenul e prezent mai ales în sudul Americii (n. tr.).

forme de şantaj.

Ordinul iezuiţilor a fost înfiinţat de Ignaţiu de Loyola şi*nouă* camarazi, asemenea Ordinului Cavalerilor Templieri.

E interesant că şi Nicolas Poussin, celebrul pictor care a pictat Păstori în Arcadia, era iezuit şi, după cum arată istoria, Ordinul Iezuiţilor a fost adânc implicat într-o mulţime de fărădelegi. Gruparea are relaţii strânse cu Vaticanul, iar istoria a arătat că arareori Vaticanul nu-şi vâră coada în treburile politice din lume. Iată opinia unei călugăriţe convertite, M.F. Cusack:

În general, iezuiţii îi oferă lumii un sistem teologic graţie căruia orice lege, divină sau omenească, poate fi încălcată, în vreme ce vinovatul scapă nepedepsit. Bulele papale pot fi sfidate. Este o religie care inspiră teamă; e o religie care trebuie să le repugne tuturor oamelor cinstiţi şi onorabili. (Inquire Within, *The Trail of the Serpent* [*Urma şarpelui*])

Aşadar, potrivit acestui scriitor din secolul al XIX-lea, erau chiar mai presus de bulele papale. Şi Edwin A. Sherman, francmason american, scria astfel în acelaşi veac:

Iezuiţii râd de noi; şi în timp ce se hlizesc şarpele-cu-clopoţei stă încolăcit la picioarele noastre şi se înalţă ca să ne lovească în inimă.

Chiar şi preşedintele Lincoln, care, după mai multe tentative eşuate, a sfârşit prin a fi asasinat, a făcut următoarea afirmaţie:

Iezuiţii sunt atât de buni specialişti în acele fapte sângeroase, că Hernie al IV-lea a spus că e peste putinţă să le scapi şi le-a căzut victimă, deşi a făcut tot ce e omeneşte posibil pentru a se apăra (…)

Ştiu că iezuiţii nu uită şi nu se lasă niciodată.

E uimitor că adepţii teoriei conspiraţiei cred că iezuiţii au jucat un rol şi în întocmirea *Protocoalelor Bătrânilor Sionului*, la fel cum, după cum s-a arătat deja, au avut legătură şi cu *Tainele Bătrânilor din Bourg-Fontaine*, altă operă „provocatoare”.

De asemenea, trebuie să observăm că există sute de legături între iezuiţi, masoni şi simbolurile templierilor. Din Jurământul Iezuit Extrem de înrolare, aşa cum e consemnat în Jurnalele celui de-al şaizeci şi doilea congres, sesiunea a treia, din SUA (document din care avea să fie eliminat ulterior, citatul de aici fiind extras din volumul *Subterranean Rome* [*Roma Subterană*], de Charles Didier, 1843) aflăm că:

De o parte şi de cealaltă stă câte un călugăr, unul dintre ei ţinând o pânză în galben şi alb, culorile papale, iar celălalt, o pânză neagră, pe care sunt reprezentate un pumnal şi o cruce roşie deasupra unui craniu şi a doua oase încrucişate (simbol templier).

Potrivit aceluiaşi text, iniţialele I-N-R-I sunt un element consolidat şi înseamnă „Iustum Necar Reges Impius" („Nimiciţi împăraţii nevrednici"). După care superiorul spune următoarele:

(…) să fiu un romano-catolic printre romano-catolici şi iscoadă chiar printre propriii noştri fraţi; să nu cred pe nimeni şi să nu mă încred în niciun om (…) să le câştig încrederea, să caut chiar să propovăduiesc pentru amvoanele lor şi să scot la lumină cu tărie că în firea ta stau Sfânta noastră Religie şi Papa; şi chiar să mă cobor atât de jos cât trebuie pentru a deveni un evreu printre evrei, pentru ca tu să poţi strânge toate informaţiile întru folosul Ordinului tău (…)

Ai primit învăţătură ca să semeni făţarnic gelozie şi ură între comunităţi, provincii şi state în care domnea pacea şi să le asmuţi la fapte sângeroase, să le arunci în război unele împotriva celorlalte, să faci revoluţii şi războaie civile în ţări care erau independente şi prospere (…) să li te alături combatanţilor şi să acţionezi în taină de partea fraţilor tăi, iezuiţii, care ar putea să joace pe celălalt front. Ai primit învăţătură despre datoria pe care o ai ca iscoadă, să aduni toate statisticile şi informaţiile pe care le poţi obţine, din orice sursă; ai fost învăţat să te strecori în sânul familiei protestante şi printre ereticii de toate felurile şi să le câştigi încrederea, a lor, dar şi a

negustorului, a bancherului, a avocatului, în şcoli şi universităţi, în parlamente şi legislaturi, în Justiţie şi în consilii de stat şi să te dai drept orice în faţa oricui.

Se pare că iezuiţii trăiesc într-un univers straniu. Pe de o parte, fraternizează cu francmasoneria, cu regalitatea şi cu preşedinţi. Pe de altă parte, depun un jurământ care-i transformă în adversari ai aproape oricui nu e catolic.

Pe la 1775, Weishaupt era profesor de drept canonic la Ingol stadt, anul în care el însuşi sau altcineva a decis să facă un plan pentru a întemeia o asociaţie pe care el s-o şi conducă. Organizaţia urma „să se opună forţelor superstiţiei şi ale minciunii", ceea ce implică religia. Numeroşi comentatori socot că Weishaupt îi ura atât de tare pe iezuiţi, încât era hotărât să le vină de hac o dată pentru totdeauna. Alţii cred că, de fapt, el fusese pregătit de iezuiţi să alcătuiască o armată de spioni din toată lumea, care să-i livreze informaţii constant, informaţii pe care iezuiţii nu mai reuşeau să le obţină prin confesiuni. De fapt, Illuminati şi-au schimbat confesiunile astfel încât să se potrivească cu cele ale iezuiţilor., Acest mijloc consta, în principal, în introducerea obligaţiei de a da dovadă de supunere necondiţionată, reminiscenţă a *Alcătuirilor* lui Loyola; şi a unei supravegheri reciproce printre membri, precum şi a unei confesiuni auriculare, pe care fiecare membru inferior în rang trebuie să i-o facă superiorului său".

Iar iezuiţii erau ocrotiţi şi primeau mărturisiri exact de la acele persoane care ar fi trebuit să le fie împotrivă. Ce cale mai bună să afli ce e în mintea duşmanului decât *să fii* efectiv duşmanul? Iată o strategie duplicitară tipică, pe care serviciile secrete ale tuturor religiilor şi din toate statele o folosesc de secole. În definitiv, e vorba chiar despre motivul pentru care există un o dublu în numele de cod al lui James Bond.

Ei au alimentat chiar şi retorica antisemită, la unison cu Biserica Catolică.

Datorită asociaţiilor cu francmasonii, iezuiţii au izbutit să facă rost de informaţii de la ei şi să-i influenţeze

pe francmasonii de pretutindeni. Cât de mare a fost (sau este) înrâurirea grupului de Illuminati în cele din urmă nu se ştie – doar e vorba despre secrete. Dar se poate observa că, după uluitoarea înfăptuire a lui Weishaupt, din ordinul unei instituţii mult mai vechi s-au iscat dintr-odată mai multe revolte în întreaga lume, iar echilibrul forţelor s-a schimbat cum nu se mai schimbase niciodată. Însă faptul că Weishaupt şi Zwack, prietenul lui apropiat, au fost interzişi, nemaifiind văzuţi niciodată după aceea, nu ne spune nimic. Poate că pur şi simplu au fost răsplătiţi cu o şedere undeva unde să nu stea în cale sau poate că, aşa cum cred unii, au fost trimişi la Saxa-Coburg şi în Olanda ca să ia totul de la capăt.

Illuminati au avut şi alte legături, deşi ele trimit înapoi la ţinutul Afghanistanului. Este vorba despre relaţia cu Roshaniya sau Iluminaţii, la care se face referire prin menţionarea Casei înţelepciunii din Cairo – un autentic izvor de cunoaştere, care a existat cu veacuri înainte de Roshaniya.

Iniţierea şi ritualul acestei grupări coincid cu iniţierea şi ritualul asasinilor musulmani, care i-au influenţat pe templieri, influenţând, prin urmare, creştinătatea, francmasoneria şi aşa mai departe.

Primul conducător cunoscut nouă este Baiazid Ansari, care susţinea că se trage din „ajutoarele" lui Mahomed. Cine anume erau aceştia nu ştie nimeni; e suficient să menţionăm că au dat o mână de ajutor la fuga lui Mahomed, întâmplare care, în lipsa altora, îi fixează în spaţiu şi timp.

Se spune că Baiazid a fost îndoctrinat de ismaili, care erau în relaţii strânse cu Asasinii şi aveau deja „loji ascunse" în lumea întreagă. Ismailii sunt o grupare întemeiată pentru a apăra marea taină a Islamului după cruciade, la fel cum catharii eretici au apărat o formă ciudată de cunoaştere secretă.

Se pare că ismaililor li s-au alăturat mulţi adepţi, ca şi Iluminaţilor. Baiazid propovăduia un număr de exerciţii supranaturale despre care se credea că duc la iluminare şi

la marea taină – iată o aluzie evidentă la faptul că marea taină este iluminarea. Pentru a dobândi această dimensiune iluminatoare a tainei, trebuia să parcurgă etapele obişnuite, meditaţia şi postul, care se numea *khilwat*, adică „tăcere”. Cu ajutorul negustorilor şi al ostaşilor, Baiazid avea să-şi răspândească mesajul prin viu grai, iar gnosticii şi misticii care au dat de veste cunoşteau deja taina iluminării. După aceea Baiazid, cunoscut, de asemenea, sub numele de Pir I Roshan (înţelept al iluminării) a întemeiat o cetate mare la Hashtnagar, propovăduind împlinirea omenească ce izvora din centru. Se descoperise că mintea omenească putea face minuni în ceea ce priveşte iluminarea.

Apoi Baiazid a murit, iar fiii lui, care i-au urmat la tron, nu s-au dovedit demni de acelaşi rang. La numai patruzeci de ani de la moartea ultimului conducător al iluminaţilor, Weishaupt şi-a înfiinţat propria grupare de Illuminati. În *Secret Societies* (*Societăţile secrete*), Arkon Daraul face următoarea afirmaţie:

Există coincidenţe de dată şi de credinţe între Illuminati din Bavaria, cei din Afghanistan şi alte culte care îşi spun tot „iluminaţi”.

În zorii veacului al XVII-lea a luat fiinţă gruparea Iluminaţii din Spania – Alumbrados – osândită printr-un edict al Marii Inchiziţii din 1623. În 1654, „iluminaţii” Guerinet au intrat în atenţia publică în Franţa.

Documente încă existente arată mai multe asemănări între iluminiştii din Germani şi cei din Asia Centrală, însă pura coincidenţă nu constituie o explicaţie.

În ce ordin social să mă înrolez? Autorul la Muzeul Militar din Malta.

Gruparea Roshaniya are câteva simboluri şi ritualuri edificatoare. Preoţii se identificau între ei printr-un semn secret: îşi încrucişau în dreptul frunţii palmele întinse, în dreptul celui de-al treilea ochi al iluminării. Culorile acestui grup şi, de asemenea, ale ismaililor erau roşul şi albul – culoare folosită de sute de grupări asociate cu străvechea iluminare, mai ales de Cavalerii Templieri, pe ale căror veşminte albe figura o cruce roşie. Din punct de vedere al simbolisticii, roşul şi albul sunt importante în procesul de iluminare, în mişcarea Soarelui şi a Lunii, precum şi în multe alte elemente.

De asemenea, ambele culori erau de importanţă capitală în Orientul îndepărtat, unde descoperim alţi Iluminaţi, cunoscuţi sub denumirea populară de Triada.

Se pare, aşadar, că Illuminati au luat fiinţă din Biserica Catolică, sub acest nume de cod ascunzându-se o societate secretă despre care se presupune c-a fost întemeiată pentru a evita autorităţile Bisericii. Se poate afirma că, deoarece „illuminati” înseamnă pur şi simplu „iluminaţi”, originile lor s-ar putea afla în mult mai multe spaţii. Una dintre ele e gruparea Fraţii Spiritului Liber din Europa veacului al XIV-lea, numai că e uşor să descoperim că aceasta a luat naştere dintr-o mişcare panteistă secretă, pe care Biserica a suprimat-o pe dată. Şi adevărul e că acest lucru e valabil în toate cazurile. În cazurile în care descoperim alternative la gruparea Illuminati a lui Weishaupt, acestea se elucidează repede. În timpul vieţii sale, scurte, din câte se pare, gruparea a câştigat numeroşi

adepţi din rândurile personalităţilor influente şi bine-cunoscute din întreaga Europă, ceea ce, de altfel, e ideea principală. E o metodă veche de secole, folosită şi azi, pentru a-i descoperi pe cei care ţi se opun, purtând masca adevăratei iluminări.

Acum adevărata poveste a grupului Illuminati din Bavaria, asemenea istoriei francmasonilor care au clădit edificiile Bisericii, este atât de învăluită în mister, că a devenit aproape de nedesluşit. În ultimele decenii s-au scris atâtea teorii speculative, s-au ridicat în slăvi atâtea legături tainice, că Illuminati continuă să existe şi azi, potrivit percepţiei comune, şi că ei conduc lumea, ca o elită SF. Totuşi, cert este că asocierile pe care le facem scot la lumină faptul că Illuminati au reprezentat o grupare întemeiată de Biserica Catolică pentru a lichida opoziţia personalităţilor influente şi privilegiate din Europa. Oricum, indiferent de dovezi, Biserica şi chiar şi duşmanii ei susţin că gruparea Illuminati a fost şi este potrivnică Bisericii şi chiar statului, deşi există mult prea puţine dovezi care susţin o asemenea afirmaţie. În locurile în care gruparea a avut putere, Biserica este şi azi o mare forţă. Totuşi, în astfel de ţări, cum ar fi Anglia, în care forţa catolicismului s-a diminuat, Illuminati n-au avut putere. Iată nişte dovezi în răspăr cu opinia comună.

CODUL NAZIST

La sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, Germania se afla într-o situaţie politică neobişnuită. După pierderea sfintei puteri imperiale de tip roman, trebuie să-şi redescopere propria identitate. Aşa că au luat fiinţă diverse societăţi secrete, deghizate în şcoli de filosofie şi esoterism. Acesta a fost temeiul pe care avea să se clădească una dintre cele mai periculoase societăţi secrete din lume: Ordinul German.

Forţa căreia i se datorează mai mult decât oricui altcuiva acest nou val este baronul Rudolf Freiherr von Serbottendorff. El a jucat un rol crucial în dezvoltarea grupării Thule Gesechafă, răsărite din Ordinul German. Societatea Thule era un grup secret nou, care se întemeia,

se pare, pe străvechea mitologie nordică, dar care, de fapt, era mult mai apropiată de Orient decât îşi dau seama majoritatea cercetătorilor.

În anul 1918, von Serbottendorff a cumpărat *Münchener Beobaheter*, un cotidian din München, pe care l-a transformat într-un ziar de scandal antisemit, publicaţia oficială a Societăţii Thule.

După cum vom constata, din Societatea Thule va lua naştere Partidul Nazist, iar restul este istorie.

M-am întrebat cine a fost acest Serbottendorff şi de ce a fost atât de implicat în aşa-zisa preluare a controlului asupra lumii.

A ieşit la iveală un fapt uluitor: baronul era un cetăţean turc adoptat, având legături cu acum bine-cunoscuta tradiţie sufită, fiind, de asemenea, adept al misterelor. Nu e de mirare că, mai târziu, Societatea Thule şi Partidul Nazist au dat dovadă de înclinaţii mistice. S-a spus, de asemenea, că adevăratul lui nume european era Adam Alfred Rudolf Blauer şi că era implicat în luptele anticomuniste din Bavaria. Era şi mason, ceea ce e uimitor, şi chiar înainte de izbucnirea Primului Război Mondial a făcut mai multe călătorii în Orientul Apropiat, implicându-se în tradiţia misterelor.

A participat la Războiul Balcanic din 1912 – 1913, călăuzind Semiluna Turcă, şi a fost ridicat la rangul de Maestru al Ordinului Rose Garland (Rosenkranz). Toate acestea se ridică la înălţimea faimei de care se bucurau rozacrucienii în Europa şi, după cum susţin unii.ro zacrucienii erau „mai puternici decât orice Guvernare vizibilă în viaţa Lumii Occidentale”.

În 1910, când locuia la Istanbul, Serbottendorff era stăpân pe propria lui societate secretă, care avea la bază o combinaţie de mistică sufită islamică, masonerie, alchimie şi ideologie antibolşevică – un temei ocult perfect pentru Partidul Nazist.

S-a aflat că după aceea baronul avea să creeze o sectă de devotaţi în linia „Fadayen” sau Asasinii, conduşi

de călăuza lor spirituală, Bătrânul Muntelui. Întemeiase o societate secretă semireligioasă şi militantă, care urmărea să schimbe lumea.

Potrivit lui dr. Walter Johannes Stein, Societatea Thule era o „Societate de Asasini" care ţineau întruniri în secret şi emiteau condamnări la moarte. Von Serbottendorff a fost cel care a adus această metodă criminală de a opera schimbări politice în Societatea Thule, căci el a popularizat-o prin intermediul intereselor urmărite de ziarul al cărui proprietar era. Franz Gurtner, şeful Poliţiei din München, era membru al unui cerc intern şi mai târziu a devenit ministru de justiţie, în timpul celui de-al Treilea Reich.

Societatea Thule i-a slujit Ordinului German drept platformă politică şi de recrutare. În anul 1918 s-a format Cercul Politic al Muncitorilor, al cărui preşedinte era Karl Harrer, reprezentantul Societăţii Thule, iar în 1919 această organizaţie a devenit Partidul Muncitoresc German. Doar un an mai târziu, acesta s-a transformat în NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei) sau Partidul Nazist, care avea să fie condus de Adolf Hitler.

Ştim că între aceste organizaţii au existat legături, după cum a afirmat Serbottendorff însuşi: „Membrii Thule au fost oamenii spre care s-a întors Hitler iniţial şi care mai întâi s-au aliat cu el".

Am descoperit că străvechea tradiţie sufită influenţase Occidentul mai mult decât credeam înainte. Dar, prin intermediul Societăţii Thule, Serbottendorff a adus mistica sufită şi islamică direct în statul politic german.

Serbottendorff a rămas în istorie şi pentru că a susţinut că Maeştrii Musulmani îi încredinţaseră „Germania iluminatoare" şi a procedat ca atare combinând sufismul cu străvechea mitologie ariană.

După ascensiunea lui Adolf Hitler, care a descoperit Societatea pentru că primise ordin s-o spioneze, ziarul lui Serbottendorff a ajuns pe mâna lui Dietrich Eckhart, catolic bavarez care contribuise la formarea Partidului

Muncitoresc German, astfel că, din motive evidente, publicaţia se afla acum sub conducere germană.

Eckhart a fost cel care i-a prezentat lui Hitler viziunea esoterică asupra lumii şi tot el a transcris *Mein Kampf*. Când au ajuns la putere, Hitler a înfiinţat SS-ul, un secret Ordin al Stelei de Argint, care a mers mai departe, iniţiindu-i pe oameni în taine. Relaţiile strânse cu Turcia au fost menţinute, după cum arată exterminările în masă petrecute în ambele ţări. Eckhart însuşi a fost extrem de influenţat de mistica orientală, fiind adept al mişcării lui Aleister Crowley. Anumiţi cercetători au susţinut chiar că acesta a avut o înrâurire aşa de mare asupra mişcării oculte naziste, că e posibil ca prin intermediul lui să fi acţionat „frăţia secretă" şi astfel să-i fi influenţat pe Hitler şi pe ai lui. Dimensiunea ocultă era foarte prezentă în Partidul Nazist, după cum aveau să arate uciderile ritualice săvârşite de Himmlers Death Head Units, care trimit cu gândul la cultul celtic al capetelor morţilor. Ca să nu mai amintim de SS-ul lui Himmler, de inspiraţie ocultă, care-şi avea sediul în castelul din Wewelsburg din Westfalia, în care exista o masă rotundă, cu treisprezece scaune.

În 1935, trupele SS conduse de Himmler s-au stabilit la Ahner nerbe (Moştenirea Ancestrală) pentru a căuta tainele oculte ce vor deschide drumul Partidului Nazist spre victorie. Au străbătut lumea spre Tibet, America de Sud, Rennes le Château şi alte locuri, toate speciale prin dimensiunea lor ocultă.

Fără îndoială că întregul demers al Partidului Nazist consta în crearea unei teologii întemeiate pe ocultism, într-un forum politic.

Au făcut o tentativă de a restabili ceva ce, simţeau ei, se pierduse.

Nu era nicio noutate. Acelaşi lucru fusese deja înfăptuit în America, unde influenţa masonică dăduse naştere unei constituţii masonice, iar familia politică a Statelor Unite ale Americii era şi avea să fie pentru totdeauna clădită pe secrete masonice şi oculte.

Aşadar, ce era Thule? Şi ne oferă ea oare indicii despre secretele acestei tentative oculte de preluare a puterii?

Societatea Thule şi-a primit numele de la o insulă legendară, precum Atlantida sau Lemuria. Se credea că ea s-ar fi aflat undeva în nord şi că acelui spaţiu, precum şi civilizaţiei de acolo, inteligente, extrem de dezvoltate, li se pierduse urma. Însă nu şi tainelor acestui neam străvechi. Ele aveau să fie descoperite în miturile şi misterele lumii antice. Adepţii Societăţii Thule, considerau, culmea! că, din când în când, rasa umană e influenţată de maeştrii ascunşi, credinţă împărtăşită de teozofi şi rozacrucieni. Aceşti maeştri purtau numele de Marea Frăţie Albă sau Strălucitorii.

Se credea că numai adevăratul iniţiat poate intra în contact cu ei, prin intermediul magiei şi al ritualului şi că, odată stabilit contactul, lui i se vor încredinţa puteri extraordinare şi o forţă supraomenească. Asemenea puteri ieşite din comun îi erau dăruite iniţiatului pentru ca astfel să se creeze condiţiile necesare aşa încât rasa maestrului – arienii – să populeze Pământul şi, deci, să extermine celelalte rase.

Exterminarea a fost un fenomen mai vizibil înainte de război, în timpul conflagraţiei şi la vremea Holocaustului. Dar el a fost folosit şi pentru subminarea puterilor altor ţări. În Bavaria, socialiştii din aripa stângă au proclamat Republica Sovietică Bavaria. Dar, fiind intolerabilă, această mişcare comunistă avea să se confrunte cu o mişcare de opoziţie, organizată de o grupare ai cărei membri îşi spuneau, deloc surprinzător, „albii”. Purtau numele de Frei Corpus şi primeau finanţare de la Societatea Thule şi astfel au învins rapid nou formata republică sovietică, reprezentând încă un exemplu despre modul în care o societate secretă, întemeiată pe mistere străvechi, poate influenţa lumea.

Hitler fusese activ în 1919, ca soldat, şi s-a implicat după înăbuşirea revoltei. Misiunea lui era să selecteze recruţi noi şi să-i investigheze pe cei care se opuseseră

revoluţiei şi şi-a îndeplinit-o fără scrupule. Astfel a primit un loc în divizia de spionaj a Armatei Germane, funcţionând, deci, atât în interiorul armatei oficiale, cât şi în exteriorul ei. Datorită eforturilor depuse de Gottfried Feder din Societatea Thule şi de alţii asemenea lui, poziţia de recrut a lui Hitler s-a consolidat, el fiind din ce în ce mai intrigat de retorica antisemită a grupării. În scurtă vreme, Hitler era responsabil cu propaganda Societăţii Thule.

Există sute de mărturii pe care le pot cita pentru a arăta că această societate şi alte societăţi secrete au provocat tot felul de schimbări în Europa. Însă cred că şi puţinele date pe care le-a adunat aici sunt suficiente pentru a demonstra că politica epocii nu era numai cum mi-o închipuisem eu iniţial. În realitate, erau implicate mai multe influenţe, care m-au luat şi pe mine prin surprindere, îndeosebi influenţa sufită.

Acelaşi lucru îl atestă încă o societate germanică, numită Ordinul Teutonilor, lojă magică înfiinţată în 1912, înainte de întemeierea Societăţii Thule, de Theodor Fritsch, Philipp Stauff şi Hermann Pohl.

Toţi trei au jucat un rol, în calitate de antisemiţi şi de rasişti în general. Ordinul a luat fiinţă pe temeiul pe care s-au fondat ordinul rozacrucienilor şi cel al francmasonilor, implicând diferenţe mici în ceea de priveşte gradele de iniţiere. Numai cei de descendenţă ariană au primit permisiunea de a se alătura grupării. Asemenea Societăţii Thule, această organizaţie era în relaţii cu Rudolf Blauer (cunoscut şi ca Von Serbottendorff), care a adus idealurile sufite şi învăţăturile mistice.

Partidul Nazist i-a proscris pe francmasoni, dar Ordinului Bavarez i-a îngăduit să meargă mai departe. S-a crezut că printre masoni se infiltraseră evrei şi că e timpul ca Ordinele cele mai sfinte să fie curăţate de asemenea elemente. Unul dintre ordine şi-a schimbat denumirea, alegând Marea Asociaţie „Frederick”, Frederick fiind întemeietorul masoneriei în ţările germanice. De asemenea, au înlăturat din ritualurile lor orice element din

ritualul evreiesc.

ELEMENTUL CATOLIC

Potrivit afirmaţiilor oficiale, Biserica Catolică pur şi simplu nu a luat poziţie la vremea reformelor lui Hider. Mai mult, se spune că o mulţime de preoţi catolici au fost sacrificaţi de nazişti din cauza rolului jucat în eliberarea evreilor şi a altor indezirabili. Este adevărat că Biserica Catolică nu a luat poziţie, însă au existat oameni din rândurile ei care au sărit în apărarea drepturilor omului. Oricum, există o latură mai întunecată a rolului pe care l-au jucat catolicii în ceea ce priveşte conducerea războiului naziştilor şi a maşinăriilor Holocaustului.

În copilărie, Adolf Hitler a fost educat la o mănăstire benedic tină, unde a văzut celebra svastică pentru prima dată. A cântat în cor şi povestea că a visat ca într-o zi să conducă sfintele ordine (William Shirer, Simon & Schuster, *The Rise and the Fall of the Third Reich* – [*Mărirea şi decăderea celui de-al Treilea Reich*])

„Sunt, am fost şi voi fi catolic” – iată cuvintele pe care i le-ar fi spus unuia dintre generalii lui (J. Toland, *Adolf Hitler*). Biserica Catolică nu l-a excomunicat niciodată, ceea ce e o răsturnare de situaţie, dacă ne gândim că un om putea fi excomunicat pentru o greşeală minoră, cum ar fi gestul de a-i da apă unui necredincios.

Cert este că Biserica Catolică a închis ochii la oprimarea nazistă, mai ales că ultimele decenii şi le petrecuse încercând să scape lumea de evreime. De fapt, date fiind un asemenea ţel şi legăturile ascunse dintre francmasonerie şi Biserica Catolică, putem începe să observăm o anumită reprezentare a procesului de epurare a evreilor de către creştini, proces care se pare că a continuat amar de vreme. Oricum, unii susţin că era un instrument de realizare a echilibrului, prin faptul că evreii deveneau prea puternici în Europa la vremea aceea, chestiune care trebuia „aranjată”.

Autorul la Roma. Catedrala Sf. Petru, sediul atotputernic al Bisericii Catolice.

Înţelegerea dintre catolici şi nazişti implica şi mai multe privilegii pentru preoţi şi chiar permisiunea de a se implica în sistemul public de educaţie, beneficiind de un ajutor substanţial de 400 de milioane de dolari. Mişcarea a dus şi la eliminarea acţiunilor judiciare împotriva catolicilor, căci în 1940 Hitler şterse sau anulase 7.000 de cauze legale împotriva preoţilor catolici. Una peste alta, Biserica Catolică a ieşit bine din acest proces.

Iată ce prevedea un acord cu Biserica Catolică datând din 1933:

Reichul German garantează libertatea profesiei şi a exercitării publice a religiei catolice.

Catolicii „se vor bucura de protecţia Statului, la fel ca angajaţii Statului”.

Religia catolică va fi materie de studiu permanent în ciclul primar, în şcolile vocaţionale, în ciclul secundar, precum şi în ciclul superior şi va fi predată în conformitate cu principiile Bisericii Catolice.

(Hitlers Thiid Reich: A Documentaiy History [Al Treilea Reich al lui Hitler – documentar istoric] editat de L. Snyder, Nelson-Hall)

Pentru catolici, era perfect, aşa că de ce să le facă zile fripte naziştilor? Prestigiul acestora a crescut şi se pare că au beneficiat chiar de sprijin romano-catolic. Dar naziştii aveau nevoie şi să se asigure că viitorii lor aliaţi, precum Italia, nu se vor supăra.

Potrivit multor autori, chiar şi după sfârşitul războiului naziştii au fost ajutaţi să scape de către fraţii lor din Biserica Catolică – să scape prin mănăstiri şi să se refugieze în ţări profund catolice din America de Sud –, mai ales graţie sprijinului primit de la anumiţi iezuiţi. Nu era de ajuns să chemi oamenii să se alăture unei societăţi secrete, după care să-i laşi de izbelişte când totul se duce de râpă. De fapt, trebuia să mă întreb dacă planul se dusese de râpă, dar acum mă întrebam dacă fusese pus în aplicare desăvârşit.

Frans von Papen a fost cancelarul Germaniei între iunie 1932 şi 1933 şi apoi prim-vicecancelar al celui de-al

Treilea Reich când a venit la putere Adolf Hitler. A fost numit mentorul acestuia, aşa că, teoretic, ar fi trebuit să ştie ce credea Hitler. În cartea lui, intitulată *My Conversations with Hitler* (*Dialogurile mele cu Hitler*), Papen ne poartă în gândurile acestuia:

„Hitler a pus în practică înaltele idealuri ale papalităţii”.

N-aş putea spune exact la ce anume se referă Papen, dar este evident că Adolf Hitler lucra direct pentru papă.

Aşadar, m-am întrebat cine a fost Papen.

Din câte se pare, dacă n-ar fi fost el, Hitler ar fi trebuit să lupte pentru dobândirea puterii. Papen i-a netezit calea spre putere, după cum arată faptul că a fost numit vicecancelar după ce Hitler a devenit cancelar.

Papen s-a născut într-o familie de bogătaşi catolici în Westfalia şi în Primul Război Mondial a luptat în Turcia, unde trebuie să ajungă din nou, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ca ambasador. Când s-a întors de pe frontul primei conflagraţii mondiale s-a implicat în politică, de partea extremei drepte, iar în 1932 a fost scos din umbră de preşedintele Hindenburg, devenind cancelar. Acestei prietenii i se datorează ascensiunea lui Hitler la putere. Deşi Hindenburg afirmase înainte că nu va îngădui niciodată ca Hitler să ajungă cancelar.

Se pare că Franz von Papen a fost o personalitate foarte influentă în politica Germaniei naziste şi a fost şi iezuit! într-adevăr, înaltele idealuri ale Bisericii Catolice!

Papen a susţinut mai multe elemente, sprijinind astfel integrarea „idealurilor” catolice şi inclusiv amestecul dintre tineretul catolic şi tinerii adepţi ai lui Hitler, ceea ce a dus la semnarea Acordului dintre Vatican şi München. Întâmplarea a făcut ca, la momentul respectiv, cardinalul secretar de stat care a semnat documentul ca reprezentant al Vaticanului să fie arhiepiscopul Eugenio Pacelli, care mai târziu avea să devină papa Pius al XII-lea. După ce s-a instalat ca papă în 1939, chiar când trupele lui Hitler invadau Polonia, papa Pius îi scria lui Hitler:

Ilustrului Herr Adolf Hitler, Führer şi cancelar al

Reichului german! La începutul pontificatului nostru, dorim să vă asigurăm că vom rămâne devotaţi bunăstării spirituale a poporului german, încredinţată în mâinile voastre, care sunteţi Conducătorul nostru. Pe parcursul mai multor ani pe care i-am petrecut în Germania, am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a stabilit relaţii armonioase între Biserică şi stat Acum, când atribuţiunile noastre sunt mai mari, graţie rangului nostru bisericesc, cât de arzător să ne rugăm ca să atingem ţelul acela? Fie ca prosperitatea poporului german şi progresul lui în toate domeniile să dea roade, cu ajutorul lui Dumnezeu!

Papa Pius a inaugurat tradiţia de a da o petrece de ziua lui Hitler şi de a-i trimite „cele mai calde felicitări Führerului, în numele epis copilor şi al diocezei Germaniei".

Iată ce credea Hitler însuşi despre ordinul iezuiţilor:

Am învăţat multe de la Ordinul Iezuiţilor. Până acum, nici c-a existat vreodată ceva mai grandios pe pământ decât *organizarea* ierarhică a Bisericii Catolice. Am transpus multe elemente din ea în propriul meu partid.

(www.missiontocatholics.com/Library/Books/ Smokescreen/ index, htm)

Organizaţia SS a fost constituită de Himmler *potrivit principiilor Ordinului Iezuit*. Regulile acestuia şi Exerciţiile spirituale recomandate de Ignaţiu de Loyola au fost modelul pe care Himmler a încercat să-l urmeze cu exactitate. Titlul acestuia, conducător suprem al SS, era echivalentul titlului de „general" la iezuiţi şi întreaga structură era o imitaţie fidelă a ordinii ierarhice din sânul Bisericii Catolice. (Walter Schellenberg, fost conducător al contraspionajului nazist, citat din *Homeland Security*: *The Jesuit Gestapo*, [*Securitatea de Acasă*: *Gestapoul*] de Michael Bunker)

Într-adevăr, aflăm că mare parte din scrierea *Mein Kampf*, dacă nu chiar toată, ar fi, se pare, opera lui Bernard Staempfle, preot iezuit. (Edmond Paris, *Secret History of the Jews*, [*Istoria secretă a evreilor*]) N-ar fi prima, nici ultima dată când Biserica Catolică s-a implicat

în conducerea unui stat.

Documentându-mă pentru această temă, am contactat o mulţime de oameni. Printre ei, Dianne DiNicola, din grupul de presiune ODAN sau Opus Dei Awareness Network. După ce m-a verificat, Dianne m-a lăsat să folosesc anumite materiale ale grupării lor. Următorul fragment este un extras din website-ul lor, www.odan.org, şi afirmă amestecul Opus Dei în regimul lui Franco din Spania:

Scrisoare de la Escriva pentru Franco în epistola următoare, Escriva, întemeietorul Opus Dei, îl felicită pe dictatorul spaniol Francisco Franco pentru unirea Bisericii cu statul în Spania. Potrivit lui Giles Tremlett, „cei 84.000 de membri ai Opus Dei din întreaga lume neagă ideea că (Escriva) l-a susţinut activ pe Franco". Oricum, documentul atestă cel puţin că Escriva îl admira pe Franco.

De asemenea, Opus Dei neagă existenţa unei agende politice a organizaţiei şi susţine că membrii săi au deplină libertate, dar şi răspundere personală pentru propriile lor acţiuni. Oricum, următorul pasaj din cartea lui Escriva, *The Way* (*Calea*), pe care Alberto Mon cada o consideră un rezumat al „catolicismului naţional" al lui Escriva, arată cât de greu era pentru un membru Opus Dei să împace această libertate personală cu sfătuitorul:

Nonsectarianism. Neutralitate. Vechile mituri care se străduiesc mereu să pară noi. Aţi catadicsit să vă gândiţi vreodată la cât de absurd e să renunţi la catolicism când ajungi la universitate, într-o asociaţie profesională, la o întrunire de cărturari sau la un congres, ca şi cum ţi-ai lăsa pălăria la uşă?

Scrisoare de la Josemaria Escrivă de Balaguer pentru Francisco Franco, 23 mai 1958

Următoarea misivă, tradusă din spaniolă (versiunea originală în spaniolă descoperită acolo) a fost publicată în numărul din ianuarie-februarie 2001 al revistei spaniole *Razôn Española* (*Raţiunea spaniolă*). Fundación National Francisco Franco (Fundaţia Naţională Francisco Franco),

cu adresa Marqués de Urquijo, 28, 28008 Madrid, Spania), deţine copii ale acestei scrisori şi ale altora de la Msgr. Escrivă de Balaguer. Originalele îi aparţin lui Carmen, singura fiică a lui Generalisimo Franco.

Excelenţei Sale Francisco Franco Bahamonde, Conducătorul Statului Spaniol

Excelenţa Voastră.

Doresc ca felicitările mele cele mai sincere să se adauge la cele atât de multe pe care le-aţi primit cu ocazia promulgării Principiilor Fundamentale.

Absenţa mea nevoita din patria noastră natală, în slujba lui Dumnezeu şi a sufletelor, nu mi-a slăbit iubirea pentru Spania, ci, dimpotrivă, mi-a întărit-o, dacă aşa ceva e cu putinţă. De la Roma, cetatea eternă, am putut să văd mai limpede ca niciodată frumuseţea acelei foarte îndrăgite fiice a Bisericii care este ţara mea, pe care Domnul a mânuit-o deseori ca pe o unealtă întru apărarea şi pro povăduirea sfintei credinţe catolice în lume.

Deşi străin de orice îndeletnicire politică, nu pot să nu mă bucur, ca preot şi ca spaniol, de proclamaţia făcută de glasul înzestrat cu autoritate al conducătorului statului: „Pentru poporul spaniol, este o onoare să primească legea lui Dumnezeu, în consens cu singura şi adevărata doctrină a Sfintei Biserici Catolice, credinţa de nedespărţit în conştiinţa naţională, care va inspira şi legislaţia poporului”. Loialitatea faţă de tradiţia catolică a neamului nostru este chezăşia cea mai bună a biruinţei în treburile conducerii, a certitudinii unei păci drepte şi trainice în sânul comunităţii naţionale, ca şi a divinei binecuvântări pentru cei împuterniciţi cu autoritate.

Mă rog la Domnul Dumnezeul nostru să vă hărăzească Excelenţei Voastre toate fericirile şi să vă umple de slavă, ca să vă duceţi la bun sfârşit grava misiune care vi s-a încredinţat.

Excelenţă, vă rog să primiţi adânca mea preţuire şi să vă încredaţi în rugăciunile mele pe care le înalţ pentru întreaga dumneavoastră familie.

Cu profund devotament, al dumneavoastră, în numele

Domnului, Josemaria Escrivă de Balaguer Roma, 23 mai 1958

În urma propriilor mele cercetări, am descoperit că Opus Dei n-a jucat un rol întâmplător în regimul Franco şi a contribuit la organizarea financiară a aspiraţiilor politice ale regimului. Membrii Opus Dei au condus Ministerele Finanţelor cu aşa un aplomb, că unii scriitori din Spania i-au numit mafia spaniolă.

Totuşi, mai am o întrebare: de unde provine aparenţa că societăţile secrete, ca şi francmasonii, se împotrivesc Bisericii Catolice şi viceversa, când cele două instituţii au avut relaţii în tot acest timp?

Singurul răspuns posibil este că, pentru a câştiga un meci de fotbal, trebuie să sprijini ambele echipe. Dacă pari a lupta împotriva masonilor, te asiguri că tabăra ta îşi păstrează devotamentul. Pe când, dacă eşti proprietarul celeilalte echipe – în cazul de faţă masonii – îi poţi auzi şi controla pe toţi cei care sunt cu adevărat împotriva ta!

Când porneşti la o plimbare pe bulevardul Internet, dai de o groază de teorii ciudate şi minunate precum: „Masonii se infiltrează în Biserica Catolică” sau „Papa este o reptilă”. Oricărei teorii i-ai da crezare în cele din urmă, e bine să-ţi pui următoarele întrebări:

Ce câştig e la mijloc?

Ce entitate deţine controlul asupra majorităţii?

De cât timp durează această situaţie?

Oare la mijloacele de manipulare şi control întrebuinţate în trecut s-a recurs o singură dată?

Istoria înseamnă mai mult decât nişte cuvinte înşiruite pe o pagină. Mai mult decât un documentar de televiziune. Istoria este realitatea brută a naturii ciclice a omenirii. Ce am făcut vom mai face. Nu vă pot spune decât să fiţi cu ochii pe spaţiul acesta, fiindcă omul îşi repetă inevitabil greşelile…

SOCIETĂŢILE SECRETE AZI

Am stăruit mult asupra simbolisticii şi a contextului istoric ale diverselor societăţi secrete. Am descoperit originea perspectivelor lor despre iluminare şi semnificaţia

acestor viziuni. Am aflat ce reprezintă simbolurile lor şi am reinterpretat numeroase elemente deja cunoscute.

Există o mulţime de teorii ale conspiraţiei moderne, despre ex tratereştri, familia Kennedy, prinţesa Diana şi chiar despre Elvis. Mai mult, e din ce în ce mai răspândită aberaţia care spune că mulţi dintre conducătorii lumii sunt reptile cameleonice, aşa cum susţine David Icke. Oricum, după cum, probabil, v-aţi dat seama, mare parte dintre aşa-zisele dovezi ale acestei ipoteze constau în elemente din mitologia şi istoria cultelor şarpelui de pretutindeni, iar acum, că ştim adevăratele lui motivaţii, avem o abordare mai realistă.

Dar nu intenţionez să mă aplec asupra acestor aspecte. În schimb, prefer să mă concentrez pe întrebările „de ce?" şi „când?" cu privire la adevăratele societăţi secrete. Încă nu am ajuns la Orientul îndepărtat şi China.

Din păcate, originea celor mai multe societăţi secrete din China este aproape cu neputinţă de descoperit, pentru că ele sunt adânc învăluite în mit şi mister. Un lucru e cert: societăţile secrete au

218 I Philip Gardiner schimbat istoria Chinei – Revolta Boxerilor din 1900 a fost condusă de o societate secretă. Boxerii sau Pumnii Societăţii de Apărare parcurgeau o iniţiere foarte asemănătoare cu cea practicată de orice societate de apărare din lume. Aruncaţi în beznă, erau puşi la post şi meditaţie, pentru ca mintea să li se deschidă spre purificare. Societatea Boxerilor provenea dintr-o grupare anterioară, cunoscută sub denumirea de Marile Săbii, alt nume folosit de Triade.

În veacul al XII-lea, pe vremea cruciadelor, existau adunări la care participau oameni care făceau jurământ să „se uite la stele ca la fraţii noştri din Ceruri şi la Pământ ca la tatăl şi mama noastră". Aceiaşi oameni obişnuiau să-şi bea unii altora sângele, amestecat cu vin.

În secolul al XIV-lea, a luat fiinţă Societatea „Lotusul Alb", după care societăţile secrete au împânzit China. Cele mai multe dintre aceste grupări pot fi considerate un întreg care formează Triada pe care o ştim astăzi. Se

credea că grupul alcătuit din asemenea societăţi a fost întemeiat de dragul unui mit regalist popular: reînscăunarea dinastiei Ming.

Însă veacurile şi dobândirea puterii nu au atins acest aşa-numit ţel. Eşecul are un motiv simplu – de fapt, Ming înseamnă „lumină” şi constituie adevăratul element pe care societăţile secrete vor să-l vadă restabilit. După lumina Strălucitorilor, care exista de sute, dacă nu chiar de mii de ani, până şi în inima Chinei roşii, continuă să tânjească societăţile secrete. Ştim asta pentru că, deşi Societatea „Lotusul Alb” a adus dinastia Ming la tron în veacul al XIV-lea, în secolul al XVII-lea aceasta fost mazilită din nou de aceeaşi grupare.

Un lucru e cert: fie că este vorba despre Răsărit sau Apus, regula de bază a societăţii secrete este „lumina” sau „iluminarea”.

GRUPAREA BILDERBERG

Gruparea Bilderberg este un consiliu transatlantic informal, secret, alcătuit din factori de decizie de importanţă capitală, întemeiat în perioada 1952 – 1954 (…) o dată pe an, organiza o reuniune a unor personalităţi de frunte din Europa şi America, pentru discuţii informale despre diferenţele dintre ele (…) Formarea aripii americane a grupării i-a fost încredinţată lui C.D. Jackson, coordonator pe probleme de sănătate psihică al (generalului) Eisenhower, iar fondurile necesare primei întruniri, care a avut loc la Hotel de Bilderberg din Olanda, în 1954, au fost asigurate de Agenţia Centrală de Spionaj. După aceea, majoritatea fondurilor au fost oferite de Fundaţia Ford (…) în cursul reuniunilor anuale se aborda o gamă variată de teme (…) Dar e limpede că Tratatul de la Roma (1957) a fost rodul discuţiilor purtate la întrunirea Bilderberg cu un an înainte. (Fragment dintr-un articol de Richard J. Aldrich, lector în ştiinţe politice la Universitatea din Nottingham, publicat în „Diplomacy and Statecraft”, în mai 1997. Dr. Aldrich este autorul studiului *The Hidden Hand*: *Britain*, *America and the Cold War Secret Intelligence* [*Mâna ascunsă – Anglia*, *America şi Spionajul*

Secret din Războiul Rece])

La adresa acestei grupări a elitei puternice din epoca modernă s-au formulat acuze la scară internaţională, reproşându-i-se că ea ar fi materia cenuşie care se ascunde în spatele noii ordini mondiale. Pe de altă parte, membrii grupării susţin că Bilderberg înseamnă pur şi simplu o întrunire a celor aflaţi la putere, care se întâlnesc pentru a discuta, liber şi relaxat, despre îngrijorările celor ce conduc lumea.

Dar se pare că din această întâlnire au luat naştere alte două grupări, suspectate, şi ele, de adepţii teoriei conspiraţiei: Comisia Trilaterală şi Consiliul Afacerilor Externe.

Una dintre instituţiile-cheie care au încurajat unitatea şi cooperarea cu Comunitatea Atlantică dincolo de vechile concepte este Gruparea Bilderbeig. (*Bilderberg*: *The Cold War Internaţionale* [*Bilderberg*: *Războiul Rece*], *1971*, Eugene Paszmowski şi Carid Gilbert)

Un singur om, Joseph Retinger, stă la originea grupării. Era un catolic în relaţii cu Ordinul Iezuit. Chiar a recomandat transformarea Ungariei, a Austriei şi a Poloniei într-un stat tripartit, sub oblăduirea Ordinul Iezuit. Dar planul n-a fost adoptat.

Îl ţin minte pe Retinger din Statele Unite punând mâna pe telefon şi programându-şi imediat o întrevedere cu preşedintele. Şi în Europa avea acces în toate cercurile politice, ca şi cum ar fi fost un drept câştigat prin încrederea, devotamentul şi loialitatea pe care le inspira. (Sir Edward Bedington-Behrens, „The Bilderberg Group” – „Grupul Bilderberg”, *Nexus Magazine*, volumul 3, [1])

Având un bun dosar de război, Retinger a fost, cu siguranţă, implicat în acţiuni secrete şi neoficiale, chiar şi în paraşutarea Germaniei ocupate, care a avut loc când el avea 58 de ani.

A întemeiat Mişcarea Europeană, care a dus la formarea Consiliului Europei în 1949, stabilit la momentul respectiv în Strasbourg, unde el lucra atunci.

Acesta credea în unitate şi, prin urmare, nu conta

mijlocul prin care ea se putea dobândi. E clar că-i plăcea să implice afaceri de proporţii, precum şi influenţa pe care ele o aveau asupra publicului în general. În definitiv, suntem legaţi de micul ecran şi conduşi de oameni din marketing. Diferenţele de natură politică şi religioasă, care au dus la lipsa de unitate dintre anumite state, credea el, pot fi armonizate prin intermediul idealului corporaţiilor – dacă toţi ar vrea acelaşi lucru, toţi ar fi la fel. A avut loc şi încă mai are loc o revoluţie în funcţie de piaţă. Rusia (în ipostaza de URSS) s-a dezintegrat, iar acum suferă un proces de comercializare; acelaşi lucru va fi şi este valabil pentru China. Comercializarea se strecoară pretutindeni ca o forţă invadatoare. În multe privinţe, poate fi considerată un fel de comunism care intră pe uşa din spate, la care, s-a spus, masonii au instigat ordinele Bisericii Catolice sau Illuminati. Retinger avea într-adevăr politici de stânga şi, date fiind relaţiile lui cu iezuiţii, trebuie să ţinem cont de anumite legături, nu în ultimul rând de cea cu Biserica Catolică.

Cooptându-l pe prinţul Bernhard din Ţările de Jos, implicat în scandalul mitei de la Lockheed în 1976, Retinger şi-a început cruciada cu America, despre care credea că ar juca un rol esenţial în „pacea” mondială. Prinţul deţinea o funcţie importantă în Royal Dutch Petroleum, adică Shell, şi lucra în mai multe corporaţii internaţionale, aşa că avea o putere de influenţă care se bucura de respectul americanilor şi nu numai.

În 1953, Retinger a propus o discuţie deschisă, sinceră între diversele organizaţii şi oamenii care conduceau lumea. A dorit să fie o întrunire secretă, pentru ca participanţii să-şi exprime punctele de vedere fără să-şi facă griji că a doua zi vor apărea în ziare.

Astfel s-a născut Gruparea Bilderberg, care a luat numele hotelului din Costerbeek în care s-au ţinut primele reuniuni, în mai 1954.

Pe scurt, Bilderberg este un forum de conducere internaţional, informai, recunoscut, flexibil, în cadrul căruia pot fi exprimate diferite puncte de vedere, iar

înţelegerea reciprocă se poate consolida. (*Bilderberg Meetings – Reuniunile Bilderberg*, 1989)

COMISIA TRILATERALĂ

Comisia Trilaterală a fost înfiinţată în 1973 de persoane private din Japonia, Europa (statele Uniunii Europene) şi America de Nord (Statele Unite şi Canada) pentru a încuraja cooperarea strânsă între aceste zone democratice industrializate, de importanţă capitală în lume, care sunt responsabile de conducere într-un sistem internaţional mai amplu. Înfiinţată iniţial pentru o perioadă de trei ani, munca noastră a fost reînnoită pentru perioade succesive de trei ani şi, recent, pentru un interval de trei ani, care se va încheia în 2006. (Fragment de pe website-ul Comisiei Trilaterale)

Comisia Trilaterală este o organizaţie privată, care a luat fiinţă la iniţiativa lui David Rockefeller. Este alcătuită din mai mult de 300 de persoane private din trei zone ale Europei, ale Japoniei şi Americii de Nord şi scopul ei este „să promoveze cooperarea strânsă între aceste trei zone).

Comisia Trilaterală a făcut obiectul multor investigaţii şi despre ea au apărut o mulţime de teorii ale conspiraţiei. Dat fiind numărul atât de mare de membri, nu e de mirare că unii au legătură cu alte organizaţii, cum ar fi Cavalerii de Malta (catolici), iezuiţii (catolici) şi francmasonii. Nu mai prejos este domnul Rockefeller, fost preşedinte al Chase Manhattan Bank şi rege de corporaţie.

Clanul Rockefeller se trage dintr-un comis-voiajor, John D. Rockefeller, care vindea ceea ce avea să devină Nujol, un laxativ pe bază de petrol. Scăpând de acuzaţiile că ar fi fost hoţ de cai, John a apărut din nou cu numele de William Rockefeller, dar numai pentru a se face nevăzut iar şi a se întoarce, de data asta cu numele de dr. William Levingstone. După aceea a devenit director al United States Steel Corporation (Corporaţia Oţelului din SUA) şi iată că a început moştenirea Rockefeller. Punând bazele Fundaţiei Rockefeller, familia avea să transforme într-o tradiţie iniţiativa de sprijinire a poporului american – şi, mai târziu, a oamenilor de pretutindeni – prin acte de

caritate.

În universul teoriilor conspiraţiei, clanul Rockefeller e asociat adesea cu clanul Rothehild. Însă eu le las cititorilor misiunea de a se documenta despre cele două familii.

ROZACRUCIENII

În Marea Britanie şi în Europa, în Statele Unite şi în lumea întreagă există o mulţime de mişcări rozacruciene, care cuprind un număr foarte mare de învăţături. Unele dau dovadă de mare deschidere, altele sunt foarte secretoase. În cel de-al doilea caz, există tendinţa de a păstra învăţăturile ascunse pentru gradele superioare din francmasonerie. Probabil că cea mai faimoasă organizaţie este AMORC (*The Ancient and Mystical Oider of the Rosy Cross*[50]), care îşi face mare publicitate şi numără peste 300.000 de membri. Organizaţia oferă cursuri prin corespondenţă şi iniţiază întruniri peste tot în lume.

Cele mai vechi documente autentice ale idealului rozacrucian datează din 1597 şi majoritatea dintre ele îi pot fi atribuite poetului luteran Johann Valentin Andreae (1586 – 1654), care a creat mitul simbolic al lui Rosenkreuz creştin datorită străduaniei sale de a stimula interesul pentru concepte, care, prin urmare, deja exista. În Evul Mediu târziu, era activă o vastă reţea de bresle, companii şi ordine care şi-au răspândit credinţele până departe. Este vorba despre masoni, de care mişcarea rozacruciană este inerent legată, graţie acestei răspândiri timpurii. Se povesteşte că primii rozacrucieni făceau jurăminte stricte pentru a păstra taina şi se concentrau pe dobândirea cunoaşterii şi a iluminării. Poate că templierii şi secretele lor gnostice s-au răspândit în Europa. Roza era folosită frecvent ca simbol al cunoaşterii ascunse şi secrete.

Asemenea altor grupări din epocă, rozacrucienii erau în relaţii cu misticii sufiţi, care au avut o influenţă prolifică pretutindeni. Metodele sufite cereau concentrarea cea mai

50 Ordinul antic şi mistic al Crucii Rozacruciene - în lb. engleză în orig. (n. tr).

intensă asupra „învăţătorului”, precum şi consimţământ absolut asupra „căii” – mijloc de control care umplea cu uşurinţă golul lăsat de viziunile stricte şi rigide ale catolicismului.

Şi la ora actuală ordinul rozacrucian continuă să existe pretutindeni, dar influenţa pe care o are în societatea contemporană este minimă. Rozacrucienii au o carte care abordează în amănunt influenţa fiinţei sau a sufletului pe care ei îl numesc Ego, care va reveni perpetuu pentru a face schimbări în drumul pe care va merge omenirea. Influenţei exercitate de acest Ego rozacrucienii i-au dat denumirea de

Conclavul Central al Fraţilor Mari, însă eu îi spun Strălucitorii. Procesul de iluminare din procesele rozacrucienilor este acelaşi pe care îl deţineau străvechii Strălucitori, iar credinţa fiecărui grup în tainele rozei şi ale crucii semnifică această legătură.

ORDINUL GOLDEN DAWN

Deşi Ordinul Hermetic Golden Dawn (OGD) nu mai există ca atare, se simte influenţa lui asupra Ordinului încă. Uimitor este că întregul temei al OGD a fost fals. Ordinul a preluat idei şi învăţături din multe organizaţii, le-a strâns şi le-a prezentat ca fiind ale lui.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, dr. William Wynn Westcott, Să muel Liddell „Macgregor” Mathers şi dr. William Robert Woodman s-au întâlnit şi au înfiinţat OGD, cu ajutorul conceptului originar al lui Westcott. Oricine înţelege cât de cât OGD şi francmasoneria va pricepe imediat că OGD avea ca temei mai ales doctrinele principale ale francmasonilor. Acesteia i se alăturau numeroase elemente din Cabala, de astronomie, alchimie şi astrologie. De fapt, Westcott şi ceilalţi au creat ordinul din nimic şi au născocit chiar şi un personaj fictiv, cum au făcut şi rozacrucienii. Este vorba despre Freulein Sprengel, adepta de frunte, care i-a adus un privilegiu ordinului, creând astfel o origine pur şi simplu falsă.

Într-un an ODG a reuşit să se ridice, să se structureze pe grade şi să pună accentul pe teoria magiei şi pe

dimensiunea ritualică – pe care au dus-o puţin mai departe decât rozacrucienii şi francmasonii.

OGD a devenit extrem de influent. Printre membrii lui s-au numărat poetul W.B. Yeats, precum şi A.E. Waite, autorul unor scrieri de magie şi esoterism, şi chiar Antihristul în persoană, adică Aleister Crowley, care mai târziu avea să ducă OGD în Marea Britanie şi să-l transforme în OTO (Ordo Templi Orientis). Crowley avea să dezvolte relaţii fenomenale, printre care una cu scriitorul-spion Ian Fleming.

Interesante legăturile dintre Crowley, ODG din Germania şi rozacrucieni şi la fel de interesant este că Fleming avea să folosească mai târziu serviciile oculte ale lui Crowley în al Doilea Război Mondial. Aceleaşi legături dintre Crowley, germani şi chiar naţionaliştii irlandezi l-au adus pe Crowley în atenţia serviciilor secrete din Statele Unite.

Crowley s-a inspirat, după cum putem observa, din străvechiul cult al şarpelui, căci a vorbit despre înălţarea forţei kundalini:

Luaţi o substanţă ce simbolizează întregul curs al naturii, pre faceţi-o în Dumnezeu şi consumaţi-o. Astfel magicianul se umple de Dumnezeu, se hrăneşte cu Dumnezeu, se îmbată cu Dumnezeu. Puţin câte puţin, trupul lui se purifică prin curăţirea lăuntrică a lui Dumnezeu. Zi de zi, veşmântul lui muritor, lepădându-se de cele lumeşti [asemenea şarpelui] va deveni cu adevărat Templul Sfântului Spectru. (*Magick*, Aleister Crowley, 1929)

Acesta este, desigur, un limbaj Gnostic provenit de la primii gnostici ofiţi şi de la convingerea lor că sinele este templul lui Dumnezeu şi din credinţa în energia şarpelui dinlăuntru, adică în kundalini. Ideea este vizibilă în fragmentul următor:

Sângele este viaţă. Hinduşii explică această afirmaţie simplă spunând că sângele e principalul vehicul al vitalei Prana. Potrivit teoriei magicienilor străvechi, orice fiinţă vie este un depozit de energie, a cărei cantitate variază în

funcţie de dimensiunea şi starea de sănătate a animalului şi a cărei calitate variază, de asemenea, în funcţie de tipul mental şi moral pe care respectiva fiinţă îl întruchipează.

Şi conceptele gnostice despre echilibru în relaţie cu Graalul joacă un rol, exact cum am dezvăluit în *The Serpent Grail* (*Potirul Şarpe*).

Intră preoteasa, având de-a dreapta un copil pozitiv şi de-a stânga unul negativ. După ce aşază modelul pe altar, în faţa Graalului – care constituie temeiul material al operaţiunii şi lumina astrală sau forţa vitală cu care trebuie să se contopească – se mişcă în formă de serpentină, urmată de copii, făcând înconjurul templului de trei ori şi jumătate (…) Mişcarea reprezintă trezirea şarpelui kundalini, cu cele trei încolăciri şi jumătate ale lui, de la baza coloanei vertebrale. (*The Trai*! *of the Serpent*)

OPUS DEI

Deşi nu este neapărat o societate secretă, gruparea Opus Dei se comportă, fără îndoială, ca şi cum ar fi, aşa că m-am hotărât s-o iau în considerare.

În capitolul anterior am constatat că organizaţia a avut legătură cu regimul Franco din Spania şi am văzut că Opus Dei Awareness Network a lucrat neobosit pentru dezvăluirea adevărului. Cercetările mele mi-au arătat că Opus Dei a jucat un rol mai mult decât întâmplător în regimul Franco şi, în realitate, a dat o mână de ajutor la organizarea financiară a dorinţelor politice ale regimului. Membrii Opus Dei s-au aflat la cârma ministerelor de finanţe, ceea ce a fost atât de important, că unii scriitori spanioli i-au numit „mafia spaniolă”.

Întrebarea pe care am pus-o deja în această carte este: De unde ideea înşelătoare că societăţile secrete precum francmasoneria se împotrivesc Bisericii Catolice şi invers, dacă între aceste instituţii există o legătură aşa de strânsă?

Din punctul meu de vedere, răspunsul este că a crea aparenţa că e împotriva masonilor este o strategie prin care Biserica Catolică se asigură că îşi păstrează credincioşii. Adevărul acestei enigme este confirmat şi de

existenţa a două curente distincte în cadrul francmasoneriei: raţionalul şi iluminarea.

Putem observa cu uşurinţă că în francmasonerie există două curente care par opuse, dar care sunt pur şi simplu complementare: raţionaliştii şi Iluminaţii. Ceea ce îi uneşte şi îi leagă este ritualul. În spatele politicienilor raţionalişti se află oameni care îi inspiră: ocultiştii din lojă. Francmasoneria este sursa elementelor preluate de diverse secte; pentru el, această organizaţie e o şcoală pregătitoare, un filtru, o disciplină. (*La Trahison Spirituelle de la Fieemason* [*Trădarea spirituală a francmasonului*], J. Marques-Rivere)

Ar exista oare o societate mai potrivită pentru exercitarea influenţei? O societate ce-şi are rădăcinile direct în cultul ofit şi care constituie temeiul atât de multor societăţi secrete, toate provenind din străvechiul cult al şarpelui?

Aşa că m-am întrebat de ce n-ar fi vorba despre Opus Dei. Ce alte dovezi aş putea descoperi de unul singur?

Aflasem deja că Opus Dei era un ordin catolic relativ nou, în relaţii strânse cu papa. Deşi nu are un număr imens de membri, este o grupare extrem de influentă. Centrele ei sunt plasate strategic, în interiorul sau în afara colegiilor şi universităţilor americane, unde strâng informaţii, bani şi recruţi pentru „bunele" lor „lucrări". Şi-au ridicat clădiri de milioane de dolari şi nu resping acuzaţiile că ţintesc bogătaşi. Când s-a prăbuşit banca Roberto Calvi, Opus Dei a pierdut peste 50 de milioane, deşi se pare că banii au fost sifonaţi înapoi Bisericii Catolice. Apoi a ieşit la iveală faptul că Roberto Calvi fusese membru al P2 (francmasoni) şi era bancher în slujba multor ordine catolice. Societatea Opus Dei este deosebit de secretoasă chiar şi aşa. În propria ei revistă, intitulată *Cronica*, le spun membrilor să-şi ţină tăbliţele curate:

Rufele murdare se spală în familie. Cea dintâi manifestare a devotamentului dumneavoastră este să nu fiţi atât de laşi încât să ieşiţi în afara Lucrării să vă spălaţi rufele murdare. Asta dacă vreţi să fiţi îngeri. Dacă nu vreţi,

ordinul nu are nevoie de dumneavoastră.

Cred că într-adevăr zboară sub radarul oricui şi sunt mult mai puternici decât cred o groază de oameni. (Reverendul James Martin pentru ABC News, 2001)

La sfârşitul anilor ’50 şi ’60, membrii Opus Dei au ajuns să deţină controlul asupra ministerelor economiei din Spania, dobândind şi funcţii importante în cabinete. Progresul era în ton cu ţelul organizaţiei, acela de a influenţa în mod indirect dezvoltarea societăţii. Organizaţia îşi recruta membrii din rândurile celor mai buni studenţi, ceea ce încuraja un elitism aparent şi un sentiment al apartenenţei. Din cauza rigidităţii acestei comunităţi şi a caracterului secret al organizaţiei, unii critici au transformat-o în „Sfânta Mafie”:

Însă părintele Gonzalo Muñoz, preot catolic din Melbourne, crede că locuitorii oraşului ar trebui să fie atenţi cu această grupare.

„Cu cât îi expunem mai mult, cu atât (...) Sunt îngrijorat pentru că încearcă să influenţeze Biserica, aducând valori în contradicţie cu Evangheliile. Este vorba despre elitism, bogăţie şi prestigiu”, a spus părintele Muñoz... Mă tem că se vor infiltra în universităţi”. (Church Storm, duminică, aprilie 2001)

În regulă, mi-am zis, în lumea catolică nu e totul cum ar trebui să fie. Dar celălalt ordin, Cavalerii de Malta?

Nu e niciun secret cu acest ordin, dar mulţi cred că e. „Faptul că cinci din cei şase ambasadori americani la Vatican au fost membri ai Cavalerilor de Malta este pură coincidenţă”, a spus el. („Knights of the Malta Fight New War[51]”, John Travis, *Catholic News Service* într-un interviu acordat fratelui Andrew W.N. Bertie)

Într-adevăr, începuturile acestui ordin se află în vremea cruciadelor, perioadă de care îi leagă un fir al istoriei, lung şi desăvârşit, şi nu trebuie să ne întrebăm dacă a suferit prefaceri sau nu. Există ordine din epoca modernă care au nume similare, însă ele nu fac decât să

51 Cavalerii de Malta luptă într-un nou război - în lb. engleză în orig. (n. tr.).

imite adevăratul Ordin, care se află acum la Roma, după ce a fost alungat din Rhodos sau Malta de mai multe oşti de invadatori. Pe vremea când erau Cavalerii Sf. Ioan, au exercitat o influenţă deosebit de mare, asemenea templierilor, şi au rămas asociaţi cu Malta sub denumirea de Cavaleri Ospitalieri. Când n-au mai fost sub interdicţie, o mulţime de templieri s-au amestecat în rândurile Cavalerilor Sf. Ioan, aducând propriile lor viziuni mistice şi propria lor cunoaştere. Astăzi au legături pretutindeni, fiind un ordin suveran, ceea ce înseamnă că au ambasadori şi că gruparea are o dimensiune politică, precum şi imunitate diplomatică, element esenţial. Organizaţia îşi păstrează relaţiile diplomatice cu Europa, America de Nord, America de Sud şi Asia, cu autoritatea Sfântului Scaun. Organizaţia Cavalerii Sf. Ioan are agenţii specializate la ONU, precum şi în alte asociaţii internaţionale. Ordinul Sf. Ioan al Ierusalimului din Marea Britanie este o ramură a Cavalerilor de Malta, din care provine Ordinul Jartierei, la care trebuie să fi fost afiliaţi odinioară principalii actori de pe scena politică a Marii Britanii.

Erau în subordinea directă a papei şi, potrivit multor adepţi ai teoriei conspiraţiei, au fost implicaţi în o groază de scandaluri.

În anii ’80, de exemplu, colonelul Oliver North a permis un schimb între arme şi droguri pentru a finanţa gruparea Contra din Nicaragua. Ca să rezolve problema, colonelul avea nevoie de relaţii în lumea interlopă şi a intrat în contact cu mafia, cu CIA şi cu multe alte organizaţii şi personaje dubioase. Unul dintre acestea era Al Capone, colonel în armata SUA şi, de asemenea, membru al Ordinului Militar Suveran al Cavalerilor de Malta.

Până în acest punct nu făcusem nicio descoperire despre respectivul univers. Toate aceste informaţii erau disponibile la un simplu „click” cu mouse-ul. Însă noutatea e că este vorba despre mai multe ramuri ale unui singur copac. Toate se trag din aceiaşi părinţi şi le putem urmări

cronologic evoluţia, ajungând astfel înapoi în timp, în Sumerul antic şi la „Strălucitori”.

Să luăm francmasonii, de pildă. Se presupune că reprezintă o organizaţie protestantă, cu frică de Dumnezeu, care urmăreşte binele comunităţii. Se poate dovedi că îşi are originea în templierii catolici. Templierii i-au fost credincioşi Bisericii Catolice şi papei. Biserica Catolică s-a format dintr-o intruziune a imperialismului roman în sfera religiei. În mare, toate aceste religii (să le plasăm pe toate sub numele-umbrelă de „creştinism”, chiar dacă nu este tocmai corect) urmau aceleaşi credinţe (după cum am arătat în cartea de faţă) şi toate s-au ivit din creaţia Fiilor Luminii, adică esenii. Piesa creştină, cea a lui Iisus, a fost înscenată de eseni, Strălucitorii, care îşi au originea în Egipt, de unde provine amestecul de idei egiptene şi sumeriene.

Sunt conştient că am simplificat mult întreaga poveste, pentru că am vrut ca acest capitol să fie mic, ca să le răspund celor care m-au criticat, spunând că ar trebui să-i dezvălui pe Strălucitori azi.

Dar ei nu pot fi dezvăluiţi azi, căci credinţele lor au dispărut în Biserica-mamă a catolicismului. Dacă în oricare organizaţie din lume se ascund încă Strălucitorii, nu e nevoie să analizez societăţile secrete, bancherii sau oamenii de afaceri; nu e nevoie să ne referim la câţiva francmasoni nevinovaţi care habar n-au ce venerează. Adevăraţii Strălucitori sunt liberi şi, mai mult ca niciodată, îşi fac prozeliţi, continuă să formeze ramuri noi şi să întărească breasla. Paradoxal, se ascund în spatele altora, deşi nu se tem de nimeni. Reprezintă, de secole, cea mai puternică organizaţie nonguvernamentală din lume. Bogăţia lor e invidiată chiar şi de Statele Unite şi, totuşi, ei se declară săraci.

Sunt reprezentaţi în toate ţările, ca nicio altă grupare. Sunt implicaţi în absolute toate societăţile secrete şi pe majoritatea le instigă. Sunt extrem de secretaşi, deşi se declară deschişi. Controlează minţile a miliarde de oameni, iar pe restul îi influenţează. Concep politici la care

guvernele trebuie să adere. Ei sunt Biserica Catolică.

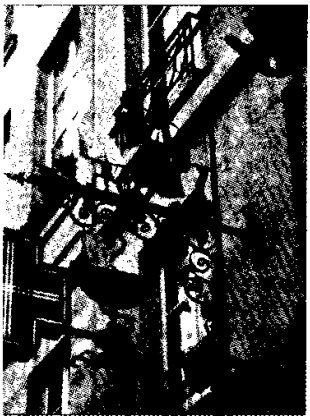

Adevăratul Graal, pe firma din veacul al XVII-lea a unei farmacii din Paris.

Papa Ioan Paul al n-lea a sunat la New York joi, reînnoindu-şi apelul la pace în Orientul Mijlociu şi Africa, precum şi la crearea Noii Ordini Mondiale, întemeiat pe respect pentru demnitatea omului şi egalitate între popoare. (Jurnalul de actualităţi CNN, ianuarie 2004)

SFÂNTUL VEHM

Singurul popor din lume care poate deosebi binele de rău este poporul german, iar Germania trebuie să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Altfel, civilizaţia europeană se va duce de râpă.

Dr. Rudolf Steiner, Stuttgart, 1918

Germania a cunoscut mărirea şi decăderea multor societăţi secrete, găzduind sau încurajând, mai mult decât oricare altă ţară europeană, dezvoltarea marii majorităţi a acestor grupări. De la.ro zacrucieni la Ordinul Golden Dawn, de la francmasoni la începuturile Partidului Nazist, Germania şi-a jucat propriul rol. În van au încercat Biserica Catolică şi chiar şi Partidul Nazist *oficial* să le dezrădăcineze, căci focul aprins de societăţile secrete e greu de stins. Imediat ce se stinge într-un loc, izbucneşte în altă parte, ca un incendiu ce mistuie o pădure. Una dintre societăţile secrete care au funcţionat ca un incendiu devorator a fost Sfântul Vehm. Secole întregi, această grupare secretă unică a înspăimântat poporul german,

care e şi puternic, şi slab. Graţie scopului urmărit – revoluţia – a devenit un popor deschis, iar vigilenţa lui a fost de aşa natură, că numele de Sfântul Vehm era cunoscut pretutindeni. Deşi s-a crezut că gruparea

s-a stins la sfârşitul veacului al XVI-lea, simbolul ei, o cruce roşie pe fond alb, supravieţuieşte şi azi în Comitetul Internaţional al Crucii Roşii, iar dispariţia lor pare să fi avut loc în momentul apariţiei rozacrucienilor (cruce trandafirie sau roşie). Membrii organizaţiei se credeau „văzători" şi „iluminaţi" (înţelepţiţi sau înţelepţi), cei din exterior fiind cei „care n-au văzut lumina".

În documentele vechi, care se păstrează încă la Dortmund, membrilor acestor tribunale li se spunea adesea Rose-Croix; existau trei grade de iniţiere: Frâne-juges, adevăraţii Frâne-juges, care executau sentinţele primilor şi judecătorii-Sfinţi ai Tribunalului secret, a căror datorie era să fie cu ochii în patru, să facă curăţenie în ţară şi să raporteze ce se întâmplă. Aveau semne şi cuvinte de recunoaştere. În 1371, după Pacea de la Westfalia, gruparea a fost întărită de templierii rătăcitori şi proscrişi, cum susţine Clavell (autor al *Histoire Pito resque de la Franc-Maçonnerie et des Sociétés Sécrétés* în 1843), stabiliţi pe tot cuprinsul Germaniei de est, în Ţara Roşie…[52]

Dar care era originea lor şi de ce au ajuns atât de temuţi? Potrivit istoriei oficiale, pe la mijlocul veacului al XIII-lea, vremea la care puterea templierilor era la apogeu, Westfalia germană era un ţinut al fărădelegilor şi al opresiunii din cauză că erau în libertate războinici, mercenari şi bande de paria. Niciun om cumsecade nu se putea aventura să călătorească în ţinutul dintre fluviul Rin şi râul Weeser, iar Ordinul Cavaleresc al Sfântului Vehm sau Fehm a fost înfiinţat în taină, pentru a contracara această stare de fapt. Societatea a fost creată de foşti paria şi robi eliberaţi, împovăraţi de grija propriei familii şi

52 „The Trail of the Serpent" in Inquire Within, autor neprecizat, anii '40.

a afacerilor personale, aşa că, primind sprijinul şi ajutorul Sfintei Biserici, şi-au luat armele, au încălecat şi s-au apucat să-i vâneze pe tirani. După aceea Sfântul Vehm a început să ia legea în propriile mâini şi să ţină întruniri secrete în cadrul cărora îi judeca şi adesea îi osândea la moarte. Termenul *fehm* sau *vehm* e derivat din latinescul *fama*, care desemnează o lege rezultată prin consens. Poate însemna şi a fi „ales”, aşa cum se considerau membrii grupării. De asemenea, *Fehm* înseamnă „negru” sau „înţelepciune”.

În vremea aceea caracterul secret era un element esenţial din cauza represiunilor săvârşite de paria, iar în curând aveau să fie adoptate jurăminte şi ritualuri. În timpul iniţierii, de pildă, candidatul jura să se sinucidă şi să-şi ucidă familia, în caz că se dădea de gol ca fiind membru al Sfântului Vehm. După care judele sau Stuhiherren cresta gâtul candidatului cu sabia, astfel încât să curgă câteva picături de sânge care să pecetluiască jurământul şi întru ţinerea minte a judecăţii pe care o va primi. După care iniţiatul săruta crucea de pe mânerul sabiei. Jurămintele se făceau în cadrul unor reuniuni, care adesea aveau loc în grote sau în adâncul pădurii, şi sunau cam aşa:

Jur să-i fiu credincios Tribunalului secret, să-l apăr împotriva propriei mele persoane, a apei, a Soarelui, a Lunii, a stelelor, a frunzişului copacilor şi a tuturor fiinţelor vii, a toată suflarea creată de Dumnezeu între cer şi pământ: împotriva tatii, a mamei, a fraţilor, a surorilor, a copiilor şi, în cele din urmă, a tuturor oamenilor, mai puţin a căpeteniei Imperiului; să sprijin judecata tribunalului secret, să ajut decapitările pe care le hotărăşte şi să dau în vileag, în faţa tribunalului secret de acum sau de oricând altcândva, toate faptele care-i încalcă jurisdicţia şi de care am cunoştinţă…1

Deşi, /ecepţiile” se ţineau noaptea, uneori în peşteri, judecăţile propriu-zise aveau loc în spaţii publice, deschise, adesea dimineaţa, când se crăpa de ziuă.

În numai câţiva ani Sfântul Vehm a iniţiat aproape un

sfert de milion de robi eliberaţi şi oameni de rând, fiecare dintre aceştia jurând să alunge erezia, pe trădători şi pe răufăcători, să respecte Cele Zece

Porunci, astfel depăşind cu mult scopul iniţial al formaţiunii. Din cauza acestei incredibile ascensiuni la putere, treptat caracterul secret a încetat să mai fie o problemă, iar în scurtă vreme judecăţile aveau loc în spaţii publice, precum primăriile şi pieţele. Astfel că aceste judecăţi sau *Heimliches Gericht* se ţineau obligatoriu la miezul nopţii. Cum ele se sfârşeau întotdeauna cu o execuţie, osândiţii încercau adesea să scape şi fugeau din ţară. Dar Sfântul Vehm se răspândise până departe, aşa că punea anumiţi călăi pe urmele proscrişilor, cu misiunea de a-i ucide fără a-i judeca.

Însă în curând această debandadă a fost prea mult pentru ca Biserica şi statul să mai poată închide ochii, iar Sfântul Vehm a redevenit o societate clandestină, căci la sfârşitul secolului al XVI-lea oficialităţile au hotărât să pună capăt existenţei acestei grupări. Dar pare-se că putregaiul pătrunsese în sânul grupării încă de la sfârşitul veacului al XV-lea, de vreme ce nu mai puţin de trei întruniri ale completului de judecată au reclamat prezenţa împăratului însuşi, care, bineînţeles, a refuzat să se prezinte. Însă, la suprafaţă, pe la 1568 societatea îşi încetase existenţa şi abia dacă s-a mai auzit câte ceva despre ea. Dar ea a continuat să existe în taină şi s-a mai auzit de ea la începutul secolului al XIX-lea, când francezii, aflaţi sub domnia lui JeRome Bonaparte, i-au scos în afara legii la Munster. Dar gruparea s-a ivit din nou, însetată de răzbunare, în anii ’30, în timpul epocii naziste din Germania, de data aceasta concentrându-se pe „erezia” evreiască şi îndeplinind multe din misiunile necurate ale lui Hitler. După majoritatea relatărilor, dispariţia societăţii Vehm coincide cu dispariţia naziştilor, însă mai există câteva detalii…

Am hotărât că a venit vremea ca, prin intermediul contactelor mele personale cu diferite societăţi secrete, să merg pe urmele grupării şi să văd dacă ea există în

continuare. Mai întâi, mi-am vizitat un prieten din Ordo Templi Orientis, societate secretă reînfiinţată, în parte de Antihristul în persoană, adică Aleister Crowley. Am ajuns în sfârşit în respectivul sătuc din Surrey seara târziu, înfometat şi însetat. Ploua cu găleata, cum plouă în Anglia vara, aşa că am zbughit-o din maşină, traversând în fugă curtea din faţă, acoperită cu pietriş, şi am sunat la uşa de la intrare, care era albă, în stil edwardian. Prin ploaia care aproape mă orbea vedeam luminile licărind în casă şi m-am bucurat peste măsură când s-a deschis uşa şi amicul meu m-a invitat înăuntru. Câteva minute mai târziu, eram deja aşezat în faţa şemineului în care ardeau butuci, cu un pahar mare de vin în faţă, ascultând ultimele bârfe din „interior”. M-a surprins să aflu că intrigile de ultimă oră erau despre papa Benedict, care tocmai fusese ales, şi despre cum se certau spaniolii şi francezii cu privire la cine ar trebui să-i urmeze.

Totuşi, după aceea am ajuns să vorbim despre misiunea mea, iar el a ştiut imediat pe cine să contacteze – de fapt, îl entuziasma perspectiva de a descoperi el însuşi. Prin intermediul unui contact la Golden Dawn din Berlin, a reuşit să afle că Vehm – sau cel puţin o reconstituire modernă a grupării – continuă să existe bine mersi în Germania de azi. Am vrut mai mult, aşa că l-am îndemnat să verifice dacă nu cumva sunt pseudonazişti. A marcat şi i s-a răspuns că indivizii cu pricina nu sunt, în realitate, versiuni moderne ale Ordinului Cavaleresc al Sfântului Vehm, ci o continuare a aceluiaşi ordin medieval despre care se presupune că a dispărut la sfârşitul anilor ’40. Am fost invitat la Berlin să stau de vorbă cu ei şi am acceptat.

Peste câteva zile eram la bordul unui avion care zbura spre Berlin, oraş pe care nu-l mai vizitasem niciodată. Eram singur şi nu aveam decât bagaj de mână, un aparat de fotografiat, aparatură de înregistrat şi o hartă.

Berlinul este capitala Germaniei, spaţiu vibrant şi foarte cosmopolit. În el încă mai supravieţuiesc străzi dosnice care amintesc de atmosfera Războiului Rece, mai

ales cele din apropierea vechii graniţe, însă în ansamblu oraşul pare nou şi proaspăt reconstruit. Prima impresie a fost că e o citadelă în care domnesc ordinea şi curăţenia.

Am aterizat când după-amiaza era pe sfârşite şi m-am dus la hotel. A doua zi trebuia să mă întâlnesc cu trei nemţi vorbitori de engleză la Muzeul Altes, adică la Domul din Lustgarten. Am dormit, m-am trezit, am luat micul dejun (care n-a fost tocmai o încântare), iar apoi am rugat portarul să-mi cheme un taxi. La ora 11 eram în dreptul frumoasei catedrale a Berlinului, în aşteptarea celor trei domni. Habar n-aveam cum arată, dar primisem asigurări că mă vor recunoaşte ei, aşa că fotografiam edificiul şi mă bucuram de soarele Germaniei. Nu trecuse multă vreme, când un elegant domn în vârstă, cu părul grizonant, tuns scurt şi îmbrăcat într-un costum negru, m-a bătut pe umăr. În spatele lui erau ceilalţi doi, şi ei grizonanţi, unul purtând un sacou ca cele din tweed, iar celălalt, o cămaşă cu mânecă scurtă. Îmi zâmbeau toţi, aşa că am răsuflat uşurat.

„Haideţi să bem ceva”, a spus cel care mă bătuse pe umăr şi, cu un rânjet larg întipărit pe faţă, m-a condus la o maşină aflată în apropiere, un Mercedes mare şi negru.

O vreme am mers pe străzile aglomerate şi am ieşit din centrul oraşului. Mi-au cerut să nu fac fotografii şi să jur că nu voi dezvălui identităţile lor adevărate. Nu prea am avut de ales şi a trebuit să le fac această promisiune. Altfel, aş fi fost expediat în Anglia cu următorul avion. Am ajuns la o cafenea mică, unde cei trei domni păreau de-ai casei, fiind întâmpinaţi cu nişte gesturi care mi s-au părut strângeri de mână masonice. Ne-am aşezat, am comandat cafea şi am observat că fiecare dintre ei stătea aproape solemn, aşezându-şi cuţitul, furculiţa şi lingura cu vârful îndreptat spre mijlocul mesei, de o manieră aproape ritualică. Abia după aceea aveam să aflu că acesta fusese într-adevăr un străvechi semn secret prin care cei din Sfântul Vehm comunicau cu ceilalţi confraţi din încăpere.

Toţi cei trei domni vorbeau engleza perfect, aşa că ne-a fost uşor să comunicăm. Le-am cercetat trecutul. În

tinereţe, toţi trei luptaseră în al Doilea Război Mondial şi, într-un fel sau altul, supravieţuiseră. Toţi fuseseră ofiţeri şi se cunoscuseră în timpul războiului, când li se ceruse să i se alăture Sfântului Vehm. Nu le era ruşine cu trecutul lor şi mi-au spus încrezători şi aproape dispreţuitori că ar lupta din nou pentru reinstalarea puterii în Ţara-Tată şi pentru a scăpa Europa de „bici", cum numeau poporul evreu. Deşi poate că n-ar fi trebuit, am fost totuşi şocat să constat că un asemenea antisemitism există încă. Am descoperit că deveniseră membri ai Sfântului Vehm în timpul războiului şi, mai mult, că îi judecaseră în taină pe „asupritorii" poporului german în pădurile din Germania şi Franţa. După război, ţinuseră în viaţă gruparea, împreună cu alţi membri, şi susţineau că societatea exista şi acum în Germania şi Austria şi că lua amploare pe fronturile antieuropene. În ultimii ani iniţiaseră sute şi sute de tineri germani, fiecare dintre ei fiind Freigraf, adică preşedinte al completului de judecată, deşi astfel de procese se ţineau rar, aparţinând de-acum unei epoci apuse.

I-am întrebat de ce fuseseră de acord să se întâlnească cu mine, de vreme ce ştiau sigur că voi dori să povestesc despre această întâlnire. Mi-au răspuns că jurămintele lor sunt curate, căci nu-şi dezvăluiseră adevărata identitate şi nici nu dăduseră în vileag vreun secret, în afară de existenţa curentă a Sfântului Vehm.

În timpul întâlnirii m-au încercat diverse sentimente. Pe de o parte, aproape că mi-a fost teamă că mă vor duce într-o pădure întunecată ca să-şi aplice judecata pe mine; pe de altă parte, toată povestea mă încânta. Într-un fel, era ca într-un film cu James Bond – o întâlnire în faţa unui muzeu, un drum într-un Mercedes negru şi o conversaţie despre peripeţiile din spatele fronturilor inamice la vreme de război. La sfârşitul întâlnirii ne-am luat la revedere şi m-au condus înapoi la hotel, unde, din cauza emoţiei puternice, nu m-am liniştit deloc. A doua zi eram în Anglia, iar viaţa a reintrat în normal, dar eu nu puteam să nu mă gândesc la cuvintele lui Rudolf Steiner, spuse la începutul secolului XX:

Singurul popor din lume care poate deosebi binele de rău este poporul german şi Germania trebuie să-şi îndeplinească misiunea. Altfel, civilizaţia europeană se va duce de râpă.

AURUL DIN PULBERE ALBĂ

Ultimul capitol este dedicat unei dezamăgiri din epoca modernă: aurul din pulbere albă. Inspirat sau nu, lumea se prosternează în faţa acestei substanţe de parcă ar fi un nou ulei de şarpe miraculos. Despre ce este vorba şi de ce e ea aşa de populară?

Lost Secrets of the Sacred Aik (*Secretele pierdute ale Sfântului Chivot*), o carte de Laurence Gardner, încearcă să demonstreze că anticii prefăceau aurul într-o pulbere albă, pe care o foloseau pentru a ajuta diverse entităţi să leviteze şi pentru a se transporta pe ei înşişi prin portaluri interdimensionale. Există, de asemenea, ipoteza că substanţa se administra pe cale orală, ca un fel de Elixir. Volumul s-a vândut în sute de mii de exemplare şi pretinde că are *sprijinul* anumitor oameni de ştiinţă. Odată cu lansarea cărţilor mele *The Serpent Grail* (*Potirul Şarpe*) şi *Gnosis*: *The Secret of Solomon's Temple Revealed* (*Gnoza*: *enigma Templului lui Solomon*), am primit e-mailuri de la sute de oameni care îmi cer părerea despre descoperirile făcute de Gardner, aşa că m-am hotărât să-mi aprofundez cercetările.

Am citit majoritatea cărţilor lui Gardner, care mi s-au părut interesante. Laurence e un tip cumsecade şi n-am nimic personal cu el. Cum urmăresc să aflu adevărul şi sunt bombardat neîncetat cu e-mailuri.

240 I Philip Gardiner scrisori şi telefoane prin care mi se cere să clarific problema aurului din pulbere albă, a trebuit să-mi continui investigaţiile. Cert este că Gardner şi alţii susţin acum că aurul din pulbere albă era folosit în taină de francmasoni şi de alte societăţi secrete şi, prin urmare, face obiectul unui studiu despre societăţile secrete. Dar care este adevărul?

ORMUS

Astăzi cuvântul ORMUS e folosit frecvent de

susţinătorii acestei substanţe, termenul fiind o abreviere a expresiei Orbitally Rearran ged Monatomic Elements[53] sau ORMES. Se presupune că descoperirea datează din anii ’70 şi îi aparţine lui David Hudson, un fermier din Arizona, care a observat nişte materiale neobişnuite pe proprietatea lui în timp ce făcea săpături, în căutare de aur. Pare-se că după aceea Hudson a cheltuit milioane întregi în tentativa de a desluşi substanţa, creând ORMUS din aur, apă şi chiar „mana”. Se spune că ORMUS este o nouă formă de materie care „pare să aibă proprietăţile Spiritului”. Zice-se că ea se află între planul material şi cel spiritual şi, prin urmare, poate fi utilizată ca mijloc de comunicare cu Lumea Cealaltă. Însă asemenea afirmaţii nu sunt susţinute de nicio ştiinţă şi constituie numai nenumărate ipoteze.

În realitate, cuvântul *Oimus* a fost iniţial un alt nume al divinităţii zoroastriene Ahura Mazda (Ormază), care s-a strecurat în universul creştin în veacul al XIV-lea, prin intermediul armenilor convertiţi la creştinism, care înainte se închinaseră la Armază (Ormus). De asemenea, Ormus a devenit numele unuia dintre cele mai importante porturi din Orientul Mijlociu în secolele XVI-XVII, aflat în Golful Persic, în Strâmtoarea Hormuz (Ormus). De aici se transportau pe calea apelor cantităţi uriaşe de produse spre întreaga zonă, după cum vom vedea, care dezvăluie adevărul despre aurul din pulbere albă! Existenţa cetăţii-stat Ormus poate fi plasată cel puţin în veacul al XIII-lea, iar în anii ce au urmat spaţiul acesta avea să fie folosit intens la negoţul de sclavi. Şi, datorită importanţei locului în care era aşezat strategic, adică Strâmtoarea Hormuz, pentru el s-au dat lupte veacuri de-a rândul.

Părerile despre etimologia exactă a cuvântului sunt împărţite. Majoritatea savanţilor afirmă că Ormus/Ormuz este un derivat din cuvântul persan *Hur-mogh*, care înseamnă „palmier”. Alţii susţin că *orme* este forma străveche a lui *worm* („vierme” şi „şarpe” în limba engleză) – care, după cum am descoperit în cealaltă

53 Elemente monoatomice rearanjate la nivel monoatomic - în lb. engleză în orig. (n. tr.).

lucrare a mea, este unul şi acelaşi lucru cu focul gândului – iluminarea. De fapt, palmierul şi şarpele prezintă asemănări de natură simbolică. În primul rând, este vorba despre „Coloana în flăcări”, semnul descoperit pe monedele cartagineze. Iar palmierul simboliza şi focul, şi Arborele Vieţii. Frunzele nu se schimbau niciodată, astfel simbolizându-l pe Domnul neschimbător. Fenicienii preţuiau nespus palmierul, iar pe monedele lor era reprezentat un şarpe încolăcit în jurul trunchiului – focul copacului (coloana vertebrală – vezi referirile la kundalini, făcute până acum în prezentul volum). Numele zeităţii Baal Tamar însemna, JDomnul Palmierului”, iar sensul lui *Tamar* este acela de „minunat Foc Solar”. Aşadar, avem pur şi simplu un argument circular. Să explic. Pentru zoroastrieni, pe care numeroşi cărturari gnostici îi consideră moştenitorii unei părţi semnificative a gândirii gnostice şi care aveau o concepţie cu o dimensiune mistică pronunţată, Ahura Mazda era un zeu al focului sau o strălucitoare iluminare. Acest nume înseamnă „Domnul înţelepciunii”, *mazda* fiind un substantiv de gen feminin, care dezvăluie o Gnoză ascunsă în spatele unui nume.

Înţeleptule, înţeleg că eşti puternic şi priveşti înainte, deoarece

Tu însuţi sari într-ajutorul oamenilor. Îi răsplăteşti şi pe cei răi, şi pe cei buni cu căldura Focului tău, care are putere prin Dreptate şi prin care ajunge la mine forţa Gândului Bun. (*Gatha*: *Cântul 8*: *4*)

Vedeţi, adevărata Gnoză, cunoaştere sau înţelepciune („Gândul Bun” menţionat mai sus) se poate dobândi prin intermediul echilibrului, în vechime reprezentat adesea ca echilibru între sexe. În miturile despre Sophia, componenta feminină a înţelepciunii, din care s-a format derivatul „filosa/7 e”, oamenii au descoperit principiul feminin. De fapt, Zoroastru afirma că adevărata înţelepciune sălăşluieşte în starea de echilibru, echilibrul fiind înfăţişat ca ax sau arbore – structură perfect verticală, care se desfăşoară între cele două contrarii („cei rău” şi „cei buni”). Palmierul este simbol al focului şi al

Ormus (Ahura Mazda), divinitatea înţelepciunii şi a focului fiind pur şi simplu „iluminată”. Iată imaginea desăvârşirii. Ne rămâne, aşadar, etimologia adevăratei Gnoze ascunse în nume, dezvăluindu-ne astfel adevărul adevărat din spatele numelui pe care pseudooamenii de ştiinţă din epoca noastră i l-au dat unei anumite substanţe. În minunata filosofie antică nu găsim nicio referire la această substanţă datorită căreia este posibilă călătoria în altă dimensiune.

ŞTIINŢA

Laurence Gardner şi alţii îl menţionează adesea în lucrările lor pe dr. Hal Puthoff, coordonator al programului de studii avansate la Austin, invocat de Gardner ca susţinător al teoriilor sale.

Se zice că următoarele cuvinte îi aparţin lui Puthoff: „De vreme ce gravitaţia determină timpul-spaţiu, concluzia lui Puthoff este că pulberea e materie exotică, capabilă să schimbe direcţia timpului spaţiu”. S-a spus atât de des că Puthoff este adept al existenţei substanţei respective, că m-am hotărât să întreb!

Salut, Philip.

Uite care e treaba. Acum ceva vreme (cu mai mulţi ani în urmă), cineva l-a adus pe Dave Hudson (care l-a ajutat pe Gardner să-şi scrie cartea), care mi-a vorbit despre efectele anormale ale pulberii lui albe. Una dintre acestea, susţinea el, e că masa scade în anumite condiţii, adică se creează un efect antigravitaţional. Eu i-am răspuns că, din punctul de vedere al unui fizician, DACĂ lucrurile stau aşa, ar trebui să se producă un efect timp-spaţiu. (Probabil că de aici vine fraza atât de des citată şi atribuită mie, „Pulberea curbează metrica timpului-spaţiu”.) Bineînţeles că eu n-am spus aşa ceva despre pulbere, pentru că nu ştiu dacă afirmaţia despre ea e adevărată. M-am oferit să verific, dacă-mi dă o mostră de pulbere. A zis c-o să-mi dea.

Dar nu mi-a dat nici până în ziua de azi. După vizita aia n-am mai ştiut nimic de el. Dar de la colegii mei aud o groază de lucruri despre citatul atribuit mie, eroare pe

care o tot corectez!

Cu cele mai bune gânduri Doctor Puthoff Director.

Institutul de Studii Avansate din Austin

După cum se observă din acest pasaj, dr. Puthoff n-a sprijinit niciodată teoria şi chiar a vrut să dea o mână de ajutor la aflarea adevărului de dincolo de astfel de afirmaţii testând substanţa despre care Gardner susţinea că provine din aur. Edmund Marriage de la Patrick Institute, care l-a ajutat pe Gardner cu cartea, mi-a spus c-a fost testată la Universitatea Oxford şi nu s-a găsit aur. Deci care e adevărul?

Dr. Sarfatti de la Agenţia de Spionaj International Avansat (titlu comic şi ironic) a spus, la rândul său, următoarele: „Cred că e o presupunere falsă. (…) îl cunosc foarte bine pe Hal. E clar că e o răstălmăcire, dacă nu chiar o minciună sfruntată”.

Puthoff a mai făcut şi următoarea afirmaţie: „Habar n-am ce face pulberea albă a lui David Hudson. Nu ştiu de unde e citatul care tot apare pe Internet şi care i-ar aparţine, chipurile, lui David Hudson. Eu sunt foarte sceptic în privinţa asta”.

Am primit prin email tot soiul de ipoteze, însă toate lipsite de temei ştiinţific. Unii ziceau că, după ce au înghiţit substanţa, au călătorit în alte dimensiuni sau chiar au plutit. Iar eu îi întrebam întotdeauna dacă ştiu ce conţine substanţa şi de unde fusese cumpărată. Şi nimeni nu avea habar ce conţine pulberea.

Întrebare: A văzut cineva vreo dovadă ştiinţifică credibilă a ipotezei lui Gardner? A reuşit cineva să facă să leviteze vreun obiect cu ajutorul acestei substanţe? Sau să transfere vreun obiect în altă dimensiune? Am postat întrebările pe website-ul meu şi pe diverse alte forumuri. Dar n-am primit niciun răspuns ştiinţific. Am primit, în schimb, sute de e-mailuri care abordau tema din punct de vedere istoric, susţinând că azima israeliţilor din vechime era aur din pulbere albă sau substanţă monoatomică, dar niciun argument ştiinţific.

De fapt, i-am cerut părerea bunului meu prieten,

scriitorul Crichton Miller, care mi-a dat un răspuns simplu:, 3 sare”. Vedeţi, e cazul să încercăm să ne înţelegem strămoşii dintr-un punct de vedere pe care majoritatea istoricilor moderni neconvenţionali par să-l fi uitat: cel al supravieţuirii.

SUPRAVIEŢUIREA

Ca şi pe noi, pe omul din vechime îl interesa propria lui supravieţuire. Diferenţa dintre noi şi înaintaşii noştri e mică. Şi noi mergem pe acelaşi drum al evoluţiei pentru a supravieţui. Să privim lucrurile astfel: strângem bunuri pentru că, la nivel subconştient, simţim nevoia să ne asigurăm că avem suficiente rezerve ca să facem faţă iernii sau unei recolte slabe. Este un lucru pe care l-a învăţat de-a lungul mileniilor şi s-ar putea spune că de aici vine lăcomia. Iar strămoşii noştri mai aveau nevoie de ceva, în afară de hrană: de sare. Aşa că sarea a devenit un ingredient la mare preţ. Oamenii strângeau sare şi o sfinţeau.

Pentru majoritatea oamenilor, sarea înseamnă doar nişte granule albe pe care le presară pe mâncarea de la cină, însă ea e mult mai mult. Este un element esenţial al hranei, nu numai pentru oameni, ci şi pentru animale şi pentru o mulţime de plante. Înaintaşii noştri din vechime, vânători care strângeau prăzi, erau nevoiţi să ia sare zi de zi ca să rămână în viaţă, pentru a realiza echilibrul cu cantitatea de apă îngurgitată. În mod surprinzător pentru ei, sarea părea să provină din apa mării, aşa că şi etimologia implică ideea de „care vine din mare”. Odată cu apariţia erei agriculturii, omul a început să consume cam 150 de grame de sare pe zi, să săreze pieile de animal şi să folosească sarea la conservarea rezervelor de hrană.

Mai mult, acest ingredient se întrebuinţa şi ca mijloc de conservare a cadavrelor, iar egiptenii antici şi alte popoare îl foloseau la mumificare. Această proprietate de conservare ne-a parvenit prin intermediul unei forme simbolice, ca un Elixir – care prelungeşte viaţa pe Lumea Cealaltă.

Uriaşa nevoie de sare şi dorinţa de a avea aşa ceva

au transformat respectivul element într-una dintre cele mai preţioase substanţe din lume, în căutarea căreia oamenii plecau departe. Astfel au luat naştere mari drumuri ale negoţului, cu ajutorul cărora sarea era transportată pe uscat sau pe mare, iar dorinţa de a pune stăpânire pe aceste căi a iscat şi lupte. Portul Ormus, pe care l-am menţionat deja, este unul dintre locurile care au căpătat o putere ilustră şi descoperim că exista şi practica schimbului de sclavi pe sare. Valoarea sării s-a strecurat şi în limba noastră. „Sarea pământului" este o expresie care se foloseşte pentru a afirma că o anumită persoană e de mare valoare şi cu picioarele pe pământ... Judecat cu un grăunte de sare"[54] este o sintagmă prin care se spune că ceva e lipsit de valoare (un singur grăunte).

În realitate, sarea a ajuns să însemne bani – un dar într-adevăr extrem de preţios – într-o mulţime de locuri. Dar nu e deloc o noutate, e un fapt vechi de când lumea şi pământul, căci animalele căutau această substanţă înainte de apariţia lui Homo erectus. Acum 4.700 de ani s-a întocmit scrierea *Peng Tzao Kan Mu* în China şi copii ale ei încă se păstrează. Este o scriere de farmacologie în care se explică valoarea sării, precizându-se tot felul de moduri de întrebuinţare pentru patruzeci de tipuri de sare. Există dovezi că încă din anul 1450 î.Hr. În Egipt se făceau săpături pentru a descoperi sare, element care se şi prepara. Dovezi similare există peste tot în lume, inclusiv în Biblie, în care găsim peste treizeci de referinţe la sare.

Vorba voastră să fie totdeauna plăcută, dreasăcu sare (...) (*Epistola către Coloseni a Sf. Apostol Pavel, 4: 6*)

Sarea a devenit simbol al purităţii şi era *întrebuinţată pe altar*, astfel transformându-se în „sfânta sare". Aşa că „azima" despre care vorbea Laurence Gardner nu este decât parţial sare! E mult mai logic să fi fost mana ca mijloc de supravieţuire în pustie.

Deci ce e azima? în *Ieşirea, 25: 23 – 30* ni se porunceşte să făurim o masă specială sau un altar pe care

54 Mai frecvent întâlnită este forma latină originară a expresiei „cu un grăunte de sare", anume cum grano salis (n. tr.).

să fie aşezată pâinea făcută din făină bună. Cei care cred în existenţa aurului din pulbere albă susţin că această făină bună era, de fapt, pulbere fină – de aici, aurul din pulbere albă. Pâinea aceasta se numea „shew" sau „show" pentru că era la vedere[55]. Însă pâinea nu era rodul unei activităţi chimice, cum am putea crede; în schimb, este un mijloc de autodezvoltare – o psihologie esoterică. Trebuie să luăm făină bună, să o frământăm şi să o lăsăm nedospită. Trebuie să facem douăsprezece bucăţi şi să le aşezăm în două rânduri de câte şase bucăţi, pe o masă curată. Aceasta ar putea fi una dintre prefacerile alchimice originare, deoarece făina bună era „din pământ", substanţa primordială sau *anima mundi* – sinele nostru primordial. Apoi o frământăm şi o punem în cuptor – pentru a ne încerca pe noi înşine şi pentru a mistui toate cele necurate, poruncă exprimată prin includerea elementului „nedospită", care spune că în pâine nu trebuie să existe nimic artificial. Cele douăsprezece bucăţi reprezintă întreaga întindere a cerului – Zodiacul – în care lucrează elementele opuse, Soarele şi Luna, reprezentând toată viaţa noastră, întotdeauna în echilibru. Aşezarea bucăţilor în rânduri de câte şase întruchipează ciclul de şase luni, timpul de care are nevoie sămânţa pentru a deveni pâine. Iar bucăţile însele simbolizează triburile lui Israel, fiindcă „sămânţa" însemna omenirea şi fiecare trib era asemenea unei bucăţi de pâine, alcătuite din multe seminţe.

Putem ajunge la foc sau la înţelepciune numai dacă înţelegem acest echilibru din noi înşine şi dacă dobândim cunoaşterea şi înţelepciunea. În creier se produc o mulţime de reacţii biochimice, cum ar fi kundalini în concepţia indiană sau duhul lui Dumnezeu în concepţia evreiască, reacţii provocate adesea de halucinogene sau de meditaţie. Însă în numeroase situaţii asemenea elemente se combină. Acest foc sau energie interioară le era cunoscut oamenilor sub numele de „şarpe". Realitatea din

55 Speculaţie a autorului, bazată pe asemănarea fonetică dintre shew/Show („azimă") şi (on) show („expus, la vedere") (n. tr.).

faţa ochilor noştri este şi realitatea psihologiei comune şi a autodezvoltării.

Am constatat mai înainte că *orme* (rădăcina cuvântului *Ormus*) însemna „vierme” („şarpe mic”) sau „şarpe”, creatura din urmă fiind asociată de mii de ani cu sarea. Sărbătorile bahice din Grecia îi erau închinate şarpelui. În timpul procesiunii, un grup de fecioare de viţă nobilă purtau reptilele în coşuri de aur, cu *sare* şi *pâine*. Era un element constant în multe ritualuri practicate de creştini gnostici ofiţi, *ofit* însemnând „care se închină şarpelui”. Ofiţii sfinţeau pâinea şi vinul cu sărutul şarpelui şi cu un fir de sare. Chiar tradiţia evreiască spune că „pâinea şarpelui este *pulbere*” (*Yeshayahu*, *65*: *25*), menirea şarpelui fiind să se târască în „pulbere”. Tiamat, mama-dragon sau şarpe, era zeiţa babiloniană a apei sărate, iar în alchimie sarea e reprezentată ca şarpe. Fără îndoială că trebuie să ne aducem aminte că, la nivel practic, sarea era un ingredient esenţial al pâinii şi că aproape în toată lumea era adesea oferită ca dar, alături de pâine.

CONCLUZIE

Dacă astfel de afirmaţii despre aurul din pulbere albă au un sâmbure de adevăr, atunci cu siguranţă că oamenii de ştiinţă cei mai însemnaţi ar trebui să continue cercetările, fiindcă ipotezele formulate sunt remarcabile, dacă nu cumva bizare, din punct de vedere ştiinţific. Când am descoperit străvechea practică de a înghiţi venin şi sânge de şarpe (nu încercaţi asta acasă, vă rog), m-am dus în mai multe lăcaşe ale ştiinţei, în căutarea sfaturilor de la instituţii medicale. Presupun că nu ia nimeni venin şi sânge, mixturi unice şi ascunse, dar în schimb oamenii iau acest aur din pulbere albă (dacă asta este cu adevărat) şi susţin ori că au halucinaţii, ori că intră în stări de conştientă alternative din cauza lor. De aceea am comandat o sticluţă cu un lichid care ar conţine substanţă monoatomică. Sticluţa a sosit peste o săptămână şi am dus-o aşa cum era la un prieten de-al meu de la o universitate. Cercetând-o la diverse aparate, n-a

descoperit nici aur, nici sare. De fapt, n-a găsit decât apă şi câteva urme de fier. Sticluţa din plastic, plină cu apă, mă costase peste 30 de dolari. În comparaţie cu ea, Perrierul e ieftin ca braga.

Atunci când ne expunem în public teoriile şi cerem sprijin ştiinţific, trebuie să fim în stare să ne susţinem afirmaţiile. În momentul de faţă, în afară de elemente care au făcut istorie, dar nu au fost răstălmăcite, şi câteva dovezi de natură experimentală, nu dispunem de mărturii incontestabile, verificabile care să arate că substanţa monoatomică sau aurul din pulbere albă există sau că omul din vechime l-ar fi descoperit sau întrebuinţat.

Ceea ce dezvăluie dovezile este că sarea era, la vremea aceea, banul adevărat sau aurul alb şi că această substanţă minerală şi-a croit drum în hrana noastră (pâinea) şi în religia noastră ca un dar de la Dumnezeu sau de la zei. Simbolistica elementului şi mijloacele psihologice ale teologiei şi ale filosofiei s-au unit prin intermediul imaginii şarpelui, iar etimologia astfel rezultată joacă rol de testament.

Focul şarpelui şi nevoia de sare sunt simboluri holiste.

Şi mi-a venit un ultim gând iluminator graţie socrului meu înzestrat cu spirit practic, Alan Dickson. Susţinătorii ideii „aurului din pulbere albă” afirmă că substanţa făcea obiectele să leviteze şi au ajuns foarte departe cu teoria încercând să arate prezenţa acestui element în simbolistica străveche. Acum, că ştim ce este adevăratul aur alb, am face bine să ne aducem aminte că apa sărată ţine obiectele solide la suprafaţă şi că Chivotul, despre care Laurence Gardner susţine c-ar fi levitat graţie pulberii albe, era, de fapt, o imitaţie a unei arce egiptene, adică a unei bărci. Cu oricâtă aroganţă am fi tentaţi să-i privim pe strămoşii noştri, e evident că lor li se datorează astfel de enigme, minunat de complicate.

Deci ştim că aurul din pulbere albă era sarea. Ştim că toată povestea nu este decât o farsă de cel mai înalt nivel. Atunci, de ce ne e prezentată ca şi cum ar fi cel mai

important lucru descoperit, după pâinea tăiată în bucăţi? Aş menţiona aici şi faptul că adepţii acestei „substanţe" sunt aceiaşi oameni care ne intoxică cu ideile despre Descendenţa Regală din Iisus şi Fecioara Maria, alt mit. N-am nicio intenţie să ripostez la o asemenea babilonie, fiindcă aici se ascunde o taină în cele din urmă primejdioasă, aşa că îi las cititorului misiunea de a sparge ultimul cod.

CONCLUZIE

Veacuri de-a rândul au existat anumite şcoli esoterice de filoso fie mistică, aparent ivite din mai multe mişcări de gândire orientale, din Levant, Egipt şi Orientul Apropiat. În aceste şcoli regăsim elemente de budism, zoroastrism şi ocultism egiptean, amestecate cu misterele din Grecia, cu elemente din Cabala evreilor şi fragmente din străvechile culte din Siria. Din ghiveciul alcătuit din filosofie orientală, magie şi mitologie au apărut, în primele secole ale erei creştine, numeroase secte gnostice, iar după ascensiunea credinţei lui Mahomed s-au format mai multe secte eretice în rândurile adepţilor Islamului – cum ar fi ismailiţii, druizii şi asasinii – care s-au inspirat din Casa înţelepciunii din Cairo. Din aceeaşi origine provin ideile care au dus la mişcări politico-religioase din Evul Mediu – Illuminati, albigenzii, catharii, Waldenses, trubadurii, anabaptiştii şi lolarzii. Iar formarea primelor societăţi secrete poate fi atribuită aceleiaşi origini. Se spune că templierii au fost iniţiaţi de asasini în misterele subversive anticreştine, urmele unei străvechi origini culte sunt prezente şi la alchimişti, la rozacrucieni şi la cultele mistice de mai târziu, din rândul cărora cel mai cunoscut exemplu este universul swedenborgian. (Extras din Anatomia revoluţiei", articol publicat de G.G. sau „D argon" în *Patriot*, *1922*)

În acest scurt fragment „D argon" rezumă descoperirea pe care ar face-o oricine cercetează temeinic societăţile secrete ale lumii – că ele toate sunt legate una de cealaltă şi au o origine asemănătoare, dacă nu chiar identică. Ea poate fi reperată şi prin celebra sectă a

esenilor, frăţia evreiască ce a purces la Damasc şi Qumran, de unde a început revigorarea propriilor mijloace de control stricte, bazate pe străvechile lor sisteme de credinţe religioase şi care au pornit din Egipt. Prin intermediul acestor fraţi „Strălucitori" în robe albe descoperim o legătură foarte relevantă şi îi recomand oricărui cititor serios să-şi caute drumul spre răspunsurile la origine. Un lucru e cert, cum spunea Le Couteulx de Canteleu în studiul său publicat în 1863, *Les sectes et Sociétés Secrets* (*Sectele şi societăţile secrete*):

În toate societăţile secrete, de la cele egiptene la Illuminati, iniţierile sunt aproape identice şi majoritatea se înlănţuie între ele, iar din ele iau fiinţă altele.

Această „formă" identică ce străbate toate societăţile secrete, în afară de mijloacele de control stricte, constă în credinţa subiacentă în stele – şi anume cerul, precum şi în închinarea la ele. De aici vine numele de Strălucitori, iar acest element continuă să fie cauza a numeroase interpretări eronate ale simbolisticii. Chiar şi membrii Sfântului Vehm erau „wissends", pentru care Soarele şi aştrii reprezentau simboluri ale puterii. Venerarea stelelor era cunoscută sub numele de sabeism, iar marele mason Albert Pike a subliniat următorul aspect în *Secret Societies and Subversive Movements* (*Societăţi secrete şi mişcări subversive*) de Nesta H. Webster:

Cele şapte mari popoare primitive din care se trag toate celelalte, perşii, caldeenii, grecii, egiptenii, turcii, indienii şi chinezii, au practicat la început sabeismul şi au venerat aştrii.

Însăşi priceperea de a desluşi stelele era păzită cu invidie de toţi preoţii din lume, de la cei azteci la cei egipteni. Fiecărui preot în parte îi revenea rolul de a interpreta mişcările stelelor, ale Soarelui şi ale Lunii pentru a putea prezice viitorul mai bine şi spre folosul celor ce navigau pe mări. Din invidie falsificau cifruri, coduri şi simboluri. Mai mult, au ajuns să ascundă şi să nimicească obiecte şi unelte folosite în domeniu. O mulţime de simboluri masone pe care le vedem azi n-au

fost menite construcţiilor, ci astronomiei. Şi Sfântul Vehm avea o taină care dezvăluie acest fapt: băţul, piatra, sfoara şi iarba erau instrumente de măsurare. Piatra legată de sfoara ataşată la un băţ şi aşezată pe pământ se folosea la „măsurarea” pământului, instrument la rândul lui mistic şi cât se poate de adevărat.

Tainele stelelor erau considerate de sorginte mistică, deoarece oamenii de rând nu înţelegeau cum e cu putinţă o astfel de magie, iar secretele se transmiteau din generaţie în generaţie de către iniţiaţi şi adepţi. Astfel s-a ţesut firul cel lung – generaţie după generaţie, transmiţând ştiinţa şi ţinând-o ascunsă. Mai târziu aveau să fie foarte frecvente cazurile în care frăţiile secrete nici nu mai ştiau de ce-şi ţin secrete ciudatele simboluri şi de ce rostesc invocaţii bizare. Însă prin forţa tradiţiilor şi graţie devotamentului faţă de fraţii lor au ţinut în viaţă o tapiserie care poate fi fragmentată şi reinterpretată. Adevărul nu se află aproape niciodată în imaginea pe care o avem în faţa ochilor, aşa că trebuie să tragem tare de fir şi să începem să deşirăm tapiseria generaţie cu generaţie. Bunul meu prieten, scriitorul Crichton Miller, a sintetizat ideea chiar în titlul cărţii sale, *The Golden Thread of Time* (*Firul de aur al timpului*), care dezvăluie el însuşi adevărata astronomie (denumirea stelelor) şi adevărata astrologie (logica stelelor) a amicilor noştri din vremurile străvechi. În viziunea lui Le Couteulx de Canteleu, preoţii sau căpeteniile organizaţiilor erau orânduiţi după ierarhia egipteană. În primul rând, exista preotul, care putea săvârşi singur acte de magie şi putea intra în contact cu zeii. În al doilea rând, îi vom descoperi pe iniţiaţii de rang superior, cei aleşi din rândurile oamenilor, care trebuie să păstreze taina cu orice preţ şi să apere preoţia. În al treilea rând, veneau iniţiaţii de rang inferior, cărora li se spunea numai ce era potrivit pentru ei.

În această triadă ierarhică putem observa planul exact din majoritatea, dacă nu chiar din toate societăţile secrete ale lumii. Astăzi cei mai mulţi francmasoni ar intra în categoria iniţiaţilor de rang inferior – nu ştiu decât ce li

se spune şi, fiind ţinuţi la distanţă şi la acest nivel de cunoaştere, nici nu caută mai mult, pentru că nu au habar de mai mult. Adevăratele secrete se păstrează doar în cadrul celor mai înalte grade din francmasonerie, dar, cu toate acestea, unii susţin că ar fi iniţiaţi de nivel superior sau chiar „preoţi”, care după aceea „s-au dat de gol”. Oricine a văzut aşa-zisele secrete ale aurului din pulbere albă sau chiar intrigile urzite în conspiraţii evreieşti va şti că, în cel mai bun caz, este vorba despre dezinformări şi, în cel mai rău caz, despre dorinţa de a face bani.

Prin acest compendiu unic de reflecţii şi cercetări dintr-un spectru larg de teme adiacente societăţilor secrete am făcut o mulţime de descoperiri. Una dintre ele este că nu trebuie să credem tot ce ni se spune. N-ar trebui să spun o asemenea banalitate în secolul XXI, de vreme ce filosofii Antichităţii au spus-o cu multă vreme în urmă. Trist este că, generaţiile succedându-se neîncetat, avem tendinţa să nu prea mai descoperim nimic şi să lăsăm trecutul în urmă. Fiecare generaţie trebuie să pornească de la zero şi e tentată să privească înainte, uitând că trecutul nostru deţine răspunsuri inteligente şi provocatoare pentru minte la întrebări care sunt şi vor rămâne relevante de-a pururi. Pentru că fiecare generaţie înseamnă un nou început, nu „vedem” firul ce străbate toate generaţiile, venind din cele anterioare – firul societăţii secrete.

În ultimul secol au apărut psihologia şi psihanaliza, împreună cu inteligentul lor vocabular. Dar suntem oare atât de aroganţi, încât să credem că noi am descoperit problemele psihicului omenesc? E o neghiobie, desigur, Psyché însăşi fiind o zeiţă din mitologia greacă. Milenii întregi omul a căutat răspunsuri despre propria lui realitate interioară, iar singurul aspect care s-a schimbat radical este limbajul.

Despre un om pe care azi îl descriem ca fiind „psihotic” strămoşii noştri ar fi spus că e „atins de duhuri”. Dar suntem noi mai avansaţi decât înaintaşii noştri? 90% din populaţia lumii continuă să creadă în Dumnezeu; şi

acum declarăm război în numele religiei; în continuare poluăm mediul şi ne distrugem propriul cămin. Mai mult, există dovezi de natură antropologică ce arată că în vechime toţi oamenii erau paşnici şi trăiau în armonie cu vecinul, respectând pământul şi ducându-şi traiul în echilibru cu el. Dovezile arată, aşadar, că, pe măsură ce societatea s-a dezvoltat şi din ce în ce mai mulţi oameni au ocupat spaţii mai mici, au izbucnit războaie minore şi s-a recurs chiar şi la sacrificii violente. Potrivit aceloraşi dovezi, grupuri mici de oameni s-au strâns la un loc pentru a-i stăpâni pe cei ce erau la luptă. Din aceste grupuri s-au ivit regii şi reginele noastre, doctorii, preoţii şi, desigur, societăţile secrete.

Iată o lecţie pentru noi toţi. Cu numai un veac în urmă planeta era populată de un miliard de oameni. Acum ea are şase miliarde de locuitori, iar numărul creşte disproporţionat de mult. Şase miliarde de oameni îşi pot face singuri mult rău lor şi mediului înconjurător, distrugând astfel un întreg destinat tuturor. Dacă nu dăm dovadă de echilibru, înţelepciune şi cunoaştere, încotro ne îndreptăm? Nu m-am referit deloc la lăcomie, bani şi capitalism, nu-i aşa? Ele nu-şi au locul într-o discuţie atât de simplă, dar reprezintă laturi întunecate ale argumentului antropologic.

În diverse părţi ale prezentului compendiu am constatat că oamenii se adună în grupuri, aşa cum peştii se strâng în bancuri, iar păsările în stoluri. Asemenea grupuri devin religii, societăţi secrete, guverne. Ceea ce e valabil, de fapt, pentru orice grup. Indivizii se strâng în grupuri dintr-un motiv foarte simplu, valabil şi în cazul necuvântătoarelor. Ne strângem pentru a ne apăra de atacatori, căci un număr mai mare înseamnă putere mai mare. Fie că eşti francmason sau cercetaş, principalul motiv pentru care te alături unora care sunt ca tine şi gândesc ca tine este credinţa că unirea înseamnă forţă şi apărare. Atunci, de ce există oameni care se distanţează de asemenea grupuri? Eu însumi am primit multe invitaţii de a mă alătura unor societăţi sau grupări secrete. Şi am

refuzat oferte care îmi dăruiau chiar şi grade de onoare. De ce? Pentru că sunt încrezător, sunt propriul meu stăpân şi gândesc cu mintea proprie. Nu mi-e teamă de niciun om, de nicio societate şi de nicio cultură. Mă străduiesc să descopăr mai multe despre ei toţi şi astfel să capăt şi mai multă putere, deoarece cunoaşterea construieşte forţa şi, împreună cu voinţa cu care sunt înzestrat, îmi dă o încredere care e adevărata iluminare.

N-avem decât să credem că forţa kundalini sau cine ştie ce altă scânteie din creierul biochimic şi electric este iluminarea, dar nu e aşa. Stăpânii noştri ne îndrugă baliverne şi ne ţin în beznă. Ni se spune cum să fim, ce să cumpărăm, ce să facem şi ce să spunem. Nu mai simţim nevoia de a ne cunoaşte pe noi înşine, televiziunea are toate răspunsurile. Dar adevărul e că ce vedem la televizor reflectă lăcomia, banii şi capitalismul, care pot fi luate foarte uşor drept forţe întunecate ale naturii umane. Lumina şi întunericul sunt faţa şi reversul aceleiaşi monede. Echilibrul este ca o monedă care stă pe muchie şi poate fi cu uşurinţă distrus.

Îmi doresc o viaţă bună pentru familia mea, dar asta nu înseamnă un şir de maşini, un iaht în fiecare port şi încă un milion. Nu sunt comunist, sunt realist, iar realitatea e că unii sunt bogaţi, iar alţii, săraci. Instinctul meu de a evolua mă îndeamnă să strâng bunuri, proprietăţi şi avut pentru zilele negre care vor veni, ca să pot face faţă iernii sau furtunii care bate la uşă. Partea întunecată e că avem obiceiul de a cultiva lăcomia, acea latură din noi înşine care ne îndeamnă să acaparăm mereu mai mult pentru noi, iar pentru asta, undeva, în altă parte, cineva suferă.

Scrierile străvechi din China ne dezvăluie că omenirea s-a mai aflat şi înainte în această situaţie, chiar de multe ori, iar lăcomia şi „zgomotele” ei au făcut civilizaţia praf şi pulbere. Cât de aproape suntem oare de o nouă prăbuşire? Cât de mult „zgomot” produceţi?

BIBLIOGRAFIE

Abdalqadir as-Sufi, şeicul, *The Retun of the Kalifate*, Madinah Press, Cape Town, 1996

Ableson, J., *Jewish Mysticism*, G Bell and Sons Ltd., London, 1913 Acharya, S., *The Christ Conspiracy*: *the greatest story ever sold*, Stelle, III.: AVP, 2003

Andrews, R. şi Schellenberger, P., *The Tomb of God*, Little Brown and Co., London, 1996

Anonim, *The Trail of the Serpent*, autorul, editura şi anul apariţiei nu sunt menţionate

Appollodorus, *The Library-Greek Mythography*, NP., secolul al II-lea, î.Hr. Ashe, Geoffrey, *The Quest for Arthur's Britain*, Paladin, London, 1971 Baigent, *Ancient Traces*, Viking Press, London, 1998 Baigent, Leigh, *The elixir and the Stone*, Viking Press, London, 1997 Baigent, Michael, Leigh, Richard şi Lincoln, Henry, *The Holy Blood and the Holy Grail*, Jonathan Cape, London, 1982

The Messianic Legacy, Arrow, London, 1996

Baigent, Michael şi Leigh, Richard, *The Dead Sea Scrolls Deception*, Arrow, London, 2001

1 The Temple and the Lodge, Arrow, London, 1998

Balfour, Mark, *The Sign of the Serpent*, Prism, London, 1990 Balfour, Michael, *Megalithic Mysteries*, Parkgate Books, London, 1992

I

Barber, Malcolm, *The Trial of the Templar*, Cambridge University Press, Cambridge, Mass., 1978 Barrett, Davis, *Sects*, *Cults and Alternative Religions*, Blandford, London, 1996

Barrow, John, *Theories of Everything*, Virgin, London, 1990 Basham, A.L., *The Wonder that was India*, Fontana Collins, London, 1954 Bayley. H., *The Lost Language of Symbolism*, Bracken Books, London, 1996 Bauval, R., *The Orion Mystery*, Heinemann, Oxford, 1996 Beatty Longfield, *The Garden of the Golden Flower*, Senate, London, 1996 Begg, E., *The Cult of the Black Virgin*, Arkana, London, 1985 Begg, E. şi Begg, D.*, în Search of the Holy Grail and the Precious Blood*, Thorsons, London, 1985 Bilderberg Group, Nexus Magazine, 3 (1) (decembrie 1995 – ianuarie 1996) Blackfoot Emery, *Chance Encounters*, Serendipity

Press, Boston, 1987 Blaire, Lawrence, *Rhythms of Vision*, Warner Books, New York, 1975 Blavatsky, H.P., *Theosophical Glossary*, R.A. Kessinger Publishing Ltd., Whitefish, Mont., 1918 Borchant, Bruno, *Mysticism*, Weisner, Maine, 1994 Bord, Colin şi Bord, Janet, *Earth Rites*: *Fertility Practices în* Pr*elndustrial Britain*, Granada Publishing, London Bouquet, A.C., *Comparative Religion*, Pelican, London, 1942 Boyle, Veolita Parke, *The Fundamental Principles of Yi-King*, *Tao*: *The Cabalas of Egypt and the Hebrews*, *W* & *G* Foyle, London, 1934 Brine, Lindsey, *The Ancient Earthworks and the Temples of the American Indians*, Oracle, London, 1996 Broadhurst, Paul şi Miller, Hamish, *The Dance of the Dragon*, Mythos, Cornwall, 2000

Bryant, N., The High Book of the Grail, DS Brewer, Cambridge, 1985 Bryden, R., Rosslyn – A History of the Guilds, the Masons and the Rosy Cross, Rosslyn: Rosslyn Chapel Trust, 1994 Budge, E.A. Wallis, An Egyptian Hieroglyphic Dictionary, Volume 1, Dover Publications, Dover, 1978

Butler, E.M., *The Myth of the Magus*, Cambridge University Press, Cambridge, 1911

Callahan, Philip, *Paramagnetism*: *Redescovering Nature's Secret Force of Growth*, Acress, USA, 1995 Callahan, Philip, *Mysteries* Modern *Visions*: *The Magnetic Life of Agriculture*, Acres, USA, 2001 Callahan, Philip, *Nature's Silent Music*, Acres, USA, 1992 Campbell, Joseph, *Transformations of Myth Through Time*, Harper and Row, London, 1990 Cantor, N.F., *The Sacred Chain*, Harper Collins, London, 1994 Carr-Gomm, Sarah, *Dictionary of Symbols în Art*, Duncan Baird Publishers, London, 1995 Cavendish, Richard, *Mythology*, Tiger, London, 1998 Carpenter, Edward, *Pagan and Christian Creeds*: *Their Origin and Meaning*, Allen and Unwin Ltd., London, 1920 Castaneda, Carlos, *The Teaching of Don Juan*, Arkana, London, 1982 Ceram. C.W., God's *Graves and Scholars*: *The Story of Archaeology*, Victor Gollanez & Sidgwisk and Jackson, London, 1954 Childress, David, *Anti-Gravity* &

The World Grid, Stelle, HI.: Adventures, Unlimited Press, 1987 Chadwick, N., *The Druids*, University of Wales Press, Cardiff, 1969 Churchward, Albert, *The Origin and Evolution of Religion*, R.A. Kessinger Publishing, Whitefish, Mon., 1997 Churton, Tobias, *The Golden Builder*, Signal Publishing, Lichfield, 2002 Cicero, *De Senectute*, editură necunoscută

Clarke, Hyde şi Wake, C. Stanilard, *Serpent and Shiva Worship*, R.A. Kessiger Publishing Ltd., Whitefish, Mont., 1877 Coles, John, *Field Archaeology în Britain*, Methuen, London, 1972 Collins, Andrew, *Twenty-First Century Grail*: *The Quest for a Legend*, Virgin, London, 2004

Collins, Andrew, *From the Ashes of Angles*, *The Forbidden Legacy of a Fallen Race*, Signet Books, London, 2004 Collins, Andrew, *Gods of Eden*, Headline, London, 1998

Collins, Andrew, *Gateway to Atlantis*, Headline, London, 2000 Cooper, J.C., *An Illustrated Encyclopaedia of Traditional Symbols*, Thames and Hudson, London, 1978 Croker, Thomas Crofton, *Legend of the Lakes*, tiraj epuizat, editură necunoscută

Crooke, W., *The Popular Religion and Folklore of India*, R.A. Kessinger Publishing Ltd., Whitefish, Mont., 1997 Currer-Briggs, N., *The Shroud and the Grail*; *a modern quest for the true grail*, St. Martins Press, New York, 1987 David-Neel, Alexandra, *Magic and Mystery în Tibet*, Dover Publications, Dover, 1929

Davidson, H.R. Ellis, *Myths and Symbols of Pagan Europe*, Syracuse University Press, Syracuse, 1988 Davidson, John, *The Secret of the Creative Vacuum*, The C.W. Daniel Company Ltd., London, 1989 Deane, John Bathurst, *The Worship of the Serpent Traced Throughout the World*

De Martino, Ernesto, *Primitive Magic*, Prism Unity, Dorset, 1972 Devereux, Paul, *Secrets of Ancient and Sacred Places*: *The World*'s *Mysterious Heritage*, Beckhampton Press, Beckhampton, 1995 Devereux, Paul,

Shamanism and the Mystery Lines, Quantum, London, 1992 Devereux, Paul, *Symbolic Landscapes*, Gothic Image, Glastonbury, 1992 Dinwiddie, John, *Revelations – the Golden Elixir*, Writers Club Press, 2001 Dodd, C.H., *Historical Tradition of the Fourth Gospel*, Cambridge University Press, Cambridge, 1963 Doel, Fran şi Doel, Geoff, Robin Hood: *Outlaw of Greenwood Myth*, Temous, Nottingham, 2000 Duckett-Shipley, Eleanor, *The Gateway to the Middle Ages*, *Monastitism*, Ann Arbour Paperbacks – the University of Michigan Press, Michigan, 1961 Dunstan, V., *Did Virgin Mary Li ve and Die în England*? Meggido Press, Rochester, N.Y., 1985 Davies, Edward, Rev., *The Mythology and Rites of the British Druids*, J. Booth, London, 1806

Devereux, Paul, *Places of Power*: *measuring the secret energy of ancient sites*, Blandford, London, 1999 Devereux, Paul şi Thompson, Ian, *Ley Guide*: *The Mystery of Aligned Ancient Sites*, Empress, London, 1988 Dunford, Barry, *The Holy Land of Scotland*: *Jesus în Scotland and the Gospel of the Grail*, Sacred Connections, Perthshire, Scotland, 2001 www. sacredconnections.co.uk.

Eliade, Mircea, *Shamanism*: *Archaic Techniques of Ecstasy*, Princeton University Press, Priceton, N.J., 1964 Epstein, Perle, *Kabbalah*: *The Way of the Jewish Mystic*, Shambhala Classics, Boston, 2001

Ernst, Carl, *Venomous Reptiles of North America*, Smithsonian Books, Washington, 1992

Evans, Lorraine, *Kingdom of the Ark*, Simon and Schuster, London, 2000 Fedder, Kenneth şi Park, Michael Alan, *Human Antiquity*: *An Introduction to Physical Anthropology and Archaeology*, Mayfield Publishing Company, Mountain View, Calif., 1993 Ferguson, Diana, *Tales of the Plumed Serpent*, Collins and Brown, London, 2000

Fontana, David, *The Secret Language of Symbols*, Piatkus, London, 1997 Ford, Patrick, *The Mabinogi and other Medieval Welsh Tales*, University of California Press, Berkeley, Calif., 1977 Fortune, Dion, *The Mystical Qabalah*,

Weiser Books, Maine, 2000 Foss, Michael, *People of the First Crusade*, Michael O'Mara Books, London Frazer, Sir James, *The Golden Bough*, Wordsworth, London, 1993 Freke, Timothy şi Gandy, Peter, *Jesus and the Goddess*, Thorsons, London, 2001

Gardner, Laurence, *Bloodline of the Holy Grail*, Element, London, 1996 Garder, Laurence, *The Shining Ones*, Nottingham, UK2002 www.radikalbooks.com

Gardner, Laurence, *Proof – Does God Exist*? Reality Entertainment, Calif., 2006

Gardiner, Samuel, *History of England*, Longmans, Green and Co., London, 1904

Gascoigne, Bamber, *The Christians*, Jonathan Cape, London, 1977 Gerber, Richard, *Vibraţional Medicine*, Bear & Company, Santé Fe, 2001 Gilbert, Adrian, *Magi*, Bloomsbury, London, 1996 Goldberg, Carl, *Speaking With the Devil*, Viking, London, 1996 Gould, Charles, *Mythical Monsters*, State, London, 1995 Graves, Robert, *The Greek Myths*: *2*, Pelican, London, 1964 Gray Hulse, Tristam, *The Holy Shroud*, Weidenfeld and Nicolson, London, 1997

Guenther, Johannes von, *Cagliostro*, William Heinemann, London, 1928 Hagger, Nicholas, *The Fire and the Stones*, Element, London, 1991 Hanauer, J.E., *The Holy Land*, Senate, London, 1996 Hancock, Graham, *The Sign and the Seal*, Arrow, London, 2001 Halifax, Joan, *Shaman*: *the Wounded Healer*, Crossroad, Thames and Hudson, London, 1982 Harbison, Peter, P*rechristian Ireland*, Thames and Hudson, London, 1988 Harrington, E., *The Meaning of English Place Names*, the Black Staff Press, Belfast, 1995

Hartmann, Franz, The Life of Jehoshua The Prophet of Nazareth: an occult study and a key to the Bible, Kegn, Trench, Trubner & Co., London, 1909

Harvey, Clesson, *The Great Pyramid Texts*, www.pyramidtexts.com Heathcote-James, Emma, *They Walk Among Us*, Metro, New York, 2004 Hedsel, Mark, *The Zelator*, Century, London, 1998 Howard, M., *The Occult Conspiracy*, Destiny Books, Rochester, 1989

Howard, Michael, *The Womb of Ceridwen*

James, E.O., *The Ancient Gods*, Weidenfeld and Nicolson, London, 1962 Jennings, Hargrave, *Ophiolatreia*, R.A. Kessinger Publishing, Whitefish, Mont., anul apariţiei neprecizat Johnson, Buffie, *Lady of the Beast*: *The Goddess and Her Sacred Animals*, Harper and Row, San Francisco, 1988 Jones, Alison, *Dictionary of World Folklore*, Larousse, New York, 1995

Josephus, *Antiquities*, Indypublish.com

Kauffeld, Carl, *Snakes*: *The Keeper and the Kept*, Doubleday and Co., London, 1969

Kendrick, T.D., *The Druids*, Methuen and Co., London, 1927 King, Serge Kahili, *Instant Healing*: *Mastering the Way of the Hawaiian Shaman Using Words*, *Images*, *Touch and Energy*, Renaissance Books, Los Angeles, 2000 Knight, Christopher şi Lomas, Robert, *Uriel*'s *Machine*: *Reconstructing the Disaster Behind Human History*, Arrow, London, 2004 Laidler, Keith, *The Head of God*, Orion, London, 1999 Laidler, Keith, *The Divine Deception*, Headline, London, 2000 La patin, Kenneth, *Mysteries of the Snake Goddess*, Houghton Mifflin Company, Boston, 2002 Larson, Martin A., *The Story of the Christian Origins*, Village, 1977 Layton, Robert, *Australian Rock Art*: *a new synthesis*, Cambridge University Press, Cambridge, 1986 Leakey, Richard şi Lewin, Roger, *Origins Reconsidered*, Doubleday, London, 1992

Le Goff, Jacques, *The Medieval World*, Parkgate Books, London, 1997 Lemesurier, Peter, *The Great Pyramid Decoded*, Element, London, 1997 Leone, Al., *The Totality of God and thelzunome Cross – Unlocking the Secret Riddle of the Ages*, în curs de apariţie în momentul în care scriam acest volum, dar accesibil integral la www.gizapyramid.com/Leonel.htm Levi, Éliphas, *Transcendental Magic*, Tiger Books, 1995 Lincoln, Henry, *Key to the Sacred Pattern*, Gloucestershire, The Windrush Press, 1997

Loye, David *An Arrow Through Chaos*: *how we see*

into the future, Rochester, Vt.: Part Street Press, 1983 Lyall, Neil şi Chapman, Robert, *The Secret of Staying Young*, Pan, London, 1976

MacCana, Proinsias, *Celtic Mythology*, Hamlyn, New York, 1992

Mack, B.L., *The Lost Gospel*, Element, London, 1993

MacLellan, Alec, *The Lost World of Agharti*, Souvenir Press, London, 1982

Magin, U., The Christiansation of Pagan Landscapes în The Ley Hunter 116: 1992

Mann, A.T., *Sacred Architecture*, Element, London, 1993 Maraini, Fosco, *Secret Tibet*, Hutchinson, London, 1954 Matthews, John, *Sources of the Grail*, Floris Books, London, 1996 Matthews, John, *The Quest for the Green Man*, Godsfxeld Press, Newton Abbey, 2001

Maby, J.C. şi Franklin, T. Bedford, *The Physics of the Divining Rod*, Bell, London, 1977

McDermott, Bridget, *Decoding Egyptian Hieroglyphs*, Duncan Baird Publishers, London, 2001 Meij, Harold, *The Tău and the Triple Tău*, H.P., Tokyo, 2000 Michell, John şi Rhône, Christine, *Twelve-Tribes and the Science of Enchanting the Landscape*, Grand Rapids: Phanes PR, 1991 Milgrom, Jacob, *The JPS Torah Commentary*: *Numbers*, Jewish Publication Society, New York, 1990 Moncrieff, A.R., *Hope*, *Romance* & *Legend of Chivalry*, Senate, London, 1994 Morgon, Gerald, *Nanteos*: *A Welsh House and Its Families*, Gomer, Llandysul, 2001

Morton, Chris şi Thomas, Ceri Louise, *The Mystery of the Crystal Skull*, Element, London, 2003 Muggeridge, Molcolm, *Jesus*, Collins, London, 1975 Nilsson, M.P., *The Minoan-Mycenaean Religion and Its Survival în Greek Religion*, Lund, Oxford, 1950 Oliver, George, *Signs and Symbols*, Macoy Publishing, New York, 1906 O'Brien, Christian şi Joy, Barbara, *The Shining Ones*, Dianthus Publishing Co, London, 1988

Oliver, George, Reverend, *The History of Initiation*, RA. Kessinger Publishing Co, Whitefish, Mont., 1841 O'Neill, John, *Nights of th Gods*, editură necunoscută

Opponheimer, Stephen, *Eden in the east*, Orion, London, 1988 Orofino, Giacomella, *Sacred Tibetan Teachings on Death and Liberation*, Prism-unity, London, 1990

Pagels, E., *The Gnostic Gospels*, Weidenfeld and Nicolson, London, 1979

Paterson Smyth J., *How We Got our Bible*, Sampson Low, London, 1998

Pennick, N., *Sacred Geometry*, Capall Barm, Chievely, 1994

Picknett, Lynn şi Prince, Clive, *The Templar Revelation*, Corgi, London, 1998

Piggot, Stuart, *The Druids*, Thames and Hudson, London, 1927

Pike, Albert, The Morals and Dogma of Scottish Rite Freemasonry, L.H.

Jenkins, Richmond, 1928 Plichta, Peter, *God's Secret Formula*, Element, London, 1997 Plunket, Emmeline, *Calendars and Constellations of the Ancient World*, John Murray, 1903 Powell, T.G.E., *The Celts*, Thames and Hudson, London, 1968 Rabten, Geshe, *Echoes of Voidness*, Wisdom Publications, London, 1983 Radan, Dean, *The Conscious Universe*, Harper Collins, London, 1997 Randles, Jenny şi Hough, Peter, *Encyclopedia of the Unexplained*, Brockhampton Press, London, 1995 Read, Piers Paul, *The Templars*, Phoenix, London, 1999 Rees, Alwyn şi Brynley, *Celtic Heritage*, Thames and Hudson, 1961 Reid, Howard, *Arthur – the Dragon King*, Headline, London, 2001 Reid, Howard*, în Search of the Immortals*: *Mummies*, *Death and the Afterlife*, Headline, London, 1999 Richet, C., *Thirty Years of Psychic Research*, editura şi locul apariţiei neprecizate, 1923

Rinbochay, Laţi, Locho Rinbochay, Leah Zahler şi Jeffrey Hopkins, *Meditative States în Tibetan Buddhism*, Wisdom Publications, London, 1983 Rohl, David, *A Test of Time*: *The Bible – from Myth to History*, Arrow, London, 1995

Roberts, Alison, *Hathor Rising*: *The Serpent Power of Ancient Egypt*, Northgate, Rottingdean: East Sussex, 1995

Roberts, Alison, *Antiquity Unveiled*, Health Research, 1970 Robertson, J. MPagan *Christs*, Watts, London, 1903 Rolleston, T.W., *Myths and Legends of the Celtic Race*, Mystic P., London, 1986

Russell, Peter, *The Brain Book*, Routledge, London, 1980

Schaya, Leo, *The Universal Meaning of die Kabbalah*, University Books, New Jersey, 1987

Scheie, Linda? i Miller, Mary Ellen, *The Blood of Kings*: *Dynasty and Ritual în Maya Art*, George, New York: Braziller, 1992 Scholem, Gershom G., *On the Kabbalah and Its Symbolism*, Routledge & Kegan, London, 1965 Schonfield, Hugh, *Essene Odyssey*, Element, London, 1984 Schonfield, Hugh, *The Passover Plot*, Hutchinson, London, 1965 Schwartz, Gary şi Russek, Linda, *The Living Energy Universe*, Va., Hampton Roads Publishing, Charlottesville Scott, Ernest, *The People of the Secret*, The Octagon Press, London, 1983 Seife, Charles, Zero. *The Biography of a Dangerous Ideea*, Souvenir Press, London, 2000

Seligmann, Kurt, *The History of Magic*, Quality Paperback Book Club, New York, 1997

Simpson, Jacqueline, *British Dragon*, B.T. Batsford and Co, London, 1980 Sharper Knowlson, T., *The Origins of Popular Superstitions and Customs*, Senate, London, 1994 Smith, M., *The Secret Gospel*, Victor Gollanez, London, 1973 Snyder, Louis L., *Encyclopaedia of the Third Reich*, Wordsworth, London 1998

Spence, Lewis, *Introduction and Mythology*, Senate, London, 1994 Spence, Lewis, *Myths and Legends of Egypt*, George Harrap and Sons, London, 1915

Stephen, Alexander M., *The Journal of American Folklore*, January/March, 1929

Stone, Nathan, *Names of God*, Moody, Chicago, 1944 Sullivan, Danny, *Ley Lines*, Piaktus, London, 1990 Talbot, Michael, *The Holographic Universe*, Harper Collins, London, 1991/1996 Taylor, Richard, *How to Read a Church*, Random House, London, 2003 Temple, Robert, *The Crytsal Sun*, Arrow, London, 1976 Temple, Robert,

Netherworld: *Discovering the Oracle of the Dead and Ancient Techniques of Foretelling the Future*, Century, London, 2002

Thiering, Barbara, *Jesus the Ma*, Doubleday, London, 1992 Thiering, Barbara, *Jesus of the Apocalypse Doubleday*, London, 1996 Thomson, Ahmad, *Dajjal the Anti-Christ*, Ta-Ha Publishers Ltd., London, 1993 Thomson, Oliver, Easily Led: *A History of Propaganda*, Sutton Publishing, Gloucestershire, 1999 Toland, John, *Hitler*, Wordsworth, London, 1997

Tolstoi, Nikolai, *The Quest for Merlin*, Little Brown and Co, London, 1985 Tull, George F., *Traces of the Templars*, The Kings England Press, London, 2000

Vadillo, Umăr Ibrahim, *The Return of the Gold Dinar*, Madinah Press, Cape Town, 1996

Villars, de Abbe N. de Montfaucon, *Comte de Gabalis*: *discourses on the Secret Sciences and Mysteries in accordance with the principles of the Ancient Magi and the Wisdom of the Kabalistic Philosophers*, secolul al XVII-lea, R.A., Kessinger Publishing, Whitefish, Mont., 1996 Villanueva, J.L., *Phoenician Ireland*, editură neprecizata, Dublin, 1833 Vulliamy, C.E., *Immortality*: *Funerary Rites & Customs*, Senate, London, 1997. Volumul *Immortal Man* a fost publicat de Methuen în 1926. Waite, Arthur Edward, *The Hidden Church of the Holy Grail*, Fredonia Books, Amsterdam, 2002 Wake, C. Stanilard, *The Origins of the Serpent Worship*, R.A. Kessinger Publishing Ltd., Whitefish, Mont., 1877 Walker, B., *Gnosticism*, Aquarian Press, Wellinghoroughs, 1983 Wallace-Murphy, Hopkins, *Rossalyn*, Element, London, 2000 Waters, Frank, *The Book of the Hopi*, Ballantine, New York, 1963 Watson, Lyall, *Dark Nature*, Harper Collins, London, 1995 Weber, Renée, *Dialogues with Scientists and Sages*: *Search for Unity în Science and Mysticism*, Arkana, London, 1990 Webster, Nesta H., *Secret Societies and Subversive Movements*, New Edition, A & B Distributors, 1994 Weisse, John, *The Obelisk and Freemasonry*, R.A. Kessinger Publications, Whitefish, Mont., 1996 Wheless, Joseph, *Forgery în*

Christianity, Health Research, 1990

Williamson, A. *Living in the Sky*, University of Oklahoma Press, Norman, Oklahoma

Wilson, Colin, *The Atlas of Holy Places and Sacred Sites*, Doring Kindersley, London, 1996 Wilson, Colin, *Beyond the Occult*, Caxton Editions, London, 2002 Wilson, Colin, *Frankenstein's Castle*: *The Double Brain-Door to Wisdom*, Ashgrove Press, London, 1980 Wise, Michael, Martin Abegg şi Cook, Edward, *The Dead Sea Scrolls*, Harper Collins, London, 1999 Within, Inquire, *Trail of the Serpent*, probabil publicat şi scris de Inquire Within, ţinut secret, în jurul anilor '40 Wood, David, *Genisis*, Baton Wicks Publications, data apariţiei neprecizata Woods, George Henry, *Herodotus Book* II, Rivingtons, London, 1897 Woolley, Benjamin, *The Queen's Conjuror*, Harper Collins, London, 2001 Wylie, J.A., Reverend, *History of the Scottish Nation 1*, locul apariţiei neprecizat, 1886

Zollschan, G.K. Schumaker, J.F., Walsh, G.F. dr., *Exploring the Paranormal*, Prism Unity, London, 1989

ALTE SURSE

Dictionary of Beliefs and Religion, Wordsworth, 1995 Dictionary of Phrase and Fable, Wordsworth, 1995 Dictionary of Science and Technology, Wordsworth Edition, 1995 Dictionary of the Bible, Collins, 1974 Dictionary of the Occult, Geddes and Grosset, 1997 Dictionary of World Folklore, Larousse, 1995

Evangheliile apocrife, Talmudul, Coranul, Biblia, Manuscrisele de la Marea Moartă – documentul de la Damasc, Legea Comunitară, Războiul dintre Fiii Luminii şi Fiii întunericului, Ocârmuirea Mesianică a Congregaţiei.

Manuscrisul Templului; scrierile lui Plinius cel Tânăr, Flavius Josephus, Pitagora, Platon, Hippolit din Roma, Efrem Sirul, Carl Jung, Jeremiah Creedon (Păzitor), Fundaţia pentru Studierea Ciclurilor, I Ching (în traducerea lui Richard Wilhelm), New Scientist, Evanghelia Adevărului după Nag Hammadi, Evanghelia după Maria, Evanghelia Egiptenilor, Despre Botez; documente primite de la următoarele persoane şi folosite

cu acordul lor: scientologii, membri ai Martorilor lui Iehova, mormoni, penticostali, rozacrucieni, francmasoni sau membri ai Luminii Interioare; *Websters Encyclopaedia*, *Encarta Encyclopaedia*, *The Unexpained* (Focus), *Encyclopaedia of History* (Dorling Kindersley), personalul de la catedrala Lichfield, *New Scientist* (21 martie 1998 şi 11 iulie 1998), *Bible Explorer* (Expert Software), *Faith în Every Footstep* (The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints press Information CD-rom); sinteze din *Occult Archaeology*, *The Theosophical Society Publishing House 1935*. *A Guide to the Antiquities of the Bronze Age in the Departament of British and Medieval Antiquities*, publicat la cererea consiliului de administraţie, 1904, Oxford University Press.

MITOLOGIE

www.gardinersworld.com www.elfhill.com

NOTA TRADUCĂTORULUI

Traducerea fragmentelor biblice citate în volum a fost reprodusă după ediţia *Biblia sau Sfânta Scriptură*, tipărită sub îndrumarea şi sub purtarea de grijă a Preafericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1991, Bucureşti.

Pentru traducerea citatelor din *Cartea lui Enoh* s-a folosit *Cartea lui Enoh*, traducere şi îngrijire ediţie Alexandru Anghel, Editura Herald, Bucureşti, 2009.

INDICE

Abiff, Hiram, 146, 184 Agenţia de Spionaj International Avansat, 244 alchimică/e, idealuri, 190 iluminare, 186, poveste, 93 scrieri, 50, 65, alchimie, 18, 35, 63, 123, 127, 205, 225, 248

alchimişti, 60, 63, 80, 124, 161, 193, 251, al treilea ochi, 202 Al Treilea Reich, 205, 211 Amesbury, 110 Amun, 32

Anakim, 72, 77, 79, 90 androgin, 60, 158 anglo-saxoni, 30 anima mundi, 248 ankh, 113, 160 – 161, 165 –

166
Annunaki, 77 antisemit/ă, 199, 204 antropomorfe, credinţe, 36 *Apocalipsa lui Moise*, 74 Apollonius din Tyana, 175 – 183 arabe, şcoli pentru Illuminati, 191 Arborele Vieţii, 54, 103, 242 Aijuna, 55
Arthur, regele, 63, 65, 93 – 96, 97 – 101, 102, 105 – 106, 130, 155, 176 – 177, 182, arthurian, ciclu, 101, 152 arianã descendenţă, 209 mitologie, 206 arieni, 208 Asar, 139
asasini, 62, 129 – 131, 134, 152, 200, 205, 251 Astarte, 29, 40, 163
astrologic/e previziuni, 35 semn, 141, 165, astrologie, 34 – 35, 38 – 39, 43, 55, 225, 253
astrometeorologie, 35 astronomie, 88, 225, 253 astroteologie, 29, 67 Atlantida, 45, 207 Atunci, 32
aur din pulbere albă, 240 – 243, 244 – 245, 247, 249, 254 autocontrol, 47
dezvoltare, 60, 127, 247 – 248 regenerării, simbol al, 32 Avatarul lui Shiva, 51 Avebury, 109 – 113 Avraam, 70, 78, 137 – 140, 143 axis mundi, 83 Azazel, 77 azteci, preoţi, 253
Baal, 69, 87, 90, 242 Babilon, 83, 179, babilonian/era, 37, 68, 72, 248 Bachus, 102, 146 Bahamoot, 157
Baphomet, 54, 82, 131, 156 – 159 basilisc, 125, 141.
Bavarez, Ordinul, 209 Bătrânul Muntelui, 134, 205, Benben.
Pasărea, 88 tumul, 88 betyl, 113
Biblia, 20 – 21, 26, 42 – 46, 54, 61, 64, 69, 79, 123, 125, 127, 138 – 140, 173, 187, 247 Bible Belt, 196 Bilderberg, 219 – 222 bioritmuri, 33, 39 Biserica, 11, 14, 42.
Boaz, stâlpul, 124, 146 *Borgia, Codexul*, 116 Boxerilor
Revolta, 219.
Societatea, 219 Brahma, 115, 137 – 140 brahmani, 115, 133, 179 britanic, conştiinţă, 100 imperiu, 17 British Association, reuniune a, 117 Bronzului, Epoca, 163 Brown,

Dan, 138, 160, 170 Buddha, cutia milei a lui, 51 budism, 16, 251 budişti, 6, 177
Cabala, 77, 127, 225, 251 caduceu, 61, 111, 162, 166, 176 Cain, 143 – 144, 166 însemnul lui, 80, 162 cananeeni, 77 Capete, Tricefalice, 122
Capete, Vulturul cu Două, 62 Capul de Aur, în sufism, 131 *Cartea egipteană a morţilor*, 70 Casa înţelepciunii, 251 cathari, 200, 251 catharsis, 134 catolic/ă/e/i Inchiziţia, 42
Biserica, 56, 60, 154, 182, 184, 185, 187 – 190, 196, 199, 201 – 202, 209 – 211, 213, 215 – 216, 221, 223, 227, 231, 233 inchiziţii, 97 ordin, 190, 228 templieri, 231 catolici, 181, 209, 210 – 211, 213 – 214, 222
catolicism (ului), 182, 189, 215 Biserica-mamă a, 231 rigiditatea, 192, 224 cavaleri, de Malta, 187, 190, 223, 229 – 230 ai Sf. Ioan, 230
templieri, 14, 54, 64, 83, 102 – 106, 130 – 132, 144 – 145, 151 – 159, 161 – 167, 185 – 186, 190, 196 – 197, 200, 202, 224, 230 – 231, 234, 251 Sf. Anton de Leith, 165 Caşmir, 181
Cele Zece Porunci, 235 – 236 celtic/ă/e, credinţe, 126
Europa, 141
capetelor morţilor, cultul, 207 centrul cerebral, 49 centura zeilor, 36 Cercul Politic al Muncitorilor, 206 chakre, ale iniţierii, 130 China, 46, 88, 94, 126, 221, 245, 256 China, împăraţi-dragon din, 65 societăţi secrete din, 218 – 219 chinezesc, zodiac, 36 – 37 Chivotul Legii, 144, 154, 250 ciclul cerurilor, 38 cicluri, 27, 31, 37, 39, 47, ciclic/e tipare ale comportamentului, 18, 26, 35
fenomene, 11, 34 simbol, 31 – 32 cistercieni, 105, 106, 144, 186 – 187 Cina cea de Taină, 57 – 59 *Cina cea de Taină*, 172 cinetică, energie, 85 Cneph, 114 – 115
Conclavul Central al Fraţilor Mai Mari, 193, 224 creştin/ă/e
Biserica, 36, 87, 174, 180
construcţii, 86
Intoleranţa, 97
lăcaş sfânt, 105

Mesia, 54
propagandă, 179
Împotriva puterii Americii, 17
Rosenkreutz, 224, creştinism, timpuriu, 86 coarda, 83
cu şapte componente, 134 *Codul lui Da Vinci*, 58, 138, 145, 169 – 175, 182 colectiv, inconştient, 37, 78, 122 comunism, 16, 121, 221 Concordat cu Biserica Catolică, Cosmic, Ou, 114 cosmobiologie, 135 crucea din Lorena, 112, 156 crucea, 160 – 162
Crowley, Aleister, 156, 206, 225 – 226, 236
cruciade, 146, 186, 200, 219, 230 cruciaţi, 131, 144, 152 Cnut Ansată, 161 cuantică, legătură, 40 – 43 cupe-craniu, 49, 55 cultul zeiţei-şarpe în civilizaţia minoică din Creta, 163
da Vinci, Leonardo, 170, 172 – 173 Dan, tribul lui, 141 Dargon, 251 – 252
de Canteleu, Le Couteulx, 17, 252 – 253 Dedalus, 42 dedesubt, lumea de 43 Dianei din Efes, templul, 147 Dionisiaci, Arhitecţi, 143, 145 – 146 Dionysos, 44, 102, 116, 146
divinaţie, 42 – 45, 141 djed, stâlpul, 88
Domnul, 21, 46, 51, 68 – 69, 74 – 75, 79, 82, 96, 122, 139, 141, 153.
165, 180 – 181, 215 – 216, 242 dowsing, 41 Dragonului veghetorii, în Orient, 109 – 119 Căile, 46 Primăvara, 94 druidul, oul, 114 druizi, 111, 146, 165 Duat, 43, 85 Dumnezeu dar de la 250
duhul lui, în concepţia evreiască, 248 fiul lui, 6, 82, templul lui, 226 Vrerea lui, 43 Dumnezeul cu Coame, 103, 104, 106 ebraic/ă/i/e, 28, 45, 67, 70 – 71, 76 – 77, 79, 139, 140, 165 echinocţiu de primăvară, 30 Eden/ului, 37, 74, 77 Egipt (ului), 22, 42, 45 – 46, 54, 67, 69 – 70, 80, 102, 105, 107, 115, 126, 138 – 139, 141 – 142, 146, 160 – 161, 163, 165 – 166, 175, 179, 191, 231, 247, 251 – 251 egiptean/ă/i/e, 18, 32, 42, 45, 61, 67, 69 – 70, 77, 80, 84, 86, 89, 101, 112 – 113, 117, 125, 132.
138 – 139, 154, 162, 164, 180, 231, 246, 250 – 251,

253 egiptologie, 85 Ego, 192 – 193, 224 egregor/i, 77 – 82 electromagnetică/e energie, 31, 35, 46, 85 – 87, 90, forţe, 26 radiaţii, 42, 85 electromagnetism, 11, 34, 42, 76 Eleusis, ritualurile de la 133 Elixirul
Vieţii, 50, 57 – 59, 64, 193 zeilor, 110, 115.
Elohim, 67 – 70, 74, 77, 143, 157 El-Osiris, 139.
El-Shaddai, 139 energetice, linii, 146 Enki, 175.
Enoh, 74, 81 Cartea lui, 75 *Epistola către Coloseni a Sf. Apostol Pavel*, 247 Esculap, 44, 59, 80, 162, 176 eseni, 115, 177, 180, 231, 252 Europeană, Mişcarea, 221 europene, idei gnostice, 60 evrei, evreiesc, 16, 28, 30, 43, 54, 69, 72, 77, 115, 125, 137, 141, 198, 209 – 210, 214, 236, 248, 251, 254
Evul Mediu, 32, 92, 94, 95, 165, 169, 185, 242, 251
extraterestru, spaţiu, 196 Eyrim, 67
Facerea, 68, 70, 71, 74, 138, 140 – 143, 175
Fama Fratemitas, 190.
Faza de trecere, 20 Fecioara, Maria, 20, 29, 40, 138, 152, 174, 250 Fecioara Neagră, 41 feminină, treime, 18, 172 Feng Shui, 42, 46, 88, 185 fenician, alfabet, 164 fenicieni, 80, 87, 88, 141, 162, 242 fertilităţii, simbol al, 28 festivaluri
Lună Plină, 30 Lună Nouă, 30 Fierului, Epoca, 163 Fiii lui Israel, 140 Filostrate, 176 – 177, 179, 180 – 181 Fionn, 118 – 119 focului, temple ale, 87 Fountains, Dale, pustnicul de la 102 francmasonerie, francmasoni, 17, 62, 67, 118, 120, 124, 131, 136 – 147, 154, 160, 165, 166, 184 – 190, 192, 194, 195, 197 – 200, 202, 209 – 210, 216, 223, 225, 227 – 228, 231, 233, 241, 254 – 255 Franco, regimul lui, 214 – 216, 227 Fraţii Spiritului Liber, 202 Frăţia Şarpelui.
„Frederick”, Marea Asociaţie, 209 Führer, 213 Frei Corpus, 208
Forumul pentru Studierea Ciclurilor, 33 Gaia, 40, 45, 72, 73 Gardner, Laurence, 240 – 241, 243 – 245.
247, 250 Gavriil, 76
geomagnetici, factori, 31 geomanţie, 45 – 46 germana veche, 53, 71 german/ă/i/e, 61, 71, 130, 204 –

206, 208, 211, 213, 226, 233, 237 – 239 Germania, 30, 134, 201, 204, 212 – 213, 221, 225, 233 – 234, 237 – 239 giganţi, 72 – 73, 79 Glastonbury, 46 gnostic, adevăr, 93, 123 concepte, 65, 142, 226 înţelepciune secretă, 177 limbaj, 61, 144, 226 mistere, 104 ofiţi, 174, 177, 226, 248 secrete, 224 Sophia, 29
tradiţie, 60, 138, 145, 177, gnostici, 26, 60, 121, 133, 176, 200, 226
gnosticism, 104, 121, 133 Gnoza, ascunsă, 106, 138, 242 – 243
nouă, 175 Golden Dawn, 190, 225 – 231, 233, 237 Graal (ului)
literatura, 152 legende ale, 56, 97 Graalul, 57 – 64, 101, 104 – 105, 155, 169, 171, 226, 232, goţi, 98 – 99
grec/i, 45, 80, 110, 115, 161, 185, 252
Grecia, 119, 146, 163, 248, 251 Hecate, 29
Heliopolis, cultul lui, 32 hermafrodit, 60, 124 Hermes, 60, 80, 142, 143, 161, 162, 166, hermetic
Ordinul Golden Dawn, 225 principiu, 35, 187 hieogramă, ofită, 113 hinduşi, 38, 132, 159, 164, 226 Hiram, 124 – 127, 136, 141 – 147 Hider, Adolf, 130, 206, 208 – 213, 236 Hood, Robin, 97, 102 – 107, 130, 174, 182
hopi, indieni, 86, 88 – 90 horoscop, 38, 40
Horus, 36, 58, 70, 104, 138 – 139, 174 Iahve, 30, 34, 69
Ierusalimului, Templul, 61, 131, 153, 165
Iezechiel, 166
Iezuiţilor, ordin, 196 – 199, 213, 221 *Ieşirea*, 141, 247
Iisus, 6, 20, 29, 36, 54 – 56, 58, 64 – 65, 73, 104, 115, 138 – 139, 167, 169, 172 – 182, 193, 230, 250 iluminare/arii, 7, 13, 17, 44, 46, 48, 58 – 64, 71, 73, 78, 83, 87 – 88, 96, 128 – 135, 157, 176, 200 – 202, 219, 225, 227, 242, 256 IUuminaţi, 16, 18, 79, 132, 184 – 203, 221, 251 – 252 IUuminaţi, Weishaput, 187, 196 – 199, 201 – 202 iluminaţi, 47, 138, 195, 234 Iluminaţii, 192, 195, 200 – 202, 228 Inchiziţia, 42, 97, 158, 201 India, şarpele-cu-clopoţei din, 197 indian, înţelept, 35 indianul, Brahma, 137 Indra, 164

Interdimensionale, portaluri, 240 Ioachim, stâlpul, 124, 146 Ioan
Botezătorul, 56, 104, 172 – 173 Evanghelistul, 172 Iosif din Arimateea, 101 *Iov*, *Cartea lui*, 167 Irem, oraş, 79
Irlanda, 72, 86 – 87, 90 – 91, 100, 110, 118 – 119 irlandezi, călugări, 154
celţi, 86
naţionalişti, 226 Isaac, 140
Isis, 16, 29, 40, 138, 163, 173 – 176 Ismail, 130, 140 ismaili, 200, 202
Islam, islamic/ă/i/e, 16 – 17, 91, 119, 130, 142, 146, 159, 186, 200, 205 – 205, 270 Israel, triburile lui, 154, 248 Iştar, 29, 31 iudaism, 16, 119
Jack cel Verde, 107 Josephus, 144 *Jubileelor*, *Cartea*, 74, 77
Karmei, Roţii, 138 kundalini, 48 – 49, 55, 60, 62, 65, 71, 81, 88, 123, 127, 129, 131, 133, 136, 176, 182, 226 – 227, 242, 248, 256
Lazăr, 118, 138 – 139 le Fay, Morgan, 93 Lemuria, 207.
Levi, Éliphas, 78 Lichfield, catedrala, 106 Livius, 52
locul căpăţânii, 54, 60 lojă.
Aichison, 187 americană, prima, 187
magică, 82, 208.
Sf. Mana, 187
masonică, 122, 184 – 186, 189 London Masons Company, 186 – 187 longevităţii, vasul, 50 „Lotusul Alb”, Societatea, 219 luna-mamă, 26
lună/lunii, lunar, 12, 26 – 31, 34, 36, 40, 77, 85, 88, 166, 202, 235.
248, 253 luteran/i, 190, 224
Maestrul Ordinului Rose Garland, 205
Magdalena, Maria, 40, 41, 138, 169, 173, 174.
Mahomed, 73, 159, 200, 251 Maica lui Dumnezeu, 16, 40 – 41, 138, 174
Maimonide, 142 Malmesbury, catedrala, 112 Malta, 62, 64, 88, 111, 187, 190, 201, 230 malteză, cruce, 156 mamă.

Maria, 174
Pământ, numărul ascuns al, 29 Zeiţa, 28, 40, 106, 111, 174, mana, 241, 247
Manuscrisele de la Marea Moartă, 86 Mare, Maestru, 92, 131, 152, 155, 170 Marea
Frăţie Albă, 207
Piramidă, 17, 84 – 85, 112 Piramidă de la Gizeh, 83 Marea Preoţime de la Teba, 134 Maria, din Betania, 138 – 139 regina Scoţiei, 156 Maica, 16, 40 – 41, 174 Marile Piramide, 186 Marile Săbii, 219 Marion, 103, 174, mason, masonerie, masonic, 5, 49, 69, 82, 104 – 105, 122, 132, 136, 145 – 147, 151, 155 – 156, 165, 167, 184 – 192, 195, 197, 205, 207, 216, 221, 224, 227, 238, 252 – 253 Mazda Ah ura, 241 – 243 Mântuitor, 42 Marţi and, templul din, 177 megalitic/e, 84, 89, 114, 115 megalitice, structuri, 35 Megastene, 137 *Mein Kampf*, 206, 214 Memphis, cultul de la 32 menhire, 18 Merlin, 114
merovingieni, 65, 167, 155 Midgard, Şarpele, 163 – 164 mistere, 9, 16 – 17, 32, 80, 90, 97, 104, 105, 152, 187, 205 – 208, 250 – 251 mistica orientală, 206 mistici, 79 – 81, 120 – 121, 192, 200, 224 mitul Maria/Iisus, 138 mithtraism, 132
Mithras, 30 – 114 Mjollnir, 163
Moise, 42, 44, 54, 64, 71, 74, 115, 125, 141, 145, 153 monastice, ordine, 190 Mordred, 93, 182 mozaică, tradiţia şarpele de aramă în 175 musulman/i, 4, 68, 130 – 131, 150 musulmani, asasini, 200, 206
naga, 51 – 56, 88, 102 – 103, 126, 137, 140, 142 – 143, 146, 176 – 177 Naftali, 124 – 125, 141 natală, astrologie, 35 nazist, nazişti, 65, 95, 162, 204, 217, 233
necromanţie, 43, 158 Necronomicom, 79 Nefilim, 72, 77, 79 New Age, religii, 24 nordică, mitologie, 71, 163, 204 nordice, mituri, 144 NSDAP, 206
Obelisc, 87, 146 ODAN, 214
Ofit/ţi/ilor, 60, 64, 113, 116, 174 – 176, 226
creştini gnostici, 176, 248 cult, 228 temple ale, 117 ophiolatreia, 12
Opus Dei, 214, 216, 227 – 228 Ordinul antic şi mistic

al Sfintei Cruci, 224 Ordinul Cavaleresc al Sfântului Vehm, 234, 237 Ordinul Golden Dawn, 225, 233, 237 Ordinul Jartierei, 230 Ordinul Ospitalierilor Sf. Anton, 165 Ordinul Sf. Ioan al Ierusalimului, 230 Ordinul Stelei de Argint, 206 Ordinul Teutonilor, 208 Ordo Templi Orientis, 225, 236 Orientul Apropiat, 123, 205, 251 Orientul îndepărtat, 218 Orfic, Ou, 114 ORMES, 241 ORMUS, 241

Osiris, 88, 102, 104, 118, 138, 140, 174 – 175, 182 Ospitalieri, Cavaleri de Malta, 230 Ouroboros, 163

Padma, 55

Padmasambhava, 49, 55 – 56 Pan, 26, 104

Parr, experimentele de la piramida, 84 – 88 Parsi, influenţă, 132 Parvati, 51, 140 păgân/e credinţe, 105, 180 idei, 105 jertfe, 105

mituri, 164 religii, 123 ritual, 105 păgâni, 15 păgânism, 103 Pecetea lui Baphomet, 156 Pendragon, 65, 155, 175 pendul, 41 pentagramă, 155 *Pergamentul Secret*, 144, 153 *fiii*, 156.

Phoenix, 88

Piatra Filosofală, 63, 64, 193 picţi, 99

Pike, generalul Albert (istoric mason), 69, 252 piramide, 35, 46, 83 – 84, 90 *Piramidelor*, *Textele*, 45, 105 Platon, 17, 133, 179.

Plinius, 113 primordiale, ape, 22 Prinţul.

Mării, 127 înţelepciunii, 127 Prioria din Sion, 170 – 171, 172 Proporţia de Aur în geometria sacră, 156

protestant/şi, 190, 192, 231 Proteu, 180

psihoactive, proprietăţi, 64

Quetzalcoatl, 71, 113, 118 Quiches, 118

Quinotaur, 167 Qumran, 86, 252

Ra, 32

Raaboot, 157

rabinice, învăţăturii, 126, 141 radiestezie, 42 Reforma, 155 Regele Şerpilor, 50 regina cerurilor, 163, din Saba, 116, 123 – 124, 143, 144 Roata Vieţii în religia budistă, 37 Roman, Imperiul, 98 Romană, Collegia, 142, 146 romani, 78, 98 – 100, 185, romani, auguri, 185 Rosenkranz, 204 Rosenkreuz, Christian, 192 Roshaniya,

200, 202 rozacrucieni/lor, 62, 67, 79, 81, 160.
166, 190 – 194, 205, 207, 209, 223 – 226, 234 rozacrucieni, website, 81 Rosslyn, capela, 106, 124, 144, 191 Rostau, 84 rotunde, turnuri, 8 – 91 Royal Arch, masoneria de rit, 165
Sabat, 28 – 29 sabeism, 252 Sacre, învăţăturilor, 194 Samuel, 43
San Graal, 58, 171 Sangreal, 171 sanscrită, 49, 71, 133, 140 Saraisvati, 137 – 138 Satana, 70 saxoni, 98 – 100 scarabeu, 32 Sciţia, 99 secret/ă/e poliţie, 133 servicii, 98, 100 strângeri de mână, 12 – 13 societăţi, origine a, 11 Serai, 138
serpens, semn astrologie, 44, 61, 141, Stonehenge, 46, 73, 88, 109 – 110, 116, 146, 186 Sfântul, Sfânta Graal, 18, 46 Mafie, 229 Sânge, 58 Ţara, 152 Vehm Set, 82
Seth, 61, 105, 182.
Sfântul.
Anton, 165 Bernard, 144, 152 Gheoighe, 75, 107, 164; cultul lui, 153
Ignaţiu de Loyola, 196, 199, 213 James, altarul lui, 53 Mihail, 73, 75 – 76, 164.
Patrick, 87, 89 Pavel, 62, 71, 81, 247 Shiva, 51 – 52, 140 sideralã, lună, 29 Sinclair, Andrew, 144, 153 – 154 Snakes Head Hill, 112 Soare, zeu, 28, 30 Socialişti, 208 solar, credinţe, 15 culturi, patriarhale, 29 Solomon, 93, 118, 120, 122 – 125, 142, 144, 152, 185, 187, 240 Sophia, 29, 160, 243 spaniolă, mafia, 216 SriNagar, 177 Stâlpii, 79
Stilico, barbarul care conducea Roma, 98
strălucire, străcitori/lor.
Calam, 137 influenţă a, 193 Preoţii Soarelui, 32 Strălucitoare piatră, 45 sabie, 92 – 96
societatea secretă a şarpelui, 62 sufit/ă/şi, 82, 122, 131, 192, 205 – 206, 209, 224 sufism, 206.
Sumer, 34, 61, 67, 69, 83, 105, 107, 138 – 139, 156 – 157, 231, sumerian/nă, 67 – 69, 71, 77, 91, 155, 231
Suveran, Ordinul Cavalerilor de Malta, 187, 230 svastica, 162 – 164
Şamir, 126 – 127, 141 – 142 şeicul Munţilor, 129

Şarpele de Aramă al lui Moise, 54, 71, 115, 175 şarpelui, cultul, 87 energia, 54 – 55 elixirul, 102
Movila Şarpelui din Ohio, 109 ouă, din piatră, 113
Ta Neter, 67, 69 *Tabla de Smarald*, 104 142 – 143 talisman/e, 142, 158, 180 Taautus, 80, 161 – 162, 164.
Tamar, Baal, 242 Tammuz, 80, 105, 162.
Tantras, Garab, 47 Tantrică, cupă-craniu, 49 – 60 Tău, crucea, 64, 161, 163 – 165, 167 teoria descendenţei, 59 teozofi, 207 Terapeuţii, 180 Thor, 71, 163 – 164 Thot, 42, 80, 126, 142, 161 – 162, 163, 164 Thule, Societatea, 204 – 208
Tiamat, 248
Toma, *Evanghelia după*, 179 transă, stare de 48, 84 – 85, 90, 129 Triade, 219.
Trilaterală, Comisia, 220, 222 – 223 triplu, Tău, 165 Trismegistus, Hermes, 80 Tsuki-Yomi, 29 Tubal-Cain, 143 – 144 tumulus, 178 Turcă, Semiluna, 205 Tut-ankh-amon, 160 Ţinutul Veghetorilor, 67
Ubar, oraşul dispărut, 79 Universală, Mintea, 168 Ur, 78, 137 uraeus, 61, 117
Valum
Chivim, 118 Volan, 118 Vatican, 72, 190, 196, 212, 229 vedice, jertfe, 51 Vechiul Testament, 68 – 69, 141, Veghetorii, 67 – 91 venin, de şarpe, 53, 63 – 65, 249 Verde.
Cavalerul, 107 Omul, 102, 104, 159 Uriaşul, 106 – 107, vikingilor, 163 Viperă, Cuibul de 131
von Wotan, nordicul, 70 Eschenbach, Wolfram, 57, 65
Serbottendorff, baronul Freiherr, *Zend Avesta*, 117
204 – 206, 209, zigurate, 35, 46, zodiac, 20, 29, 36 – 37, 248
Wadjet, şarpele, 105 Zoroastru, 243 Weishaupt, IUuminaţi, 187
Weishaupt, Jean Adam, 196, 199 – 202 13, numărul, 29 Wewelsburg, castelul, 207
CUPRINS
Introducere 5
Partea I – MITOLOGIA ŞI MISTERELE EI 9
1. Ce este o societate secretă? 11

2. Corpuri cereşti: zeii anticilor 25
3. Adevărul din cutia craniană 48
4. Taina Sfântului Graal şi descoperirea Elixirului Vieţii 57
5. Veghetorii 67
6. Sabia-şarpe 92
7. Istoria secretă a regelui Arthur şi a lui Robin Hood 97
8. Dragonii 108
9. Vreţi să vă spun un secret? 120
10. Societăţile secrete şi iluminarea 128
11. Originile şarpelui şi adevăratele origini ale francmasoneriei 136
Partea a II-a – SOCIETĂŢI SECRETE 149
12. Cavalerii templieri 151
13. Un fiasco numit Codul lui Da Vinci 169
14. Illuminati 184
15. Codul nazist 204
16. Societăţile secrete azi 218
Societăţi secrete 285
17. Sfântul Vehm 233
18. Aurul din pulbere albă 240
Concluzie 251
Bibliografie 257
Nota traducătorului 270
Indice 271
Gerald Messadié
PATRUZECI DE SECOLE DE ESOTERISM

traducere din limba franceză de Claudia Dumitriu

Esoterismul reprezintă practica unei cunoaşteri secrete rezervate iniţiaţilor. Preoţi, druizi, magi, profeţi, şamani şi vrăjitori, toţi au revendicat de-a lungul timpului privilegiul ştiinţelor sacre şi al henmetismului, care, contrar exoterismului, constituie adevărata difuzare a cunoaşterii. Antologia adnotată şi comentată de Gerald Messadié prezintă sursele fundamentale ale tradiţiei oculte, situ îndule în contextul lor istoric, ştiinţific şi cultural. Sunt convocaţi poeţi (Coleridge, Hôlderlin, Tagore, Trakl), savanţi (Swedenborg, Newton, Steiner), filosofi (Guénon, Schopenhauer), mistici (Eckhart, Tereza din Avilla), sincretişti (Ramakrishna), iluminaţi (Apollonios din Tyana) şi chiar şarlatani de geniu (Papus, Helena Blavatsky), ale căror scrieri oferă cheia ce deschide poarta conştiinţei.

Astrologia Şamanismul nord-asiatic Vedismul Şintoismul – Brahmanismul Misterele elenice Budismul indian Zoroastru Pitagora Hermetismul Cabala Esenienii Mitologia scandinavă Mithraismul Popol Vuh Alchimia Gnoza creştină orientală şi gnosticismul Isihasmul Hussein Ibn Mansur el Hallâj Albertus Magnus Djelal el Din el Rûmi Cabala creştină Johannes, zis Maestrul Eckhart Ruysbroeck Admirabilul Ciocanul vrăjitoriilor Jakob Boehme Indienii din America Samuel Taylor Coleridge Victor Hugo Gérard de Nerval Baha’u llah Helena Blavatsky Rabindranath Tagore Fulcanelli René Guénon Georges Ivanovitch Gurdjieff Părintele Pavel Florenski Maharshi Râmana Georg Trakl Psihanaliza

PORTA MAGICA

Colecţie ce poartă numele unuia dintre cele mai importante monumente esoterice din Europa, amplasat în Roma, PORTA MAGICA oferă cele mai recente şi pasionante studii din domeniul filosofiei esoterice şi al alchimiei, al gnozei şi al vechilor mistere, al societăţilor secrete şi conspiraţiilor mondiale. O colecţie de o minuţioasă erudiţie, ce întregeşte tabloul aventurii universale a spiritului şi oferă cititorului puncte de reper

în labirintul misterioaselor practici şi curente de gândire.

În curând:

Michael Walsh, *Opus Dei*

1 *Moon – Lună* în lb. engleză. Autorul face o asociere speculativă, bazată pe asemănarea fonetică dintre *men*, prima componentă a cuvântului *menstruation* (menstruaţie) şi *moon* (n.tr.).

1 Stele, Şerpi şi Strălucitori. Stelele sunt relevante pentru povestea noastră şi vor căpăta şi mai multă importanţă pe măsură ce ne vom adânci în istoria Şerpilor Strălucitori. Desigur că protagoniştii au fost imortalizaţi ei înşişi în aştri şi, în cazul lui Ophicus şi al Şerpilor, constatăm că poziţia lor pe cer avea o deosebită însemnătate. Însuşi obiceiul de a-i aşeza în cer ca zei cu puteri cereşti le arată importanţa. De fapt, e foarte probabil ca muritorii să fi fost doar o imagine în oglindă a tiparului şi a mişcării obiectelor cereşti.

1 Şarpele Strălucitor. Fundamentaliştii creştini cred, în mod eronat, că prima referire la Satana se află în *Facerea*, *3*: *1*. Pentru ei, el este „şarpele”. *Nachash* e unul dintre termenii ebraici care înseamnă „a străluci” sau „făptură strălucitoare, dreaptă”. Iată un indiciu pozitiv, care arată că *nachash* nu erau chiar

1 Gigant provine din „ge, genis”, cu sensul „din pământ”. Însă îşi are originea şi în cuvântul *Gigantes*, ca în cazul pietrelor gigantice malteze Ġgantija. Dacă fragmentăm termenul, obţinem *şi gant*, a doua particulă însemnând „pietre”, iar *Gi* sau *Ga* are sensul de „mare”. Aşadar, *giant* înseamnă „piatră mare”. Deci veghetorii, numiţi şi giganţi, erau şi pietre mari, iar acum sunt asociaţi, datorită legăturii etimologice, cu marile pietre ale lumii. Aceste erau considerate aştri pe Pământ, căzuţi ca meteorii şi adoraţi de cei asemenea grupului Calani. Anak este gigantul biblic din care s-a născut Anakim, care trăia pe ambele maluri ale Iordanului, asemenea lui Refaim. Nefilim erau vlăstarele fiilor lui Dumnezeu (Veghetori, îngeri şi giganţi) şi femei obişnuite. Carol cel Mare, spune legenda, era un gigant atât de puternic, că putea strânge

trei potcoave într-o mână. Despre Goliat, care era de înălţimea lui Gath, se povesteşte că avea măsura şase coţi. Og era regele din Başan şi urmaşul lui Refaim. Uranus şi Gaia au fost azvârliţi pe Pământ de Hercule şi îngropaţi sub Muntele Etna. Giganţii scandinavi sălăşluiau în Jocunheim. În Jack şi vrejul de fasole" găsim o poveste aidoma celei biblice despre David şi Goliat, legenda despre uciderea gigantului. Jack îşi are originea în Cornwall. Potrivit tradiţiei, a trăit trei mii de ani şi a păşit alături de chivot (sau chiar s-a strecurat înăuntrul lui). Porus era un Rege Gigant din India, despre care se povesteşte că s-a luptat cu Alexandru cel Mare. Digul Uriaş din Irlanda este o formaţiune naturală, alcătuit din 40.000 de coloane bazaitice proiectate în mare, despre care legenda povesteşte c-ar fi începutul drumului unui Gigant. Se consideră că fenomene ale naturii asemănătoare sunt opera unor Giganţi: Giant's Loom (Ţinutul Gigantului), Giant's Well (Fântâna Gigantului), Giant's Organ (Glasul Gigantului), Giant's Peep-hole (Ferestruica Gigantului), Giant's Eye-glass (Ochelarii Gigantului) şi Giant's Chair (Jilţul Gigantului). Giant's Ring (Inelul Gigantului) din County Down este un careu din piatră similar cu Stonehenge. Se spune că giganţii Cormoran şi Cormelian au clădit St. Michael's Mount (Muntele Sf. Mihail) din Cornwall. Război – giganţii se războiau cu Zeus din mitologia greacă. S-au revoltat împotriva acestuia şi l-au doborât cu ajutorul lui Hercule, care i-a azvârlit pe Pământ pe Uranus şi Gaia. Este ciudată potrivirea cu războiul din ceruri, acela dintre Veghetori şi Strălucitori, în care Lucifer şi alţi „îngeri" au fost aruncaţi pe Pământ.

1 Una dintre scrierile din *Manuscrisele de la Marea Moartă*, descoperite la Qumran (n.tr.).

2 Smarald provine din grecescul *smaragdos*, care înseamnă „piatră verde", deşi adevăratele smaralde sunt cunoscute de mai mult de patru milenii. Cleopatra, faimoasa regină a Egiptului, care a murit de la o muşcătură de viperă, le îndrăgea mai mult decât pe oricare

alte pietre preţioase! A poruncit să se scoată smaralde din mina de lângă Answan. Smaraldul e prezent pe platoşele evreieşti şi folosit ca talisman în India. Spaniolii l-au furat în timpul cuceririi Americii de Sud, iar incaşii îl venerau. Se spune că smaraldul vindecă frigurile, epilepsia, lepra, dizenteria, ofitalmia, hemoragia şi afecţiunile ficatului şi că răneşte animalele veninoase. Se mai credea, ciudat, că „orbeşte" şerpii.

Tabla de Smarald reprezintă o sinteză a gândirii alchimice – consemnată în arabă şi greacă înrădăcinată mai ales în alchimia romană şi greacă, îndeosebi în cea a lui Hermes, ceea ce ne face să credem că izvorăşte din aceeaşi sursă din care provin Arhitecţii Dionisiaci şi Collegia Romană.

Una dintre primele atestări ale existenţei ei datează din secolul al XVQI-lea şi se află într-o operă arabă. Unii asociază *Tabla de Smarald* cu Sacro Catino